

leslie abraham:

ISMERD MEG A BIBLIA LÉNYEGI IGAZSÁGAIT!

AVAGY

**TESTVÉREM, TERJESZD INKÁBB AZ IGAZSÁGOT,
MINTSEM A HAZUGSÁGOT!**

Borító:

Szerző: Vörös László

All rights reserved! Minden jog fenntartva!

A könyvet azonban az előbb írtak ellenére kizárólag ingyenesen, illetve legfeljebb tényleges „nonprofit” alkalmazása esetén szabad részleteiben illetve a teljességében is sokszorosítani, reprodukálni, mind elektronikus, mind pedig mechanikus úton, beleértve a fényképezést, és egyéb más módokat is, valamint bármely információtároló és visszakereső rendszerben tárolni. Minden anyagi ellenértékért történő árusítása (ebbe azonban már beleértve a csak „nonprofit” történő terjesztését is!) azonban csakis a szerző, Vörös László hiteles írásos engedélyezése mellett történhet! A cél viszont mindemellett is az ingyenes terjesztés illetve továbbadás marad.

A könyv anyagi haszon mellett történő árusítása tehát szigorúan tilos! A tilalmat megszegőknek a jogi következményeket természetesen kell tehát vállalniuk!

A könyv Vörös László magánkiadása
8256 Ábrahámhegy, Fülemléle utca 32.

Telefon:

E-mail: voroslaszlo@asat.hu

Nyomdai munka:

Felelős vezető:

leslie abraham:

ISMERD MEG A BIBLIA LÉNYEGI IGAZSÁGAIT!

AVAGY

**TESTVÉREM, TERJESZD INKÁBB AZ IGAZSÁGOT,
MINTSEM A HAZUGSÁGOT!**

TARTALOM

Előszó	5-6
Kezdetben	7-8
A hit és szerepe	9
Isten ajándékai az „egész”-ségünk érdekében	10
A Szent Lélek ajándéka	11-12
Ézsaiás Istentől kapott szavainak igazsága	13
Csak az igaz jövődölés igazolódhat be	14
A jézusi beszéd igazi liturgiája	15-17
Amit tennünk kell, hogy közelebb kerülhessünk az Isten országához	18-20
Jézus mindig is csak az „Igazat” beszélte el nekünk	21-23
Így hozzáállva bekerülhetünk-e az Isten országába	24-25
Péter tanácsai a lelkünk üdvössége eléréséhez	26-27
Ha a lakodalomból visszatér az Úr	28-29
A szegény Lázár és a gazdag ember	30-32
Mit kell tennünk, hogy mi magunk is az örök világosságban járhassunk	33-34
Jó tanító, rossz tanító	35-36
Angyalbőrbe bújt farkasok?	37-38
Krisztus teste építői	39-40
Ki is az igaz, és ki a hazug?	41
Júdás levele	42-43
Mit is kell tennünk, hogy megkapjunk „Mindent”?	44-45
Isten dicsőségének szolgálatában	46-47
Egyedül csak Krisztus által lehet menetelnünk az Atyához	48-49
Lukács evangéliuma lényegi vonatkozásairól	50-53
Pál rómaiakhoz írt levelének lényegi igazságai	54-56
Jézus figyelmeztetése a papi vezető réteg felé	57-58
Nincs más hátra, ki kell böjtölnünk az Igazságot	59-61
Ki is, az Isten igazi szolgálója?	62-63
Bölcsesség és bolondság	64-66
Áldás és átok	67-69
A lélek és a test	70-72
Csak a felülről jövő bölcsesség mentheti meg az embert	73-74
Egy embernek két fia	75-76
Ha el nem megyek	77-78
Jeruzsálem	79
János jelenésekről	80-82
A tengerből feljövő hét fejű és tíz szarvú vadállat	83-86
Az utolsó idők jelei	87-88
Valóban vég-e a vég?	89-92
Utószóként	93-94
Végezetül pedig az eltitkolt „teljes igazság”-ról	95-96

ELŐSZÓ

Legelőször is hálás köszönetemet fejezem ki Istennek, hogy ennek a könyvnek a létrehozásában is segített az igaz szavai révén.

Az igazság az, hogy ezeket az írásokat a vallási kiadók részéről engemet ért bírálatoknak, illetve az érdektelenségük nyílt vagy nem nyílt kimutatása hatására tartottam szükségesnek könyvszerű formában is megjelentetni. Az egyik vallási kiadó vezető embere ugyanis egyszerűen csak „fél igazságoknak” titulálta az egyik hozzájuk eljuttatott írásomban foglaltakat, és azt hiányolta, hogy az én Istenről szóló igazságaim (melyeket én sohasem tulajdonítottam tölem eredőeknek) nincsenek a Bibliából vett idézetekkel „alátámasztva”.

A könyvvel azonban éppen arra akartam felhívni a vallásos közösségek figyelmét, hogy egyáltalán nem biztos, hogy azok az igazi tanítóink, akik maguk már előre „igaz embernek” tartják magukat, vagyis akik folyton az Isten szavaira hivatkoznak, ám velük többnyire csak az Istentől, Krisztusról, és az Isten országáról szóló, saját maguk megfogalmazta és értelmezte, ne adj’ Isten maguk kitalálta igazságokat hirdetik a hallgatóik számára.

A mai tanítóink többsége ugyanis Isten és Krisztus szavainak csak egy részét fogadja el igaznak, noha nem erről „papol”. Sajnos azonban még azt is csak a saját maga értelmezése, és nem pedig az Ő egyedül mérvadó értelmezésük szerint fogadja be magába, míg a másik, minden szavával szintén igaz és ezért szintén igen fontos részét tapintatosan, vagy pedig minden tapintat nélkül egyszerűen csak elutasítja magától, vagyis szándékosan nem vesz róla tudomást. Ezért pedig Isten és Krisztus azon igaz szavait már nem is hirdeti a hallgatóságának. Sajnos az igaz hívőknek az ilyen tanítók miatt kell feladniuk a vallásoknak minden változatát, ha ők, ellentétben tehát az ilyen tanítókkal, már igazán is meg akarnak igazulni.

Nos hát, hogy a továbbiakban már az a vád se érhesen, hogy soha nem, vagy csak hébe-hóba hivatkozom az Isten szavaira, állítottam össze ezeket az írásokat azzal, hogy aki akarja, az megismerhesse belőlük azt a részt is, melyet a hamis tanítóink előszeretettel igyekeznek elpalástolni a nagynyilvánosság elől. Igen, valójában tehát a Biblia lényegi igazságairól van szó, melyek ugyan lehet, hogy az általam „tálalt” formájukban még az egyenkénti önmagukban sem teljes igazságok, viszont remélhetőleg már inkább hozzásegítenek bennünket a „teljes igazsághoz”, mintsem egyre jobban eltaszítanának tőle.

Ugyan jómagam ezúttal sem valami gyakran jelölöm meg, hogy melyik konkrét pontjáról is írok a Bibliának, de azt hiszem, hogy annak, aki jól ismeri a hiteles írásokat, ez nem okozhat valami nagy gondot. Még azonban talán annak sem, aki csak felszínesen ismeri a bibliai történeteket. Az általam leírt igazságok remélhetőleg még tehát az utóbbi olvasók számára sem fognak valamiféle fél igazságoknak bizonyulni, hanem kiegészítve az általuk már ismerteket, már teljes értékű rész igazságoknak fognak bizonyulni Isten egyetlen nagy igazságában.

Jézus a példabeszédekben mindig elsősorban az Isten igazságát, Isten igazságosságát és jogosságát tárta fel, de hasonló hangsúllyal már azokat az isteni igazságokat is, melyek a tárgyi világ megalkotása óta rejtve voltak az emberek előtt. Ezt azért jó lenne, ha a különféle általuk kitalált hazugságokat Istent felülbírálván maguk is használó, és ezért nekünk „híveknek” is engedélyező tanítóink is végre már egyszer és mindenkorra maguk is megtanulnák, vagyis ha mostantól fogva már ők maguk is valóban követnék az Istent mindenben, és nem pedig maguk is folyton csak ellenkeznének Vele egymás rossz példáira.

Azt vélhetőleg mindenki jól tudja, hogy a „prédikálás” lényegében hirdetés, közhírré tétel, azaz valami jelentőségteljesnek a köztudatban való elterjesztése. A tanítóinknak is tehát tudniuk kellene, hogy éppen ezért nekik is csak az igazat, a teljes igazat kellene terjeszteniük, és nem pedig a hamisságot, az így elénk tárva tehát még csak a részeiben sem teljes igazságot.

Jómagam tisztában vagyok vele, hogy én magam sem vagyok birtokában az Istenről és országáról szóló „teljes igazságnak”, viszont rendületlenül bízom abban, hogy Krisztus révén minden ember eljuthat hozzá, ha akar. Így talán még magam is részese lehetek „annak”.

A jelenlegi tanítóink állítják is, hogy Krisztus által a teljes ismeret már eljött hozzánk, de mi mindeneddig mégsem ismertük meg tőlük a „teljes igazságot”. Éppen ezért nagyon bízom abban is, hogy a Krisztus szavai révén hozzám is eljutott isteni igazságok talán majd segíteni fogják Önöket is a „teljes igazság” mihamarabbi éspedig már valós eléréséhez.

Kérem, hogy olvassák el ezeket az írásokat is, és győződjenek meg róla maguk, hogy kinek is van igaza. Istennek-e, vagy pedig az embernek, akivel szemben Isten magáról Bálámnak azt mondta, hogy: „Nem ember az Isten, hogy (maga is) hazudjék.”

a „szerző”?

KEZDET BEN (János evangéliuma 1 : 1-)

Kezdetben (mely „kezdet” szintén van, és nem pedig csak volt!) van a „gondolat”, vagyis a hangtalan létkifejezés, avagy hangtalan „beszéd” a létről, hogy: „VAGYOK”, és ez a gondolat Istennél van, mivel ez a gondolat maga az Isten, azaz Istennel egyenlő. (Isten tehát maga a létezés, maga az abszolút lényeg.) Ez a gondolat, „szó”, vagy „ige” kezdetben tehát az Istennél van, azaz most is Nála van. Ebből pedig már értelemszerűleg következik az, hogy a mi szellemi „szívünk”, a szellemi értelmű, és ettől az élő szellemi értelemről értelmes éntudatunk vagy „vagyok”-tudatunk is az Isten „kezeiben”, vagyis Istennél van.

Minden tehát, ami van, az mind ezen isteni gondolat, beszéd, vagy ige, azaz a legelső „VAGYOK”, mint tisztán értelmi avagy szellemi megnyilvánulás által lett teremtvé. Isten értelmi megnyilvánulása nélkül tehát semmi sem teremtetett, és nem is lehet semmi sem teremtvé. Ami tehát „van” azaz létezik, az mind az Isten által, illetve Isten mindenütt, még tehát a „sötétséggel” szimbolizált tudatlanságban is (csak ott mintegy rejtve vagy elrejtve) meglévő jelenléte által, azaz végül is az értelmi általa teremtetett.

Istenben van így tehát maga az élet is, mely élet a lényegében, de a Lényegre, Istenre nézve is nem más, mint a teremtményeinek, köztük tehát az embereknek is, a Tőle kapott értelmi fényük megnyilvánulása. Ez az értelem pedig a tudatlanságban fénylik, viszont a sötétséggel azonos tudatlanság ezt az értelmi fényt még nem, vagy igazán még nem ismerte meg.

Isten teremtménye, János, a keresztlő, azért bocsátatott a Földre, hogy ennek a mindennek feletti Értelemnek illetve értelmi „Fény”-nek az egyedül igazán valós létezését bizonyítsa az emberek számára. A küldetése lényegében tehát neki is az volt, hogy a Róla szóló tanúságtétele hatására minden ember higgyen ebben a Legmagasztosabb Értelemben, azaz Istenben, Isten igazán valós létezésében.

Nem János tehát ez az Értelem, hanem ő még annak is csak a küldötte volt, aki azért küldetett Istentől, hogy kétségnélküli bizonytságot tegyen Istenről, Isten egyedül igaz létezéséről.

Isten tehát az Igaz Értelem avagy Világosság, mely megvilágosít (megértelmesít) minden e világra született embert. Isten az értelmi fénye révén tehát az evilágon (is) jelen van, és e világ is Ő általa teremtetett, de az evilág Őt igazán még nem ismerte meg. Az emberek ugyanis többnyire (és sajnos a többségükben is) még tudatlanok felőle. Mindezt az igazolja, hogy Isten a Jézus nevű küldötte révén eljött az övéi közé, de az övéi Őt Jézus képében (a kedvelt személyes formációjában) nem fogadták be. Akik pedig Őt befogadták, azaz hittek Benne, azoknak azt a méltóságot adta, hogy fiaivá fogadta őket. Az Isten fiai lényegében tehát azok az emberek, akik szilárdan azt állítják magukról, hogy ők nem vértől, sem testnek akaratától, sem férfiúnak indulatjától (nedvétől illetve nemzésétől), hanem magától az Igaz Istentől születtek illetve lettek.

Isten legközvetlenebb gondolata Jézus képében tehát testté lett, és közöttünk lakozott, hogy bizonytságot tegyen Isten, a Legmagasztosabb Értelem egyedül igaz létezésében. Istennek a testté lett beszéde igazolta tehát az Ő igazán valós létezését az emberek előtt, illetve az emberek előtt is. A Jézus képében földre jött Világosság (értelem) tehát magát a Leghatalmasabb Világosságot (Teremtő Értelmet) ismertette meg az emberekkel.

Jézus képében, ugyan egyenlőre még csak földi arányokban, de magának az Isten-Atyának a dicsőségét (a felülmúlhatatlan értelmi fényének ragyogását), az értelmi hatalmasságát (is) láthattuk, mégpedig úgy, mint az Atya egy(által)szülöttjének dicsőségét, aki teljes az Isten kegyelmével és igazságával.

Keresztelő János tehát az Isten küldötte Jézusról tett bizonyosságot, akinek a teljességéből, vagyis a Krisztus Jézus-i mivoltából kaphatunk mi emberek is kegyelmet kegyelemért, illetve irgalmat irgalomért cserébe.

A kegyelem és a valóság (az Istenről és országáról, az örökkévalóságról szóló igaz, és itt elérhető teljességű ismeretek) tehát Krisztus Jézus révén lettek jelen a földön.

Az Istent pedig az emberek közül soha senki sem látta, hanem csak a Fiú, Krisztus Jézus, aki az Atyának „kebelében” (tulajdon vagy személyes értelmű fénykörében benne) vagy.

Igazából pedig ez a Fiú beszélte el nekünk, hogy ki is az Isten, és valójában hogyan is néz ki, illetve mi is, és miben, vagyis milyen „erőben” is áll meg az Ő „országa, azaz tulajdonképpen és a tulajdonaképpen is az Ő Teljessége, mely létező és létezhető „Teljessége testének” (kiterjedésének) tehát mi emberek is a részei vagy tagjai vagyunk, még ha egyenlőre csak feltételesen is. Biztosan és jogosan ugyanis csak akkor lehetünk Isten országának a tagjai, ha maradéktalanul teljesítjük Isten szerető elvárásait illetve feltételeit ezzel az igaz és jogos, és nem utolsósorban pedig örök tagságunk megvalósulásával kapcsolatban.

A HIT ÉS SZEREPE

A „hit” tulajdonképpen erőteljes meggyőződés, mely kétségtől valóssá teszi valakinek vagy valaminek az igaz létezését. Hinni tehát annyi, mint valakinek vagy valaminek az igaz valóságáról szilárd meggyőződésből tudni.

Az igaz hit rendíthetetlen bizalom valami már igazán magasztos „dologban”. Az igazság tehát az, hogy mindig csak Istenen kell meditálnunk, nem pedig önmagában a semmin, a hiábavaló dolgokon!

A hit célja a lélek üdvössége Istenben. Az üdvösség pedig állandó boldogság állapotot, a tudat folyamatos örömeztétét, azaz örök öröm állapotot, a létezés legmagasabb szintű szakadatlan élvezetét jelenti.

Valójában az „eredeti jóra”, azaz magára az Istenre irányuló gondolataink képezik a mindig csak szellemi lehetőségű hitünket. Tárgyi cselekvésre is azonban, ellentétben a belénk nevelt félígazságokkal, még csak nem is közvetlenül a gondolataink, de nem is a fizikai érzékszerveink, hanem maga a szellemi hitünk készítet bennünket. Mindig elsősorban tehát a hitünk, azaz az elkövetkező tevékenységünk jóságában és hasznosságában való meggyőződésünk szellemében tesszük azt, amit éppen teszünk. Gondolkodni is tehát azért gondolkodunk, mert hiszünk a gondolkodás jóságában és hasznosságában. Az igazság éppen ezért tehát az, hogy az „igaz hitnek”, vagyis az „Igaz”-ban, az Igazságban, azaz az Igaz Istenben való hitnek már mindennemű fizikai érzélem nélkül is „működni” kell. Mindezt Isten vonatkozásában úgy kell értenünk, hogy amit a fizikai érzékszerveinkkel érzünk, annak még csak elvileg sincsen, és nem is lehet köze ahhoz, akiben illetve amiben hiszünk, vagyis akit vagy amit (jelen esetben tehát Istent) a hitünk „tárgyának” tartunk. Istent, az „Igazat” ugyanis mindig elsősorban csak a szellemi minőségű tiszta értelmünkkel, nem pedig a fizikai érzékszerveink, illetve a révükön észlelt szintén fizikai érzelmeink alapján hihetjük el igazán létezőnek.

Az Isten igaz létezésébe, illetve magába az Istenbe vetett feltétel nélküli bizalom élő szóban történő kifejezése itt az általunk jelenleg használt fizikai síkon már tettként fogható fel. Az Istenbe vetett bizalom nyílt kifejezése itt a földön tehát már megcselekedett hitnek minősül. Az igaz hit alapjai azonban mindig csak az Isten szavai lehetnek, és éppen ezért minden elvi és gyakorlati cselekedetünket is mindig csak az Isten iránymutatásai alapján szabadna megvalósítanunk, nem pedig emberektől eredő iránymutatások alapján.

Az igaz hitvallás alapelve az igazmondás, vagyis a teljes őszinteség. Maga a hitvallás célja pedig az Isten elégedetté tévése.

A vallástalanság alapjai a gőg, irigység, hazugság, hamisság, csalás, becstelenség, mértéktelen ivás, eltúlzott, és ezért kéjessé vált szex, és a prostitúció, de mindenféle ellenségeskedés és háborúskodás is, mely tulajdonságok illetve viselkedések viszont már mind gyökeresen szemben állnak az Isten megszabta hitvallás helyes elveivel, a tisztasággal, az őszinteséggel, a békével, kegyességgel és hűséggel. Ezek az előbb felsorolt negatív megnyilvánulások tehát már mind a hitetlen emberek, illetve az igaz hitükben még igen gyenge emberek ismérvei. Őket pedig az Istenhez igazán hű embereknek, ha azok nem hallgatnak rájuk, akkor tanácsos mind messzebből elkerülni, hogy a hatásukra ne hogy maguk is hitehagyottak, vagyis az Isten létezését már meg is tagadják legyenek. Az utóbbiak hite ugyanis, mivel az Isten helyett más „tárgyat” választott magának, már régen elfelejtette, és ezért talán már végleg el is vesztette az eredeti célját, Istent, illetve vele egyben már a szerepét is. Céljukat és az eredeti szerepüket vesztetten pedig Istennek már csak a megromlott vagy elégtelenedett teremtményeit képezhetik, míg maguk is meg nem gyógyulnak ebből a lényegében tehát beteg állapotukból.

ISTEN AJÁNDÉKAI AZ „EGÉSZ”-SÉGÜNK ÉRDEKÉBEN

Hogy a jelen állapotunkban is részesülhessünk az Isten tudásából illetve képességeiből, ahhoz legelőször is olyan vevőkészülékekké kell tennünk önmagunkat, akik saját maguk is értik a vett „adást”, és azt csak azután adják tovább. Ennek a tehát élő készüléknek (eszköznek) a beüzemelője és üzemben tartója pedig nem lehet más, mint az Istenbe vetett sziklaszilárd és állhatatos hit. Ebből pedig az következik, hogy mihelyt elfordulunk Istentől ez a „csatorna” bezárul előttünk, és nem kapunk több információt Tőle. Ez azt jelenti, hogy az Istentől kapott tudásunkban illetve képességünkben nem tudunk növekedni, bármennyire is akarjuk azt.

Az isteni képesség azonban, legyen az gyógyítás, tanítás, magyarázás, prófétálás, stb., nem csak az azt megkapó és vele bíró személyt hathatja át, hanem a személy által viselt vagy magával hordozott természetes anyagokból készített tárgyakat is. Azok érintése tehát akár éppen olyan eredményeket is hozhat az Istenben őszintén hívó embernél, mint amilyenell maga a személy van „felruházva” Isten által.

Minden képesség hatásfoka azonban mindig elsősorban az átadott isteni erő mértékétől illetve annak intenzitásától függ, másrésről pedig attól, hogy mekkora erősségű a hit, ami aktiválja azt, valamint attól, hogy képes-e a képességet kapó állandóan, minden benne való kételkedés nélkül fenntartani a részére átadott erőt. Az erő illetve erők mértéke mellett minden tehát az aktiválástól függ, mely aktiválás akár egy végtelenné is tehető folyamatként is minősíthető.

Maga a gyógyulás azonban a gyógyulásba vetett szilárd hittől is függ, és e területen talán még az átadott erő mértéke sem olyan fontos, mint magának a hitnek a „bekapcsolása” azaz a „felállítása”, és természetesen az állandó fenntartása. Tartós gyógyulás ugyanis csak ezen feltételek teljesítése mellett érhető el.

Az Istentől kapható tudással kapcsolatban pedig az igazság az, hogy ha az elhitt isteni ige vagy szó nem kerül ki az ember látóköréből, akkor az azt jelenti, hogy az ember azt minden körülmények között megszívleli, vagyis mindig eleget tesz neki. Ez pedig „teljes életet” jelent az embernek. Akik pedig ezt, azaz a létezés avagy az élet teljességét keresik, azok mind meg is találják, ami viszont egyben már jó egészséget jelent nemcsak a lelkük, hanem a testük számára is.

Amikor azonban csak az alapján, amit látunk és érzünk, jelentjük ki azt, hogy „jól vagyok”, „egészséges vagyok”, akkor még helytelen a testi és lelki együttes gyógyulásra törekvő hitünk. Az „egész”-ség illetve teljesség eléréséhez ez esetben ugyanis még mindig csak az eszünket, és nem pedig az élő értelmünket, a tiszta értelmünket jelképező szívünket használtuk.

Az „igaz ember” valójában tehát egy betegségéből, azaz a hiányosságaiából felgyógyult, és azáltal egészségessé, egésszé vagy teljessé változott ember. Az ember igazából azonban mindig csak az elsősorban magának köszönhető tudatlansága miatt nélkülözi az „egészségét”, mely „egész”-ség valójában az igaz teljességét jelenti. A gyógyulásunk folyamatát éppen ezért úgy képzelhetjük el a tehát most létező egészségtelenségünk állapotából, hogy az ember először is valakitől „jó hírt” kap afelől, hogy van illetve lehet reménye a teljes gyógyulásra. A jó hír hatására pedig aktivizálódik benne gyógyulásába vetett hit, melynek a hatására a jó irányba beállt változás már egyben jó bizonyoságnak is megfelel, ami viszont már még elszántabb cselekvésre sarkallja az embert a tényleges meggyógyulása érdekében. Mindezt pedig értelemszerűleg követni fogja a dicsőséges megjavulás illetve meggyógyulás, és annak, mint tehát már valóban egészséges állapotnak a fenntartása. A hálaadást, vagyis a köszönetünk kinyilvánítását a csodás gyógyulásunkért azonban mindig elsősorban az Isten felé, Őt követően pedig Krisztus Jézus „doktorunk” felé kell megtennünk, és azt nem is szabad elfelejtenünk (szüntelenül hálálkodnunk kell), különben a megszerzett gyógyulásunk soha nem fog „tartósan”, azaz akár időtlenül is megmaradni.

A SZENT LÉLEK AJÁNDÉKA

A Szent Lélek Isten Legtisztább Tudata, vagyis az Isten-Atya után mindent a legjobban tudó és értő, Istennel egyetlen egységet képező, a lényegét nézve szellemi ösztudat, aki parányi részeire („szikráira” vagy lángból álló „nyelveire”) oszolva is minden tudás birtokában van.

A Szent Lélek lényegében tehát azonos magával az Istenről és az Isteni Teljességről szóló igaz vagy helyes (legtisztább) tudással is, mely minden kétségtől és kettősségtől mentes tudás „megerősít” bennünket emberi tudatokat az Istenben való hitben.

Az Isten által részünkre adott Szent Lélek által töltetik a szívünkbe az Isten szeretete is. A bennünk lévő Szent Lélek pedig már azt is bebizonyítja nekünk, hogy mi is az Isten fiai vagyunk.

Az Istennek eme kiemelt fontosságú Lelke azonban nem csak az Isten teremtményeit képes tökéletesen megvizsgálni, hanem képes felfogni Istennek még a szellemi mélységeit is. Maga a bennünk lévő Szent Lélek tiszta értelme által ismerhetünk tehát meg mi is mindent, amit Isten a magából a részünkre adott.

Lényegében tehát az Isten Szent Lelke az, aki tanít, „megmos”, megtisztít, megszentel (újra szentté, magával azonos tisztává tesz), vagyis megigazít azaz „igazzá” tesz bennünket, mint részeit. Mi magunk is ugyanis lelkek vagyunk a Lélekből. Az érzéki ember azonban nem képes felfogni az Isten Lelkének eme cselekedeteit illetve mozgásait. Ezen érzéki beállítódottsága, vagyis az érzéki élet mellett való „lecövekelése” miatt nem érti tehát meg a „megkövesedett” azaz fizikaivá vált tudatunk azt sem, hogy az ember mindig elsősorban a lelke vonatkozásában lesz Isten által „megítélve”. A test vagy testtudat ugyanis a többségében mindig csak az egyéni lélek beleegyezésével képes végrehajtani a cselekedeteit. Lélek nélkül, azaz teljesen vagy véglegesen önmagára maradva pedig a test cselekvésképtelen, vagyis lényegében életképtelen avagy élettelen.

A Lélek gyümölcsei, vagyis az általa nyilvánosságra hozható pozitív tulajdonságok: a szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, alázat, mértékletesség, igazságosság.

A Lélek „kardja”, mellyel „kardoskodik” azaz kiáll az egyedül igaz Isten létezése mellett, az a Lélek révén megnyilvánult isteni beszéd, azaz végül is magának az Istennek a mindig tiszta és igaz beszéde. A Lélek, vagyis az Isten Legtisztább Tudata tehát az, aki bizonyosságot tesz Isten valós létezéséről. A Lélek éppen ezért az Atya-Isten után, aki maga az Abszolút Igazság is, egyenlő magával a tiszta és teljes Igazsággal is. Valójában azonban hárman, helyesebben „hármasságban” teszik illetve fejezik ki az isteni vagy mennyei Igazságot. Ez a „hármasság” pedig az Atya (a Teremtő Isten, mint mindenre ható Legfőbb Erő, a minden erő forrása), az Ige (az isteni teremtető szó vagy beszéd, mint lényegi erő), és a Szent Lélek (Isten Legtisztább Szellemi Tudata, mint megnyilvánító és szintén lényegi erő). A földön pedig ugyanezt az Igazságot vagy bizonyosságot, vagyis az Isten egyedül igazán valós létezését az emberre kívülről „rászálló”, vagy hozzá belülről (tisztán szellemi úton) eljövő „Lélek” isteni értelme, a „víz” szimbolizálta szellemi tudat tiszta értelme, és a „vér” szimbolizálta testtudat esze értelme (mesterkélt vagy művi, azaz csak tárgyi irányultságú értelem) szintén hármassága teszi nyilvánvalóvá.

Az Atyán kívül egyedül tehát az Isten Szent Lelke az, aki betöltheti a tudattartamunkat az Isten és teljessége tudásával, és aki Istennel abszolút egységben lévén részesíthet bennünket, ha már arra is érdemessé váltunk, az ezen tudás értelmi hatalmával is, mely isteni értelemről („erőtől”) adódó tudati hatalom viszont az Isten végtelen kegyességéből fakadóan már az Ő személyes hatalmával avagy erejével minősül egyenlőnek.

Az előbbiekből vélhetőleg már az is kikövetkeztethető, hogy a tisztán értelmi mivoltot (lényegét) tehát egyedül csak a Legtisztább Értelem által létrehozott és ezen értelméből ellátott, ezért pedig maga is kristálytiszta tudat teszi illetve teheti a szintén ugyanezen isteni

értelem ráhatására személyessé. A Lélek által nyilvánított tehát Jézus Krisztus is az Isten „fiának”. Krisztus azonban éppen ugyanezen ok miatt Isten megismerésére „teremtő erejének” is megfelel, aki által, mint „kézűzője” által Isten magát a világot is teremtette, akit ezért egyben minden teremtet „dolgozója” az örökösévé is tett. Az Isten országa lényegében tehát nem is beszédben áll, hanem benne magában az „erőben”, az Isten teremtettségében, azaz végül is Istennek a legtisztább értelmében! Még pontosabban kifejezve pedig a legtisztább értelem fénykörében, avagy az értelmi ereje végtelen hatalmasságú tündöklő „gömbjében”!

Az előbbiek alapján pedig talán már nem is lesz olyan nehéz megértenünk azt sem, hogy a minden teremtményének egyaránt csak jót akaró Istennek országa az igaz valójában miért is nem „más”, mint „igazság, békesség, és a Szent Lélek által való öröm.”

Az Isten országa pedig két szóval kifejezve már maga az „örök gyönyörűség”, melynek tehát még csak a „kertje”, vagyis a külvilághoz legközelebb eső „kör” is a gyönyörűség kertjének, azaz „Édennek” vagy „Paradicsomnak” neveztetik. Nos hát, ide juthatunk mi emberek is vissza Isten Szent Lelkének segítségével. Ennek a segítségnek az elküldését pedig nekünk mind maga az Isten, mind pedig a Fia, Jézus Krisztus megígérte.

Jöjj hát hozzánk is el Istennek Szent Lelke, értelmesíts meg bennünket, hogy vétkeinket, hibáinkat megismerjük, azokat szívből megbánjuk, őszintén megvalljuk, és hogy az Igaz Istenhez vezető helyes utat általa megismerve tökéletesen megjavuljunk!

Urunk Istenünk kérünk, hogy a Lelked révén tisztítsd meg a tudatainkat, helyezz beléjük magasabb szintű érzelmeket, leginkább szellemi szeretetet és tisztán értelmi tudást, hogy méltóan fogadhassunk Téged!

Istenünk, könyörgünk, fogadd el szívünket, elménket, akaratunkat, és egyedül csak Te uralkodjál általuk! Ámen!

ÉZSAIÁS ISTENTŐL KAPOTT SZAVAINAK IGAZSÁGA

Isten Ézsaiás prófétán keresztül már előre elmondta, hogy Keresztelő János mintegy kiáltó szóként, azaz figyelemfelkeltő felkiáltásként fog a messiás Jézus előtt megjelenni a pusztával szimbolizált istentelenségben, vagyis az Egyetlen Istentől egyre jobban elforduló tárgyi világban. Isten azonban előtte már azt is közli, hogy a kedvelt szolgája Jézus, akibe a Lelkét adta, aki utasítására törvényt beszél a népnek, az viszont ellentétben Jánossal már nem fog kiabálni és lármázni, hanem csak szelíd szavakkal tanítani fog. Az Isten törvényeit és igazságát tehát már igazán és teljességgel fogja megjeleníteni, nem pedig hamisan és hiányosan, mint ahogyan azt a képmutató „farizeusok”, vagyis a képmutató törvény és írástudók teszik, sajnos a többségi részükkel még mind a mai napig.

Ézsaiás Istentől kapott „Készítsétek az Úrnak útját, és egyengessétek meg az ő ösvényeit.” szavai pedig azt jelentik, hogy Keresztelő János a kiáltásával arra szólít fel bennünket, hogy ebben az egyre jobban elistentelenedő világban minden Istenben még valamennyire is hívőnek elő kell készítenie magát, hogy az Isten „Út”-ját, Jézus Krisztust, az általa Istenről szoltak befogadásával egyetemben magába, azaz a tudattartamába bevegye. Az Ő ösvényeinek az egyengetése viszont már azt jelenti, hogy ennek az „Út”-nak azaz Krisztus Jézusnak (aki egyben tehát az Igazságot és az Életet is jelenti nekünk) az őszinte befogadási szándékával (amit az addig elkövetett vétkeink őszinte megvallásával és megbánásával érhetünk el), és a Tőle elsajátított isteni, és ezért mindig csak jó tulajdonságok magukon keresztüli megnyilvánításával, valamint a Révén részünkről is megismert és megértett Isten igazsága általunk is egyenesen (őszintén, semmit sem eltitkolva belőve, vagyis a Tőle megismert teljességében) történő továbbadásával érhetjük el.

Nos hát, mivel ezek az Istenről és Krisztusról szóló ismeretek a leghitelesebben csak magától Istentől illetve Krisztus Jézustól szerezhetők meg, mondta János a maga is megkeresztelkedni akaró Jézusnak azt, hogy: „Nekem kell általad megkeresztelkednem (azaz megáldatnom az Istenről és országáról szóló teljes tudással, vagyis lényegében Isten teljes és tiszta igazságával), és (mégis) te jössz én hozzám?” Jézus pedig erre azt felelte, hogy Jánosnak azért kell Őt ugyanúgy megkeresztelnie, mint akármelyik másik embert, hogy a Jézusban megjelenült Istennek minden igazságáról szóló beszéde, azaz minden isteni igazsága (minden kijelentése) maradéktalanul beteljesedhessen. Istennek ugyanis minden szava igazság, és ezért minden kimondott szava be is teljeseedik, azaz teljességgel megvalósul. Ezeket az isteni igazságokat pedig az embernek nem lehetne még csak elferdítenie sem, nem hogy azokat eltitkolni a többi embertársa elől. Azokat tehát inkább kellene a háztetőkre állva hirdetnünk egyaránt mindenkinek, aki azokat őszinte szívvel be is kívánja fogadni magába. Azoknak viszont nem kellene hirdetnünk, aki azokat pusztán csak meghallgatni akarják, akik azokból csak maguknak, és esetleg még a szűkebb érdekcsoportjuk számára kívánnak hasznot húzni, előnyt szerezni. Nem kellene viszont azoknak sem hirdetnünk, akik meghallgatásuk után már el is vetik maguktól azokat, és helyette máris továbbra is a hamis tanítóik Istenéből elferdített illetve újonnan kitalált igazságainak akarnak, és fognak is eleget tenni, és nem pedig az Isten eredeti szavának, a Valós Igazság, azaz a Valóságos Isten szavának.

Isten ismeretét és igazságát Jézushoz hasonlóan tehát azoknak kell hirdetnünk, akik már készek befogadni azt, és valóban be is fogadják, vagyis maradéktalanul meg is fogják cselekedni azt. Függetlenül tehát attól, hogy előtte ezek az emberek istentagadók, vagy éppen csak olyan istenhívők voltak, akiknek az Isten-ismeretük a hamis tanítóiknak köszönhetően még nem volt helyes, de az itt elérhető teljességű sem, vagyis nem volt egyenesen az Istentől jövő.

CSAK AZ IGAZ JÖVENDŐLÉS IGAZOLÓDHA BE

Az, hogy „beigazolódik” azt jelenti, hogy valami valóra válik, vagyis igazán megvalósul. Az „igazán megvalósulás” valójában tehát igazságot „nyerést”, azaz igaz létezést, igazán létezést, vagyis végül is valóságos létezést jelent.

A mai Izrael helyén egykoron élő hétféle népet Isten az istentelenségük végett űzte ki a helyükről az „eszköze” (Jákob népe, illetve a nekik adott eszköze, az Őt magát fizikailag képviselni hivatott „frigyláda”) által, és adta át helyüket a népévé fogadott, és ezért Jákobból Izraelnek általa átkeresztelt népnek. Ennek a hét népnek az istentelensége mindamellett, hogy az Igaz Isten helyett más isteneket imádtak, még főképpen abban nyilvánult meg, hogy inkább hallgattak a jövendőmondókra és az igézőkre, mintsem magára az Igaz Istenre, és az Ő személyes képviselőire, a „küldötteire”.

Isten lényegében tehát a jövendőmondók, az igézők, a tűzön átvivők, a jegymagyarázók (tudós asztrológusok), varázslók, bűbájosok és ördöngösök, valamint a halottidézők miatt is támasztotta a prófétákat egészen Keresztelő Jánosig, pontosabban Jézusig, a főprófétáig. Isten Jákob népét pedig azért fogadta népévé, mert az adott korszakban egyedül ők bizonyultak Isten nyomdokain járóknak. Isten után járni pedig annyi, mint teljességgel betartani az Isten szájából származó minden rendelést, vagyis Isten minden beszédét megcselekedni. Jákob népe tehát mindenben követte Istent, vagyis teljességgel eleget tett az Isten Mózesnek nevezett prófétája száján keresztül továbbított rendelkezéseinek.

Az igaz próféták szerepe mindemellett még az is volt, hogy a közvetlenül az Istentől hallottak alapján mintegy előre tájékoztassák az egyént, a népcsoportokat, illetve a népek sokaságát (az egész emberiséget) a biztosan elkövetkező történésekről, vagyis az Isten emberrel illetve emberekkel kapcsolatos szándékairól, határozatairól, utasításairól, esetleg velük kapcsolatos ígéreteiről. Az Isten által így előrejelzettek pedig, ellentétben az előbbi istentelenek jóslataival, sorra mind bekövetkeztek, vagyis kivétel nélkül megvalósulásra kerültek. Maradéktaianul megvalósulásra fognak kerülni még tehát a mai időkre előrejelzettek is.

Az igaz próféták azonban minden, éspedig mindig is, csak olyanokat szóltak az Isten nevében, amit közvetlenül az Isten parancsolt nekik, vagyis amit Ő maga mondott. Jézus a főpróféta is, nem is egyszer kihangsúlyozta, hogy Ő mindig csak azt mondja, amit neki az Atya mondott, amit tehát Ő is úgy hallott személyesen az Atyától.

A hamis próféták által előre jelzettek tehát soha nem teljeseznek be, de legalábbis nem teljeseznek be teljes mértékben. Az ilyen maguk magukból prófétát csinált emberek által jövendőlt események igazán valós realizálódásától tehát egyáltalán nem kell félnünk, mivel ők a jóslataikat minden esetben az elbizakodottságukban, nem pedig a teljes ismeretüknek köszönhetően jelentik ki, mely kijelentéseket éppen ezért tehát nem is az Isten adja a szájukba.

Amikor tehát az egyik embertársunk valami általunk is elvárt jót jövendővelünk kapcsolatban, akkor nem is véletlenül tesszük máris hozzá, hogy: „bár az Isten szólna most a te szájadból!”

A JÉZUSI BESZÉD IGAZI LITURGIÁJA

Sajnos mi mai hívő emberek azért nem tudunk „egy szív és egy lélek” lenni az Isten imádásában, mert a szellemi illetve a lelki vezetőink Istenről és Jézus Krisztusról való nézetei, abból fakadóan pedig már a tanításaik is eltérőek egymástól. Az „egy szívvel és lélekkel” imádni Istent ugyanis azt jelenti, hogy egy értelemben és egyazon tudatban, vagyis teljes egyetértésben és ugyanazon tudással vagyunk Istent és Jézus Krisztust illetően, és természetesen Isten országát illetően is. Mégpedig a Krisztus Jézus megfogalmazta Istenről és Isten országáról, valamint a Magáról szóló tudás értelmében vagyunk egyek, nem pedig egyes vallási, szellemi, vagy lelki vezetők egyéni nézetei szerint. Pedig Jézus maga mondta meg, hogy: „Legyetek mindnyájan egyek!” Ez tehát Jézus értelmezésében azt jelentette, hogy mindnyájan, mint az Isten egész emberi nyája egyek legyünk, azaz azonosak legyünk az Istenről, Isten országáról, és természetesen az Ő személyéről is szóló értelmes és helyes tudásban (ezt a tudást hitelesen pedig egyedül csak Istentől illetve Jézustól tudhatjuk), mert csak azáltal lehetünk mi magunk is egyek Istennel, illetve Isten és Jézus értelmi tudásával is, mely Isten értelmével áthatott tudást tehát Jézus maga is az Istentől kapott annak minden hatalmával együtt.

Mi, jelenleg a Földön, a héberül szintén „embert” jelentő bolygón élő emberek állítjuk magunkról, hogy azzal vagyunk egyenlőek, amit tudunk. Ha tehát mi magunk is közel annyit tudnánk, mint amennyit Isten tud, akkor mi egyénileg is hasonlóak lehetnénk a magát VAGYOK-nak nevező Istenhez.

Jézus azonban ellentétben a számos figyelmeztetése ellenére kialakult földi gyakorlattal csak azt mondta el nekünk, csak azt a tudást adta tehát át nekünk, amit Ő maga is a Leghitelesebb Forrástól, azaz magától az Atyától hallott. Ő ahhoz tehát sem hozzá nem tett, sem pedig el nem vett belőle, de még csak nem is módosította azt. A már Tőle származó tanítást azonban a vallási, szellemi, és lelki vezetők folyton csak módosítgatják a saját szájuk íze, azaz az önös egyéni illetve csoportos érdekeik szerint. Nos hát, nem ezen utóbbi emberek nézeteinek, hanem magának a hiteles Isten-beszédnek, és a Krisztus Jézus-i szintű Isten-tudásnak illetve Isten-tájékoztatásnak kellene tehát az egész világon elterjednie, hogy az egész emberiség már valóban „egy szívvel és lélekkel” imádhassa, és persze szerethesse is viszont az Istent és Fiát, Jézus Krisztust.

Erre a részünkre átadott jézusi Isten-tudásra, azaz az Istenről és országáról szóló szellemi tudásra, a jézusi átadás módjára, a jézusi Isten-tiszteletre, a jézusi Isten-szeretetre és Isten-imádatra kellene tehát mindig elsősorban tudnunk visszaemlékeznünk, és egyben követnünk is Őt a tiszteletben, szeretetben, és imádatban az „istentiszteleteink” során, nem pedig Jézusnak az utolsó vacsorájakor az asztalnál végzett tárgyi tetteire, és inkább már csak azokat hűen utánoznunk az emlékezetére az előbbi jóval fontosabbak helyett. Jézus vacsorakori cselekedete ugyanis, mint ahogyan szinte minden más egyéb cselekedete is, mind szimbolikus értelmű és jelentésű volt, ahogyan az egész személyes mivolta is egy élő szimbólum volt, van, és minden bizonnyal örökké lesz is. Jézusnál a hangsúly tehát soha nem a tárgyi cselekedetein volt, hanem a tárgyi cselekedetei szimbolizálta szellemi illetve lelki tetteken. A hangsúly tehát az utolsó vacsorakor is nem magán a „kenyértörésen”, kenyér eszegetésén és a vörösbor iszogatásán volt, hanem azon, amit a kenyértörés, illetve a kenyér és a bor fogyasztása valójában jelentett Jézus értelmezésében. Jézus a lisztből és kovászból készített tárgyi kenyér megtörésével ugyanis egyszerűen csak azt akarta kifejezni, hogy az általa átadott Isten országáról szóló tudást a széttört kenyérfalatokhoz hasonlóan, vagyis csak kisebb darabokban, kisebb részegységekben adják oda a tanítványai is a többi embertársuknak, mint ahogyan azt Ő maga is tette. Igazából tehát erre kellene emlékezni, mindig elsősorban azonban az egyéni vagy közös érdekből nem elferdített, nem agyonmódosított, szubjektivitással nem teletűzdelt, teherré soha nem tett, hanem az igazán helyes avagy hiteles Istenről és országáról

szóló tudásra. Jézus emlékezetére tehát a helyes Isten-tudásnak általa bemutatott átadási módját kellene tehát minden Hozzá igazán hű tanítványának cselekednie, azaz a jézusi gyakorlatot –emlékezve rá– követnie kellene, nem pedig helyette a maga kikövetkeztette Istenről szóló tudását a saját maga elképzelése szerinti gyakorlati keretek között továbbadnia a többi embertársainak.

Emlékezzünk csak vissza arra, hogy mihez is hasonlította Jézus az Isten országát? A lisztet kenyérré kelesztő kovászhoz. Magát pedig mihez hasonlította? Igen, magához a kenyérhez, az élet kenyéréhez. Ha tehát Jézusnak az Istenről és országáról szóló értelmes és helyes tudását apró falattokként befogadjuk magunkba, vagyis befogadván a tudattartamunkba „megesszük” (magunkévá tesszük) azt, mint képletes kenyeret, akkor azzal lényegében az élet kenyerét vesszük magunkhoz. Az Istenről és az országáról szóló hiteles tudás befogadása révén tehát már egyenesen az Örök Élethez juthatunk el, vagyis pontosan oda, ahol Ő most van, amivel tehát szintén maga az Isten, Isten kegyelméből pedig már Ő maga is egyenlő.

Ez lenne tehát az Isteni Ige, vagyis a jézusi beszéd igaz liturgiája, azaz a helyes Isten-tisztelet, a helyes hitvallás tiszteletteljes tanítása a rá való emlékezés alapján, ha igazán tudni akarjuk az igazat, ha igazán tudni akarunk az Igazságról.

Hogy azonban a teljességében is megérthessük az utolsó vacsora többi kifejező jelenetét is, ahhoz tisztában kellene lennünk többek között még azzal is, hogy a Bibliában különös hangsúlyt kapott olaj, bor, és vér Jézus értelmezésében minek is a szimbóluma.

Ha tehát igazán gyakorolni akarjuk Jézus liturgiáját, akkor azon emberek liturgiáira soha ne hallgassunk, akik maguk is áthágják az Isten parancsolatait a tulajdon rendelkezéseik, a maguk alkotta szabályaik által. Pontosan ezek az emberek ugyanis azok, aki erőtlenné teszik az Isten parancsolatát a maguk alkotta törvényeik illetve parancsaik által.

Jézus a gyakorlatban végzett istentisztelete során éppen ezért az ő figyelmüket is felhívja arra, hogy mivel ők maguk is az egész emberi nyáj ugyanazon értékű, ugyanazon fontosságú tagjai, vagyis ők maguk is egyenrangú testvérei a többi embernek, ne hívassák magukat Mesternek, Atyának, vagy éppen csak Doktornak. Az Atya Jézus liturgiája szerint ugyanis egyedül csak az Atya-Isten lehet, emberiség Mestere és Doktora (igazi tanítója és gyógyítója) pedig az Isten-Atyát követően Krisztus, vagyis lényegében maga a Megváltó Isten.

A tulajdon maguk fontosságát az Isten legfontosabbsága elé helyező ezen előbbi emberekre mondja tehát Jézus azt is, hogy éppen hogy ők azok, akik bezárják a mennyeknek országát az emberek előtt. Ők ugyanis, mivel valószínűleg már tudják, hogy oda maguk az ezen Istenhez, és a többi embertársukhoz való helytelen hozzáállásuknak köszönhetően nem egyhamar fognak bemenni, nem bocsátják oda be azon embereket sem, akik oda be akarnának menni. Ezek az emberek tehát az embertársaikat egyáltalán nem az Igaz Istenhez, illetve az isteni világhoz kívánják mindig elsősorban, vagy akár már véglegesen is „hozzátapasztani”, hanem saját magukhoz és a szűkebb-tágabb érdekcsoportosulásaihoz, és a mindig elsősorban tárgyi létezéshez, noha ők maguk szüntelenül az Istenről, Jézus Krisztusról és az Ő örök mennyei országról, örök mennyei birodalmáról „papolnak”.

Jézus Krisztus a liturgiája során azonban nem csak ezeket a sajátságos liturgiákat kialakító embereket feddi meg, hanem egyaránt minden embert. Mindenki számára egyértelműen megmondja ugyanis azt is, hogy azok közül is, akik folyvást mondogatják neki, hogy: Uram! Uram!”, csak az fog bemenni a mennyek országába, aki meg is cselekszi a mennyei Atya akaratát. Az Atya akarata pedig az, amit egyenesen Ő maga és a Fia, Krisztus Jézus nyilvánított ki. Mindez tehát azt jelenti, hogy még a liturgia azaz az istentisztelet területén is egyedül csak az gyakorlat lehet mérvadó, melyet maga az Isten, és a Tőle hallottak alapján a Fia, Krisztus Jézus határozott meg, nem pedig az, melyet az emberek az önös és csoportos érdekeiknek, vagy éppen csak a saját kedvüknek megfelelően alakítottak ki, illetve módosítottak a valójában tehát Isten által már konkrétan megszabtakból.

Ma, az intelligencia korában tehát végre már mindnyájunknak végérvényesen el kellene tudnunk döntenünk, hogy a továbbiakban kinek a liturgiáját is követjük, és kinek a kritériumait fogadjuk el mérvadónak az Örök Élethez való eljutás érdekében. Krisztus Jézusét-e, vagy pedig mindig már csak az emberek alkotta illetve módosította liturgiákat és feltételeket?

AMIT TENNÜNK KELL, HOGY KÖZELEBB KERÜLJÜNK ISTENHEZ ÉS ORSZÁGÁHOZ

Az igazság az, hogy az Istenről, Krisztusról, és az Isten országáról az emberi félrevezetőink által kialakított téves vélekedések, téves vélemények, és hibás elképzelések tartanak bennünket távol Istentől, Fiától, és az Isten országától. Ezek az Istenről és a mindenségéről szóló hibás megállapítások mintegy tehát fogva tartanak bennünket, és lelki egyensúlytalanságot, azaz kételkedéseket, bizonytalanságokat ébresztenek bennünk Isten és országa igazán valós létezésével kapcsolatban, miáltal távol, illetve egyben mintegy eltaszítva is tartanak bennünket Istentől és az örökkévalóságától, az Ő örökkévaló országától.

Nekünk, Istentől (tehát soha nem Isten által!) eltaszítottaknak éppen ezért már folyton könyörögnünk és rimázkodnunk kell, hogy Isten a magáról szóló tiszta és teljes igazság kikötőjén (az Isten egyedül igazán valós lényegi és nem közvetlenül lényegi létezése itt elérhető teljességű megismertetésén) keresztül vezessen vissza bennünket abba a leghatalmasabb egységbe, ahol már nem csak az „akol” egy, hanem a „Pásztor” is, vagyis ahol is már csak egyedül csak Ő az ÚR, azaz az egyetlen uralkodó hatalom.

A félrevezetőink, és a többségükben már szintén tőlük származó félreértéseink hatására tehát mára már olyannyira el vagyunk fajulva, és azzal egyben távolodva is Istentől, hogy már csak egyedül maga Isten tud bennünket a Róla való tudatlanságunk sötétségéből, az Isten meg nem értés sűrű fekete ködéből a Szent Lelke révén kimenekíteni, és természetesen átsegíteni is a Róla szóló tiszta tudás örökkévaló országába.

Ezért tehát szüntelenül kérnünk kell Istent, hogy világosítsa meg az értelmünket, azaz lásson el bennünket plusz értelemmel az Ő értelméből illetve értelmi tudásából, hogy végre már befogadjuk, és az Ő mindig helyes értelmezése szerint fel is fogjuk az Ő magáról és országáról szóló mindig igaz beszédeit avagy ígéit, melyeket kezdetben még csak a papokon keresztül kívánt nekünk hirdettetni, vagyis az elterjesztésük által megismertetni velünk. Mivel azonban ezek a tanítók Jézus 21 életévnyi földi tanítói munkájával szemben lassan már több mint kétezer éve tanítják nekünk az Isten ismeretét, és az itt elérhető teljességében még e szorgos munka ellenére sem ismertük meg belőle Istent és országát, de nem is kerültünk szinte semmivel sem közelebb hozzájuk, kell tehát nekünk újra közvetlenül az Istenhez fordulnunk, és egyenesen Hozzá könyörögnünk a helyes és teljes ismeretért.

Kérnünk kell tehát Istent, hogy ösztökéljen bennünket arra, hogy ne az emberi tanításokat és rendelkezéseket, hanem csak azokat a szentírásokat, amelyekben az Ő felülmúlhatatlan „Szentsége”, azaz az Ő egyedül igaz „Öszentsége”, az Ő egyedüli igazán „Szent” mivolta, a „makulátlan tisztsága” megismerésének és megvallásának általa (és nem pedig az emberek által!) helyeselt módjai vannak leírva, tanulmányozzuk lankadatlan kedvvel és szorgalommal. Kérnünk kell továbbá, hogy arra is biztasson bennünket, hogy az azokból tanultakat maradéktalanul be is tartsuk (megcselekedjük), amivel remélhetőleg az Isten szent tetszését akár mindnyájan is kiérdemelhetjük. Arra kérjük tehát Istent, hogy tovább már ne engedje meg, hogy az Ő rendelkezései helyett szüntelenül csak az emberek rendelkezéseinek tegyünk eleget. Azokkal ugyanis, mivel azok teljes tökéletesen nem egyeznek meg az Ő rendelkezéseivel, egyedül csak az ő emberi tetszésüket illetve dicséretüket fogjuk elnyerni, nem pedig Isten tetszését, Isten helyeslését, Isten egyenesen a részünkre eljuttatható dicsőségéből részt.

Jövellj hát (jöjj hát folyamatosan), és jöjj el mind az egyéni, mind a csoportos, mind pedig a mindösszes mihozzánk is Istennek Szent Lelke, és az isteni értelemmel értelmesíts meg bennünket, hogy a vétkeinket és hibáinkat most már valóban is megismerjük, azokat igaz szívvel megbánjuk, őszintén megvalljuk, és hogy az Igaz Istenhez vezető utat (Krisztus Jézust) is most már egyedül csak Tőled megismervén tökéletesen megjavuljunk, miáltal már remélhetőleg mi, mindezideig eltévelyedett emberek is valóban jogos tagságot nyerhessünk Isten örökkévaló országában. Természetszerűleg tehát a vére áldozatával Istennél már örök

jogot nyert, és ezért már örökre benne is tartózkodó Jézussal, az egyedül igaz tanítónkkal egyetemben.

A tudatunkba befogadott és megértett jézusi beszéd által lehetünk tehát mind tudatilag, a beszédek gyakorlati megcselekedése révén pedig már testileg is igazán „tiszták”. Jézus azonban több alkalommal is kihangsúlyozta, hogy az általa megnyilvánult beszéd lényegében nem is az övé, hanem az Atyáé, aki őt elküldte az emberek közé. A valós „tisztítónk”, és természetesen a „megváltónk” is, tehát mindig elsősorban maga az Isten-Atya.

Jézus parancsolatai valójában tehát az Isten parancsolatai. Aki pedig nem csak megismeri, és a tudatában megtartja a Jézus által beszéd formájában közvetített isteni parancsokat azaz Atyai elvárásokat, hanem meg is cselekszi azokat (teljességgel eleget tesz nekik), az azzal lényegében már a Jézus iránti szeretetét fejezi ki. Jézuson keresztül, Jézussal a szeretet révén tökéletes egységbe kerülve viszont már az Atyát is legalább ugyanazon mértékben szereti, mint ahogyan Jézus. Aki pedig Jézust szereti, azt nem csak Jézus szereti viszont, hanem maga a Jézussal egységben lévő Atya is.

Mivel pedig Jézus maga is megtartotta, és maradéktalanul meg is cselekedte az Isten-Atya parancsolatait, meg is maradt az Isten szeretetében, mégpedig örök jelleggel. Nekünk éppen ezért tehát már csak követnünk kell Jézust, hogy mi magunk is örökre megmaradhassunk az Atya szeretetében.

Az örök életet valójában tehát az Atya, az egyedül igaz Isten, és a hozzánk emberekhez elküldött Fia, Jézus Krisztus megismerése és megértése jelenti. Isten és Krisztus pedig egyedül csak Isten, illetve az isteni beszéd révén ismerhető meg hitelesen, mely egyenesen az Istentől jövő megismerés már mintegy természetszerűleg párosul a megértésükkel. A helyes megértés pedig már egyenlő az értelmünk és az értelmes szellemi tudatunk, révükön pedig már a testünk, azaz a testtudatunk megtisztulásával is.

Az igazság tehát az, hogy ameddig az ember a többféle névvel is megjelölt tárgyiségához, anyagiségéhez, vagy éppen csak az anyagiasságához inkább ragaszkodik, mintsem magához a szellemi Istenhez, addig tisztátalannak számít az Isten előtt, de minden Istenhez igazán hű másik lény, azaz Isten-hű teremtménytárs előtt is.

Egyedül tehát az isteni beszéd befogadása, megtartása, és gyakorlatban is történő hiánytalan megcselekvése tehet bennünket tisztává, nem pedig az isteni beszédétől eltérő, és éppen ezért Istenről, Krisztusról, és az Isten országáról nekünk hamis képet mutató emberek beszédeinek, illetve az isteni meghatározás módosítgatásaival már általuk előírt (az Istenét tehát felülírt, vagy éppen alulírt) gyakorlati cselekedetek hatására válhatunk „tisztává”, azaz Isten kegyelméből tehát mi magunk is „szentekké”.

Egyedül tehát csak a jézusi beszédnek maradéktalanul eleget téve kerülhetünk újra az Isten közelségébe, de Istennek az igazán valós „színe” elé is, azzal egyben pedig Jézushoz hasonlóan már az Isteni Teljesség örökös tagjaivá is, nem pedig a már az emberek által módosított, vagy éppen csak elferdített, ne adj’ Isten maguktól kitalált isteni vagy jézusi beszédeknek eleget tevő cselekedetek hatására. Az ilyen emberek ugyanis a hiteles isteni beszédekkel részlegesen, esetenként viszont már teljesen is mellőzik, vagy pedig egyszerűen csak mosolyogva elnéznek azok mellett, és helyettük a saját maguk alkotta igazságait és gyakorlati követelményeiket helyezik az így azonban mindig elsősorban a tulajdon híveik, és nem pedig az Isten hívei elé. Az azokat befogadó emberek Istenben való hite így tehát mindig csak másodrendűvé válik.

Nos hát legelőször is az ilyen szüntelenül az Istenre és a „Szent” írásaira hivatkozó, Isten igazságait viszont az érdekeinek megfelelően elferdítő emberek uralma alól kellene tudnia magát az Istenhez igazán hű embereknek, ha már testileg nem is megy, akkor legalábbis lelkileg kiszabadítania, hogy végül az ember már maga is olyan közel kerülhessen Istenhez, mint amilyen közel Isten hozzá is van. Isten ugyanis közvetlenül ott van minden ember mellett, még tehát csak egy karnyújtásnyira sincs tőle. (Egyébként ezt is maga Isten jelentette

ki, tehát ez is hiteles igazság!) Ez pedig egyenlőre még az előbbi, az Isten mellett még egyre csak mosolyogva elnéző emberek esetében is így igaz. De vajon az esetükben meddig, ha nem lesznek maguk is hajlandóak változtatni az Istenhez való helytelen hozzáállásukon?

JÉZUS MINDIG IS CSAK AZ „IGAZAT” BESZÉLTE EL NEKÜNK

Mi magukkal már eltelt emberek addig bármi mást is hiszünk felőle, meg fogunk majd bizonyosodni róla, hogy minden hivalkodó beszédünkért számot fogunk majd adni az „ítélet”, vagyis a helyreigazítás napján. Az ember beszédéből akkor ugyanis már különös fontossággal is ki fog világlni, hogy az adott ember valóban igaz ember-e, vagy még mindig csak hamis. Az igazság az, hogy a hamis ember titkolódzó, az igazságot tehát elhallgató vagy elpalástoló ember, akit pontosan a „titokról”, vagyis magáról a „színtiszta igazságról” való tudása tesz hivalkodóvá, azaz önteltté, kevélyé, vagy éppen csak (?) gögössé. Jézusra ezek a negatív tulajdonságok tehát egyáltalán nem voltak jellemzőek, mivel Ő éppen hogy azokat a titkokat tárta fel az emberek széles rétegeinek számára, amelyeket az írástudók és törvénytudók mindaddig eltitkoltak az emberek tömegei előtt. Ezek a titkok valójában tehát azok az Istenről és az Isten országáról szóló igaz ismeretek voltak, amelyek a világ megalapítása óta el voltak rejtve a felnőtt emberek előtt, viszont minden kisgyermek számára nyilvánvalókká voltak téve a népekre külön-külön (egyedileg) is, de egységesen is jellemző népmeséik révén. Az Isten „titka” tehát valójában nyíltan ott volt (és van is!), vagyis csak képletesen volt elrejtve a felnövekedésével viszont az Istentől és az eredeti valóságától már egyre jobban elforduló ember előtt is, csak az, ellentétben tehát a gyermeki lélekkel, már nem értette meg a „meséknek” lényegi, azaz isteni vonatkozásait. A gyermeki létéből felnövekedő ember ugyanis a többi ember hatására már maga is olyan mélyen belemerül a fizikai életbe, vagyis Istennek a tárgyi valóságába, hogy már csak ezt fogadja el igazán valóságosnak. Ezzel azonban egyben mintegy meg is tagadja az eredete valóságának egyedül igaz valóságát. A jelen fizikai valóságunk tehát mindenképpen csak másodlagos fontosságú lehetne az eredetünk valóságához, a szellemi valósághoz képest, csak mi felnőtt emberek ezt még mindig nem akarjuk tudomásul venni, ellentétben tehát a kisgyermekünkkel. A kisgyermekünk ugyanis inkább élnek szívesebben az eredetük egységes valóságában, mintsem kizárólag csak a jelen fizikai valóságban, csak mi felnőttek a tulajdon félrenevelésünknek köszönhetően őket is igyekszünk onnan minél hamarabb elfordítani az általunk „igazabbnak” azonban csak vélt valóság felé, melyben mi már megállapodván inkább kívánunk örök jelleggel élni, mintsem az elfelejtett eredeti szellemi valóságunkban. Pedig az már a kezdetétől fogva valóban örök, nem csak látszatra, mint ez a jelenlegi, mindig csak múlandó lehetőséggel létezhető valóságunk. Jézus ezért mondta tehát, hogy aki maga is nem gyermeki lelkülettel fordul Isten és országa felé, az soha nem fog bejutni a mennyek országába, hanem azon inkább továbbra is csak kívül fogja magát helyezni, jobban mondván: „helyeztetni” az Isten által. Az isteni „ítélet” valójában tehát egyszerűen csak helyreigazítás lesz, mely során Isten minden embert az addigi Hozzá illetve országához való helyes vagy éppen helytelen viszonyulása alapján, azaz az addig szerzett érdemei szerinti helyre fogja majd helyezni az országa teljességében, melyben tehát, mint azt szintén Jézustól tudjuk, igen sok lakóhely van. Van tehát még ennél a jelenlegi lakóhelyünkönél is szebb és jobb lakóhely, és pedig nem is egy, hanem számtalan sok, de ugyanakkor van alantasabb minőségű is, és hát ezt sem szabadna elfelejtenünk. Az ősi meséink ugyanis azoknak a létezését is igazolják.

Isten „titka” a mesékben tehát nyíltan itt van előttünk. Az Isten titkait, vagyis valójában az Istennel és országával kapcsolatos igazságokat Jézus a felnőtt emberekkel tehát szándékosan kívánta a példabeszédei révén is megismertetni, hogy az emberek akár maguktól is rájöhessenek, hogy azok az Ő megjelenéséig hova is voltak előttük „elrejtve”. Az igazság azonban e területen is az, hogy még máig sem sok ember jött rá ennek igazságára sem. Jézus tehát nem véletlenül alkalmazta a példabeszédet, és adott hálát nem is egyszer az Istennek azért, hogy Isten a magáról és országáról szóló igaz tudást illetve igaz ismeretet még a világi bölcsék és értelmesek (tárgyi vonatkozásban már kinyíltott értelmű emberek) előtt is elrejtette, viszont a kisdedek, a kisgyermek előtt megjelentette. Jézus jól tudta ugyanis, hogy ha erre a

hamis tanítók is rájönnének, akkor azok a tehát belőlük is megszerezhető tudásból is csak még több hasznot illetve előnyt igyekeztek volna kovácsolni maguknak, és a legszűkebb érdekközösségük számára, vagyis önző módon azokkal az ismeretekkel is visszaéltek volna az emberek tömegeinek rovására, ahogyan ezt közülük a legtöbben sajnos még ma is teszik.

Ha tehát most ki-ki elővenné a népe ősi meséit, mondáit, vagy mítoszait, és újra olvasgatni kezdené azokat, akkor könnyen rájöhetne arra, hogy azok valójában mind Istenről, és az Isten hatalmas és egységes országa felépítéséről, illetve az oda bejutás kritériumairól, az oda tehát nagyon is lehetséges bejutásról szólnak. A népek ősi meséi tehát lényegében már magáról erről az örök öröm és boldogság országáról, és természetesen annak egyetlen királyáról szólnak, aki a leghívebb híveivel még az országa fölötti dicső uralkodását is megosztja, igaz híveit pedig minden javából igazságosan, azaz mindet egyaránt részesíti.

Nos talán már érthető, hogy Jézus miért is beszélt a papi vezetők és az őket követő többségi nép előtt még mindig csak példabeszédeken, vagyis felnőtteknek szóló meséken keresztül, és hogy utána miért is magyarázta el azok eredeti értelmét az arra már érdemesnek bizonyuló tanítványainak. Isten terveinek megfelelően egyenlőre ugyanis még csak ők tudhatták meg, hogy a példabeszédek az igaz valójukban mit is jelentenek.

Jézus tehát nem véletlenül hasonlította az Isten és a mennyek országa felől helyesen tudó írástudó embert olyan gazdához, aki az ő „éléstárából” azaz tudattartamából egyaránt hoz elő „őt” (ősidők óta ismerteket), és újat, vagyis a már Tőle megismerteket. Az ősi mesék illetve a helyesen értelmezett példabeszédek a lényegi vonatkozásukban tehát ugyanazokat az isteni igazságokat tartalmazzák, csak Jézus beszédei már még jobban megérthetően. Isten igazsága illetve igazságai tehát végül is mindig is ott voltak, és ott is vannak szemeink előtt, csak a többségünknek sajnos még mindig nem elégséges az intelligenciája ahhoz, hogy a mesék és példabeszédek sorai mögé elrejtett tiszta igazságot, a Jézus megjelenése óta a lényegében tehát már „kendőzetlen”, a testi halála után pedig már „leplezetlen” igazságot már az eszünkkel, azaz a tárgyi tudatunkkal is felfogjuk, és ne csak a tiszta értelmünkkel, mint ahogyan azt sajnos az emberek még mindig a többségükkel teszik. Pedig az eszünkkel is teljes mértékben felfogott Isten igazsága már teljességgel is nyilvánvalóvá válhatna akár tehát egyaránt minden ember számára.

Az emberiség legszélesebb tömegei azonban, köszönhetően tehát a hamis tanítóinknak, sajnos még mindig csak azt hiszik el igaz valóságnak amit a tárgyi szemeikkel látnak illetve fizikai füleikkel hallanak, és nem pedig inkább azt, amit viszont mindig csak a tiszta, szintén élő, és mindig szellemi minőségű és lehetőségű értelmükkel láthatnak illetve hallhatnak, vagyis még csak láthatnának és hallhatnának meg, ha arra az Igaz Istenhez való végleges visszafordulásuk végett már maguk is érdemesek lennének. Ők tehát sajnos még mindig vakoknak és süketeknek mondhatók, mert teljességgel valójában még mindig nem nyílt meg a tisztán értelmi látásuk és hallásuk. Ők ugyanis Jézus, az Igaz Tanító helyett inkább hallgatnak a hamis tanítóikra, akik továbbra is csak a tárgyi valóság felé igyekeznek fordítani minden figyelmüket azaz minden értelmüket. A tárgyi valóság éppen ezért tehát mintegy áthatolhatatlan és átláthatatlan falként tornyosul eléjük, melyen keresztül csak igen homályos és ködös foltokon (lényegi vonatkozásokban igen szegényes ismereteken keresztül) derenghet fel az eredetük igaz és gyönyörűsége örök valósága.

Nyugodtan elhihetjük tehát, hogy Jézus mindig csak az igazat, az igazságot beszélt vagy „mesélte” el nekünk, nem pedig a homályt a hamisságot, amiről sajnos a legtöbb tanítónk még ma is egyre csak locsogva „papol”, ahelyett, hogy maguk is végre már belátván azt, hogy Jézus már nem csak az ószövetségről, hanem a halálát követően már magáról is eltávolította leplet, végre már minden embernek őszintén elmondanák a Teljes Igazságot, vagyis az Istenről és országáról szóló, Jézus által feltárt minden ismeretet. Jézussal ugyanis a „teljes ismeret” már eljött a Földre, és ezt még csak le sem tagadhatják, mert ezt a szószekeikre állva fennhangon, és pedig igen gyakran hangoztatják.

Ha tehát Jézus mindig csak az Igazat, az Igazságot, azaz a Teljes Igazságot az itt megismerhető teljes mértékében már elmondta az embereknek, akkor ki tartja azt vissza magának, illetve a legszűkebb érdekkörének, vagyis ki is leplezi azt még mindig el az emberek elől, holott Jézus már közvetlenül a halálát követően már nem csak a „készkenőjét” (a fejét takaró leplet) távolította el magáról, hanem a teljes testét takaró leplet is. Mindkettő ott maradt ugyanis az üres sírban.

Kinél van tehát az Istenről és országáról szóló teljes igazság, és miért nem tárják azt fel a hivatalosok, holott szüntelenül csak arról papolnak, hogy egyedül ők Jézus „igaz” követői, és ezért csak ők alkalmasak arra, hogy az Istennel kapcsolatos tudásukat a Róla még tudatlanoknak átadják. Ha tehát igazán tudják a „teljes igazságot”, akkor vajon miért nem adják át, és értetik is helyesen meg velünk tudatlanokkal? Talán csak nem ők is önös érdekből, mint az elődeik is tették vissza egészen Péter apostolig, aki még valóban hű volt az Isten szavaihoz illetve azok maradéktalan átadásával kapcsolatos utasításaihoz is?

Jézus ellentétben tehát velük, mindig csak az igazat, a teljes igazat beszélte el nekünk, mégpedig a számunkra elérhető teljességben. Vajon teljességgel igaz-e tehát ez a kijelentés a magukat Jézus követőinek valló mai tanítóinkra nézve is?

ÍGY HOZZÁÁLLVA BEKERÜLHETÜNK-E AZ ISTEN ORSZÁGÁBA?

Lukács evangéliumában Jézus azt mondja, hogy azoknak az embereknek, akik majd kívül fognak rekeszteni az Isten országa, azaz Isten teljessége egységén, még tehát annak ellenére is, hogy maguk is a „szoros kapun” keresztül igyekeznek oda bejutni, azt fogja majd mondani, hogy hiába zörgettek, hiába hívatkoztok rám, tudom, hogy kitől valók vagytok. „Távozzatok hát tőlem, mindnyájan ti, akik hamisságot cselekesztek!”

Kimondatlanul is ott van tehát az előbbi szavakban, hogy a „hazugság atyjának” fiai, vagyis a hazugságot, a képmutatást kedvelő emberek nem mehetnek az Isten országába be, míg meg nem bánva ezeket az Isten előtt igen súlyosnak számító vétküket, végleg meg nem javulnak ezen, de minden egyéb más romlottságuktól, azaz minden más rossz tulajdonságuktól is.

Jézus a törvény és írástudóknak azonban azt is előre az értésére adja, hogy amikor majd az égi mennyegzőre lesznek meghívva, akkor ott ne helyezkedjenek el a földi rossz szokásukhoz híven a fő helyeken, mert azok a náluknál sokkal tisztességesebb embereket illetik majd meg. Azt tanácsolja tehát nekik, hogy inkább üljenek, azaz minősítsék magukat az utolsó helyekre, hogy Isten azt mondhasa nekik, ha esetleg jobb helyet érdemelnének annál, hogy gyere, ülj feljebb, ülj elébb! Az előbbi, másokat maga mögé helyező módon viselkedő embernek ugyanis nem lehet tisztessége a többi meghívott ember előtt, és természetesen az Isten előtt sem. Istennél ugyanis nagyon is és mindig is érvényben van az az elv, hogy aki magát felmagasztalja az megaláztatik, aki pedig magát megalázza, az biztos felmagasztaltatik, vagyis biztosan az előkelőbb helyre, a magasabb rendű helyre helyeztetik.

Jézus itt ugyanakkor azt is elmondja, hogy az Úr a lakodalmi vacsora idejekor, amikor tehát már minden kész van, el fogja majd küldeni a szolgáját, hogy az ünnepi lakomára elsőként meghívja a néptömegeket hivatalból tanítókat. Megmondja azonban azt is előre, hogy azok majd különféle kifogásokat fognak keresni a távolmaradásukra, az Isten helyett az anyagi javaikhoz, az itteni kényelmükhöz és biztonságukhoz való erősebb ragaszkodásuk végett. Ezért Isten azt mondja a szolgájának, hogy hívja helyettük elsőként a szegényeket és elesetteket, vagyis a kétkezi munkában megfáradtakat, és a másikat által elnyomottakat. A szolga hívja is őket, még azonban velük sem telik be az Isten országa az Isten által eltervezett mértékben. Isten emiatt viszont már kényszerítő eszközök használatára kényszerül a „házán” kívül járó, azaz a nem az isteni, hanem különféle más utakon járó emberi teremtményeivel szemben. Az azok betéréséről szóló utasítást végrehajtó szolgájának azonban azzal egyben már azt is kijelenti, hogy egyetlen hivatalos törvény és írástudó sem fog enni az Ő vacsorájából.

„Jó a só, ha pedig megízetlenül, mivel sózzák meg?”

Jó tehát a tiszta és előrelátó értelem, illetve az ilyen értelemmel rendelkező ember. Ha azonban az ember értelmét elveszíti az előrelátását és a tisztaságát, akkor az ember azáltal már magából az értelméből is veszít, miáltal már romlott értékű, azaz már csak ízetlen sóval, szárnyaszegett bölcsességgel rendelkező ember, azaz végül is romlott ember lesz.

Jézus az előbbi idézet előtt két példával igen nagy fontossággal azt fogalmazza meg, hogy ha Őt valóban követni akarjuk az Istenhez és országába való visszajutásában, akkor már előre és tisztán be kell látnunk, hogy annak megvalósulása legfontosabb kritériumaként valóban is meg kell „gyűlölnünk”, azaz a csak az Istent megillető első utáni, vagyis mindig az Isten utáni helyekre kell visszaszorítanunk az apánkat és anyánkat, a feleségünket illetve férjünket, gyermekeinket, de minden más rokonunkat, és minden más embert is, sőt még tulajdon magunkat, a tulajdon lelkünket is.

Az idézet előtti példáival valójában tehát az előbbiekre kíván bennünket rávezetni Jézus. A toronyépítő embernek tehát már előtte számba kell vennie a költségeit, vagyis legelőször is egy fontos feladatot kell már gyakorlatban is elvégeznie, hogy aztán már nyugodt szívvel

foghasson hozzá a tornya felépítéséhez. (Az ember tulajdon értelmi lényisége csúcsának kiépítéséről van tehát szó, aminek révén már maga is az Isten értelmi magassága közelébe kerülhet. Természetesen azonban mindig csak az Isten kegyelméből.)

Ha tehát nem teszi meg azt a fontos lépést, akkor könnyen úgy járhat, hogy hiába vetette fel annak elvi fundamentumát, azaz a megvalósításának gondolatát, és hiába is készítette el annak már gyakorlatban is az alapját (mely az ember esetében maga az ember mivolt), nem tudja majd befejezni az építményt. Így pedig könnyen akár gúnyolódás tárgyává is válhat, vagyis a szükséges lépés nem megtevése esetén inkább csak megszégyenülhet a többi ember előtt.

Jézus másik példája esetében is megjelenül az előzetes fontos feladat, mint valójában tehát elengedhetetlen kötelesség. A királynak is számba kell tehát vennie, hogy a győzelméhez nem elégséges létszámmal képes lehet-e majd legyőzni a túlerővel rendelkező királyt illetve seregét. Jézus itt azonban már azt is felveti, hogy a gyengébb király sokkal jobban jár, ha még azelőtt, hogy az erősebb indulna ellene, békességet kér tőle.

Mindebben a lényeg tehát az, hogy az Istenhez való visszatérési szándékunk esetében a tiszta és előrelátó értelmünk révén nekünk is számolnunk kell azzal, hogy a szintén anyagi javaink közé tartozó apánk, anyánk, gyermekünk, minden rokonunk, és ugyanígy az előjáróink (ne adj' Isten a „sztárjaink”), de a többi ember, különösen pedig a testi magunk fontosságát is képesek leszünk-e az életünk során az Isten legfontosabbsága, illetve mindennél elsőbbsége mögé utasítani. Amennyiben ugyanis erre nem leszünk képesek, akkor jobb, ha használva a tiszta és előrelátó értelmünket e vonatkozásban is mintegy egyezséget igyekszünk kötni az Istennel. Békés megoldásért kell tehát nekünk is esedeznünk Istenhez, mielőtt Ő a mellőzése, háttérbe szorítása, sokunk esetében pedig már elutasítása miatt kivetne bennünket magából (az Isteni Teljességből), mint teljesen „megízetlenült sőt”, azaz értelmes mivoltából értelmét veszített, ez esetben azonban már nem is „embert”, hanem valamiféle, értelmes gondolkodásra már nem alkalmas, vagy arra már képtelenné is vált lényt. (Lehet, hogy mint egy már mindentől, még tehát a Jó Istentől is elvadult „fenevadat”?)

A legtöbb vallás (mely „vallás”-ról tehát mindenki tudja, hogy az törvény és írástudó hívő vezetőkből és hívő tagokból áll) hibája az, hogy nem az Istenhez hasonlóan keresi és viszi is vissza az „aklába” az elveszett juhokat, vagyis az istentelen és bűnös embereket, hanem egyre csak a meglévőket (az Istenben tehát már hívőket) pátyolgatja, és közben „fejegeti” is őket ahelyett tehát, hogy Isten példájára már ő maga is az utolsó „elveszett egyet” keresné. Ma éppen emiatt inkább már csak az figyelhető meg, hogy a megmaradt „kilencvenkilencből” is egyre több elveszik, vagyis a tagok száma a legtöbb vallás esetében csökkenő tendenciát mutat, mintsem emelkedőt.

Nos hát minden bizonnyal az előbbi okok miatt késik az égi „mennyező”, illetve az azt közvetlenül követő lakodalmas vacsora, az örömnép, ami tehát az utolsó „elveszett bárány” megtérülése esetén lenne esedékes.

A helyzet jelenleg tehát még mindig az, hogy egyre több lesz az Istentől elfordult ember, legalábbis a vallások illetve egyházak javarésze ezt tükrözi felénk. Ezen pedig valami módon sürgősen változtatnunk kellene, mielőtt még a nálunknál erősebb „Király” indulna meg ellenünk a Hozzá való nem elégséges számú megtérésünk miatt, használva a kényszerítő eszközeit velünk szemben, hogy mégiscsak minden (de kezdetben legalábbis a tervezett számban) visszakerüljünk illetve betérjünk a „házába”.

Talán érdemes lenne ezen maguknak a vallások vezetőinek is mélyrehatóbban elgondolkodniuk, mielőtt még nem lesz későn!

PÉTER TANÁCSAI A LELKÜNK ÜDVÖSSÉGE ELÉRÉSÉHEZ

Péter apostol az első levelében elmondja nekünk, hogy akkor juthatunk romolhatatlan örökségre, vagyis akkor érhetjük el a hitünk célját, ha tökéletesen és szüntelenül reménykedünk a Krisztusi kegyelemben, még tehát akkor is, amikor Ő ismét meg fog jelenni a számunkra.

A szent élethez azonban nem elég önmagában a remény, hanem ahhoz nekünk is szentekké, vagyis hasonlóan tisztákká kell lennünk, mint amilyen tiszta az Atya, aki elhívott bennünket. Szentek pedig úgy lehetünk, ha a lelkünket megtartván az Isten iránti engedelmisségben megtisztítjuk felebaráti szeretetre, vagyis egymás őszinte, állandó, valamint minden érdek és feltétel nélküli szeretetére.

Mivel pedig azt már Jézus Urunkon keresztül megízleltük, hogy milyen jószágos is az Isten, le kell vetnünk magunkról, azaz ki kell utasítanunk a tudatunkból minden gonoszságot, minden álnokságot, minden képmutatást, irigykedést, de minden rágalmazást, szidalmazást, és gyalázkodást is. Csak így lehetünk ugyanis mi magunk is „élő kövekké”, melyekből „lelki ház” épülhet, csak ezáltal lehetünk tehát akár mi magunk is Istennek kedves tanítói. Megtisztulván tehát már nekünk is hirdetnünk kell annak az Istennek hatalmas dolgait, aki bennünket a Róla való tudatlanságunk sötétségéből az Ő csodálatos igazsága ragyogó fényében való örök életre hívott el.

Amiért pedig mi magunk is kegyelmezettek lettünk, meg kell tartóztatnunk magunkat azoktól a testi kívánságainktól, amelyek a lelkünket Istentől elfordítják az istentelenség, lényegében azonban az Istenről való tudatlanság irányába.

Engedelmeskednünk kell azonban minden emberi törvénynek is az Úrért, mert Istennek az akarata az, hogy a Róla tudatlan embertársainkat a jó cselekedeteinkkel némissük el az Isten, egymás, és az ellenünk való háborgásaikban. Mégpedig tegyük ezt úgy, mint az Istennek szabad szolgálói, és ne pedig úgy, mint ők, akiknél a szabadság valójában csak a gonoszáguknak a leple.

Mindenkit tisztelnünk kell tehát, minden felebarátunkat szeretnünk kell, mindig elsősorban azonban az Istent kell félnünk, szeretnünk, tisztelnünk, és természetesen dicsőítenünk is.

Péter a következőkben elmondja, hogy Isten előtt valójában az kedves dolog, ha az ember az Isten létezésében való szilárd meggyőződése miatt tűr keserűségeket, vagyis ha méltatlanul szenved, mint ahogyan Krisztus is szenvedett érettünk. Az Ő példáját kell tehát nekünk is követnünk, nem pedig az ezekből a szenvedésekből maguknak semmit sem kérő hamis tanítóinkét. Krisztus ugyanis a testében a mi testünkkel illetve a testünkben is elkövetett vétkeinket vitte fel a fára, hogy azokat végleg elhagyván csak az Igazságnak, vagyis már csak az Istennek élhessünk. Az asszonyok ezt azzal mutathatják ki az Isten felé, ha engedelmeskednek a férjüknek, ha mindig jó magaviseletűek maradnak, a férfiek pedig azzal, ha értelmes módon laknak együtt a feleségükkel, és ha mindig tisztelettel viseltetnek az ő gyengébbségük iránt.

Az üdvözülni kívánó emberek számára nagyon fontos tehát, hogy mindnyájan rokonérzelműek, együttérzőek, egyértelműek, emberszeretőek, irgalmasak és kegyesek legyenek. A legfontosabb ezek közül most azonban az, hogy egyértelműek azaz egyetértőek legyünk, különösen tehát a számunkra legfontosabbnak, az Istennek tekintetében, vagyis az Egy Istenről szóló igaz tudásunkban.

Amiatt pedig, hogy mi emberek áldás-öröklők vagyunk, soha nem szabad gonoszágért gonoszaggal, szidalomért szidalommal fizetnünk, hanem inkább ebben is követve Jézust, áldást kell mondanunk a bennünket sértegetőkre, bennünket bántalmazókra is.

Ha tehát be akarjuk az Isten előtt bizonyítani, hogy szeretjük az életet, akkor a szánkat (de még a gondolatainkat is!) el kell tiltanunk minden álnokságtól, el kell tehát fordulnunk

minden gonosztól, és inkább kell jót cselekednünk, a békességet keresnünk, és mindig csak azt követnünk illetve meg is valósítanunk.

Ahhoz tehát, hogy valóban boldogok lehessünk szenvednünk is kell az igazságért. Jobb tehát, ha jót cselekedve szenvedünk, mert ezt így akarja az Isten, mert Krisztus is szenvedett értünk „istentelenekért”, hogy bennünket visszavezessen Istenhez.

Az Úr Istent pedig minden körülmények között meg kell szentelnünk a szívünkben, vagyis az értelmünkben az értelmünkkel mindig is „Szent”-nek kell tartanunk Őt. Istent azonban azzal is meg kell szentelnünk, hogy mindig elsősorban az Ő kívánságainak illetve akaratának teszünk mindenben eleget, nem pedig helyette az emberek kívánságainak, emberi rendelkezéseknek, emberi elvárásoknak. A fizikai testünkben töltendő hátralevő időt tehát már mindenképpen az Isten akarata szerint kell élnünk, és nem pedig az emberek akaratainak megfelelően.

Péter okulás céljából azonban még azt is elmondja számunkra, hogy Krisztus még a Noé idejében elbukott lelkeknek is elmondta mindezen előbbieket, hogy az Isten napjakor velünk együtt majd ők is megítéltessenek test szerint, hogy attól fogva (persze, csak ha azóta már ők is kiérdemelték) már ők is élhessenek az Isten akarata szerint lélekben. Mindezen jónak a megvalósulásához tehát mindenek előtt Istent, Istent követően pedig egymást kell szeretnünk, mégpedig egyaránt, mert egyedül a szeretet az, amely sok vétket képes elfedezni, azaz semmissé, nem megtörtétté tenni.

Minden Istentől jövő jó adománnyal, a jó képességeinkkel tehát jól kell tudnunk gazdálkodnunk Isten és egymás javára. Ha tehát valaki beszél, az amikor csak teheti, mindig az Isten szavait használja, ha pedig szolgál, akkor a neki (is) Isten adta erővel szolgáljon, hogy minden tevékenységében megdicsőíthessék majd Jézus által az Isten színe előtt.

Boldogok azonban csak akkor lehetünk, ha Krisztus nevéért meggyaláznak bennünket az istentelen emberek. Így érvényesül ugyanis a kölcsönösség isteni elve, mert az Isten előtt értünk kiálló Krisztust is meggyalázták az istentelen emberek.

Azt pedig, hogy már mi magunk is boldogok vagyunk, abból érzékelhetjük, hogy egy, vagy egyre több pillanat erejéig már rajtunk is megnyugszik az Istennek Lelke, Isten dicsőségének Lelke, aki által tehát minden „igaz ember” megtartatni fog.

Mivel azonban az ítélet az Isten házán, pontosabban a házának is a tanítóin fog majd elkezdődni, Péter különös nyomatékkal hívja fel a hivatalos tanítók figyelmét arra, hogy az Istennek nyáját jelentő bennünket, vagyis az egyszerű embereket, ne kényszerítve legeltessenek (ne erőszakkal, azaz hozzá semmiféle kényszerítő eszközöket, általuk kitalált előírásokat nem alkalmazva „etessenek” az Istenről szóló igaz ismeretekből), sem pedig ne rút nyereszkeskedésből, vagyis a „legeltetésből” mindig csak a maguk hasznát és előnyét keresve tegyék azt. Hogy tehát ők is elnyerhessék a dicsőségnek hervadhatatlan koronáját, a saját rendelkezéseik, törvényeik, és parancsolataik révén soha nem szabad uralkodniuk a gyülekezetek tagjain, hanem úgy kell viselkedniük, mint jó példaképeknek, akik egyedül már csak az Isten parancsolatait tartják be, mégpedig maradéktalanul, azaz teljességgel. Azokhoz tehát sem hozzá nem adva, sem pedig belőlük el nem véve, mint ahogyan azt Isten, már Mózesnek is elmondta.

Péter szinte minden szavával egyben tehát az Isten iránti őszinte alázatosságra is int bennünket, hogy majd mi is felemeltethessünk az Isten által, ha eljön az ideje. Addig is pedig józanságra és óvatosságra is int bennünket, hogy ellenállva minden kísértésnek szilárdan meg tudjunk állni az Isten iránti állhatatos hitünkben, mert a kegyelemnek Istene csak abban az esetben fog bennünket tökéleteseknek elfogadni, és a dicsőségéből részesíteni. Éppen ezért legyen tehát az Övé minden dicsőség és hatalom örökkön-örökké! Ámen. Bizony, mindig így legyen!

HA A LAKODALOMBÓL VISSZATÉR AZ ÚR

Az először a mennyben vagyis a szellemi valóságban megvalósulásra kerülő mennyegzővel egyidejűleg történő lakodalomból tehát az Úr „haza” fog jönni, vagyis újra leszáll a Földre, és mintegy zörgetni fog nekünk, hogy engedjük Őt be magunkba.

Jézus éppen ezért előre elmondja, hogy „boldogok” csak azok az emberi szolgálói lehetnek az Úrnak, akiket Ő a „házába” visszatérve vigyázva talál. Azok lehetnek tehát, akik éberén várják az Ő visszajövetelét, és változatlanul teljességgel eleget tesznek a követelményeinek a révükön megtörténhető mennybe jutásuk érdekében. Azok előtt Jézus tehát fel fogja tární magát, mint Igazságot, vagyis maga is viszont szolgál nekik. Azzal szolgál ugyanis nekik, hogy elmondja Istentről és a magáról szóló teljes igazságot, és meg is érteti velük. Mindezt azonban a Hozzá igazán hűséges emberi szolgálói, vagyis az Isten igazságába részéről már beavatottak (az igazsággal tehát általa „felkentek”, és nem pedig az emberek részéről „felszenteltek”!) révén is végzi, akik majd az alkalmas időben, azaz ha az már szükségessé válik, akkor habozás nélkül el fogják mondani a többi embernek a teljes igazságot Istennel, Krisztussal, és az Isten országával kapcsolatban.

Ezek az Isten-szolgák avagy Krisztus-szolgák lényegében tehát „már boldogok”, vagyis ők már itt a földön élve is elérték az Örök Életet, vagyis a földi személyiségükkel is megismerték a Krisztus Jézus személyében megjelent Istent, és meg is értették az Isten igazságát. Aki azonban ezek közül terheli, vagy akár csak a hozzá való beszéde révén is, de bántalmazza a többi embertársát, vagy pedig „részegeskedik” (hol elhajol, hol pedig visszatér Istenhez) illetve túlzott mértékben eszik és iszik, annak számára majd váratlanul fog visszatérni az Úr, és kitessékeli azt a boldogok közül, és hűtlenségéért a hitetlenek, az Istenben nem hívők, az Istent már meg is tagadók, vagy pedig jobb esetben az Istent egyenlőre még csak folyton mellőzők közé fogja állítani.

Azt az egyszerű szolgát pedig, aki tudta az Úr akaratát, viszont nem aszerint cselekedett, azaz nem igazodott Hozzá, azt szintén jelentős büntetés, azaz elmarasztalás alá vonja.

Aki pedig minderről semmit sem tudott, de mégis követett el vétkeket, azt kevésbé bünteti, vagyis szemben az előbbiekkal nem helyezi jelentősen alantasabb helyzetbe az adott helyzeténél, esetünkben tehát a jelen helyzetünknél. Az Úr az egyikünket tehát fel fogja emelni, esetleg még maga mellé is, míg a másikunkat akár még a jelenlegi helyzetünknél is alacsonyabb létminőségbe helyezheti, de itt is marasztalhatja ezen az alapjaitól fogva többnyire már magunk formálta síkon is. („Ketten lesznek egy ágyban ; az egyik felvételik, és a másik elhagyatik. Két asszony öröl együtt ; az egyik felvételik, a másik elhagyatik. Ketten lesznek a mezőn ;)

A lényeg mindebben azonban mindenek előtt az, hogy akinek több ismeret adatott át Istentről, Krisztus Jézusról, és az Isten országáról, attól az Úr sokkal többet is vár el. Aki tehát minél több ismerettel rendelkezik, annak annál több számú általa Istenhez visszatérített, korábban tehát még istentelen embert kell majd tudnia felmutatnia, hogy nehogy maga is odakerüljön azok közé, akiket az Úr majd alantasabb helyzetbe fog hozni, illetve marasztalni fog. Az tehát, hogy az elsőből könnyen lehetnek utolsók is, azt jelenti, hogy nem is egy ember nagy csodálkozására alantasabb helyzetbe fog majd kerülni ahelyett, hogy az Úr maga mellé emelné a többi boldoggal együtt.

A legtöbb mai Isten-szolga tehát ott követi el a legnagyobb hibát, hogy könnyebbségből inkább már csak a már megtérteket térítgeti, és nem pedig az istenteleneket, és a hitükben még igen gyengéket. Az igazság tehát az, hogy elsősorban nem az istenteleneket, a valóban bűnösöket, az egymást gyilkoló embereket igyekszik megtéríteni illetve visszatéríteni Istenhez, hanem mindig elsősorban a már megtérteket „terelgeti”. Mindezt pedig a legnagyobb kényelemben és biztonságban teszi, nem pedig maga is részesedve az elbukottak Isten-nélkülözésében, amit a csak a megértésükből fakadható, és az ő Istent megértésükből

megtörténhető megtérítésük végett kellene mintegy magára ideiglenesen (egészen tehát az Isten általi megbocsátásig) átvállalnia. Ugyanakkor azonban az „elesettek”, a tehát valóban szegények nélkülözéseiben is részt kellene vennie, nem pedig csak képletes módon, mint ahogyan azt a legtöbbjük még ma is teszi.

Nos hát, elsősorban az istentelenek, a valóban bűnösök, és az ilyen Istentől szintén elvetemedett, azaz hűtlenné lett (Isten utasításait nem hűen, hanem csak látszatra betartóvá vált) szolgák miatt fogja az Úr a földön élő emberekre ezúttal már nem a keresztelés vizét, hanem a tűzét, azaz még a vizet is „fertőtleníteni” képes tüzet bocsátani, ha igazán tudni akarjuk e jézusi beszédnek is a hiteles igazságát.

A hűtlen szolgáknak pedig tudniuk kell, hogy ez az igazság, hiszen Jézus a Biblián keresztül meg is kérdi őket, hogy miért is nem tudjátok megítélni, hogy mikor jön el az ideje a teljes ismeret átadásának? „Mi dologtól is van tehát az, hogy ti magatok is nem mondjátok el azt mind, ami igaz?”

Lehet, hogy ezek a hűtlen szolgák már attól sem félnek, hogy a mennyei vendégségből egyszer valamikor mégiscsak „haza” fog térni az Úr?

A SZEGÉNY LÁZÁR ÉS A GAZDAG EMBER

A gazdag és szegény emberek között egyedül csak egyetlen lényeges különbség van, ami valójában a vagyonszerzés eltérő módjából adódik. Ez a különbség tehát az, hogy a gazdagok többsége az ereje, erőszakossága, és a sok esetben hozzájuk is tartozó csalafintasága illetve hamissága révén tehát mindenképpen úgy „harcolja” ki, vagyis a többi embertársától az erre alkalmas erőivel elvonva (őket mintegy tehát „megerőszakolva”, de velük szemben legalábbis valamiféle kényszerítő eszközöket alkalmazva) szerzi meg a vagyonát, vagyis pontosan ellentétben az Isten által helyeselt módozattal. A gazdag a fizikai élete során tehát egyszerűen csak elveszi a javakat a másik emberek elől illetve a másik emberektől, aminek köszönhetően (de természetesen csak a maga és a hozzá hasonlók hamis meglátása szerint) jól él, míg a békés természetű dolgos szegény a gazdagok miatt részére jóval kevesebb mértékben jutó javak mellett egyre inkább csak gyötrődik. A szegény tehát, ellentétben a vagyonukat egyre jobban gyarapító gazdagokkal, egyre erőteljesebben küszködik az életben számára jóval nagyobb mértékben jutó nehézségek miatt, mintsem ő maga is jó szinten, de legalábbis a gazdagokhoz hasonlóan élvezhetné az életet.

Amikor azonban a gazdag a testi halálával visszakerül a szellemi valóságba, akkor az itt nem megszerzett érdemei hiányában neki járó alantasabb helyzetéből majd azt fogja látni, hogy ott a szegénynek van jó sora. Egyszerűen tehát az történik, hogy míg abban az emelkedettebb helyzetben avagy létállapotban a szegény mintegy teljes vigasztalásra talál minden földi gyötrelmét illetően, és ott minden jóban bővelkedik, addig az igazságtalan földi magaviselete miatt a szegénynél alantasabb létállapotba került gazdag ember igen hosszú ideig csak gyötrődni és nélkülözni fog minden tekintetben (különösen tehát a „Jó”, illetve az igazán „istenien jó” javaknak mondható dolgok tekintetében), mert Isten szerint ez így igazságos. „Ki mint vet (tehát), úgy (is) arat!”

A földi dolgokhoz vagy javakhoz, amivel egyben pedig már az Istenhez is való helytelen hozzáállás hatására kialakulható eltérő helyzet igazságát Jézus a következőkkel bizonyítja: „...közöttük (békés és hív szegények) és közöttetek (nem hívó illetve nem az Isten normái szerint élő gazdagok) nagy közbevetés vagyon...” Ez a nagy „közbevetés” pedig nem más, mint a két létsík közötti átléphetetlen „szakadék”-nak, vagy áthatolhatatlan „fal”-nak is nevezett köztes és semleges (mind szellemi, mind pedig fizikai áramlástól mentes) sík, melynek a két ellentétes oldalán tartózkodó lelkek egyike sem képes a másik oldalra átjutni. Az átjutás a „falon” tehát egyedül csak az Isten akaratából történhet meg bármely lélek esetében, mint ahogyan az egyikéből a másikéba való átlátás is, melyre például szolgált Jézusnál a koldus Lázár és a gazdag ember története.

Ez az emberek közötti éles vagyoni különbség pedig azért tudott az idők folyamán minden jelentősebb pozitív változás nélkül kialakulni, mert az emberek többsége sem az Isten Mózesen keresztül hozzánk eljuttatta isteni törvényeket nem tartja be, sem az igaz prófétákra nem hallgatott, és ami a legnagyobb hiba, hogy nem hitt teljességgel Jézus szavainak sem. Sokan pedig még a feltámadásban, azaz a lélek halhatatlanságának a lehetőségében sem hisznek, még tehát ma sem. Nem hisznek tehát Jézus szavainak, pedig azok egyben már az Isten szavai is voltak. Jézus szavai tehát Isten „művi” (fizikailag hallható) szavai voltak, ahogyan Jézus feltámasztása is már az Isten „műve” volt a többi akkori és mai feltámasztással egyetemben. A lelkek művi világba történő visszahozatalát, át tehát a „falon”, már minden esetben maga az Isten végezte el. Az Ő itteni hívására (akaratára) jött tehát vissza ebbe az életbe a másik Lázár is, és természetesen maga Jézus is az elszenvedett testi halálát követően. Ezen „megvalósulások” tehát mind az Isten szavára, illetve a hatalmát (is) adó akaratának hatására jöttek létre.

Ha tehát jól belegondolunk, akkor rájöhethünk, hogy az igazság az, hogy Szűz Mária, Jézus, és a Hozzá hasonló többi isteni tanító, azaz eleve igaz vagy „már igazzá lett” tanító

kivételével szinte mindannyian haszontalan szolgálói vagyunk az Istennek. Be kell tehát látnunk, hogy sem a szavait nem tartjuk be maradéktalanul, sem pedig igazán nem hiszünk Istennek, de a küldötteinek sem, vagyis a legtöbben valamennyire még mindig kételkedünk az Isten igazán valós létezésében.

A tömérdek istentelenséget pedig azért merjük még mindig minden félelem nélkül elkövetni, mert tévesen, és még ha csak titkon is, de még mindig azt hisszük, hogy valójában csak egyszer élünk, azután pedig nincsen semmi.

Ha tehát valaki az egész élete során a hatalmát és ügyességét (a valójában az Isten adta képességeit) kihasználva igazságtalanul javakat von illetve mar el az embertársai elől, illetve javakat rabol el, vagy éppen csak kicsal vagy elcsal, esetleg jogosulatlanul kap a többi embertársától, akkor az tévesen azt hiszi, hogy ezzel ő (még tehát az illetéktelen elfogadással is) csak jót tesz, és amiatt pedig már soha senki, még tehát a szerinte nem is létező Isten sem fogja őt elmarasztalni. Hibásan azt gondolja tehát, hogy inkább nyeri el vele a többi embertársa elismerő tiszteletét, akár még örök időkre fennmaradóan is. Ez utóbbi miatt pedig nagy hírverés mellett még adakozik is a szegényeknek, akiket lényegében tehát ő maga szorít szegénységbe. Nem tudja tehát, és ezért már nem is érzékeli, hogy ilyenkor valójában visszafelé él, azaz a jelenleginél inkább csak alantasabb helyzetbe hozhatja magát a végtelen továbbiakban, mert visszaélt az Isten adta tehetségeivel. Azokat ugyanis mások rovására az önös hasznára, esetleg a szűkebb érdekközössége hasznára használta, nem pedig elsősorban az Isten, Istent követően pedig már a többi embertársa illetve a többi élőlény közös hasznára illetve javára. Hogy ezzel ő jót tesz, az tehát egy végzetes tévedés, amiről a testi halálát követően már ő maga is megbizonyosodhat. Ők persze erre mindjárt azt felelik, hogy ahhoz legelőször is meg kell halniuk. Ők tehát legelőször is, és utána is csak a halált akarják, ők tehát csakis őt szolgálják. Mi szegények pedig ellentétben velük az Életet, az Istent akarjuk, és Őt is szolgáljuk, mégpedig minden áron. Igen, még tehát, ha kell, akkor az életünk árán is.

Ez tehát az igazság, és ezt ma már valahogyan így kellene tudni megmagyaráznia a Jézust, a főprófétát maga is valóban, és nem pedig csak hamis látszatra követő mai tanítóinknak, hogy végre már egyaránt mindenki megérthesse belőle az Isten igazságát és igazságosságát. Még tehát az Isten igaz létezésében még mindig kételkedők, de az Istent már meg is tagadók is.

Az akár „jóléti állománynak” vagy „jóléti államnak” is nevezhető Isten országa pedig nem úgy fog majd az emberek számára eljönni, hogy azt ők pusztán a fizikai szemeikkel meglátják a jövőtele közben és ezért azt az eszükbe be is veszik, hanem Isten országa egyszerűen már benne van az eszük azaz a fizikai tudatuk értelmében (is). Az Isten országa tehát belülről, vagyis a szellemünk, az „igaz” mivoltában csak szellemi lehetőségű és minőségű értelmünk által foglaltatik tehát bennünk. Az Isten-ország egészét kívülről tehát egyedül csak az Isten kegyelme és akarata révén láthatjuk meg, de abban az esetben is csak egy röpke pillanatra, és bizonyára akkor is csak egy kisebb léptékű (értelmes tudati fejlettségünkkel arányos) méretében, mint amilyen az az igaz valójában van.

Nem szabad tehát azoknak az embertársainknak hinnünk, akik azt állítják, hogy Isten országa itt van, vagy ott van valahol tőlünk messze, elérhetetlen távolságban. Nem szabad azt sem hinnünk, hogy ebben vagy abban a tárgyi dologban áll, vagyis hogy az csak tárgyiakból tevődik össze. Ugyanúgy azonban nem szabad hinnünk azoknak sem, akik azt állítják, hogy Isten országa egésze itt a tárgyi világban található, illetve hogy az (mármint az egésze) a tárgyi világnak egy részében, vagyis itt a földön teljességgel megvalósítható, amennyiben helyesen élünk. Ezek ugyanis mind már nem is csak a tiszta értelme, hanem már az esze is elment feltételezések lehetnek csupán, isteni igazságok viszont soha.

Az igazság tehát az, hogy a Föld inkább lehet a „pokol”, a valójában tehát még nem is létező „pokol”, azaz az Isteni Teljesség „pokol” nevű része, ha még az Isten által erre kiszabott idő leteltéig mindannyian nem hiszünk az Istenben, és végleg meg nem térünk

Hozzá. A Föld „pokoli bolygó” tehát inkább lehet, mintsem az Isten országának a mai modern technika révén akár már kívülről is nézegethető egésze, melynek dicső fiai, a kapzsi és gőgös emberek, már lassan az egész tárgyi Kozmosz fölötti uralkodásra is jogosultak, nem pedig csak az Isten által eredetileg alájuk rendelvek fölött.

A magukat ma „társadalmi elit”-nek nevező gazdagok és követőik mohósága mára tehát már nem ismer semmiféle határt, még tehát Istent se! A minél több és jobb minőségű anyagi javak megszerzése érdekében tehát még az egész Földet is képesek lesznek pokollá tenni, ha Isten ezt végül majd mégiscsak megengedi nekik. Nagyon remélhetőleg azonban, abban a tehát már általuk, mintsem a Jó Isten által kreált „pokoli életben” a tehát pontosan miattuk szegényekké lett embereknek, ha egyáltalán lesz is, akkor is csak igen rövid ideig lesz része, ahogyan azt az Isten megígérte nekünk, Hozzá minden körülmények között hűeknek megmaradóknak.

MIT KELL TENNÜNK, HOGY MI MAGUNK IS AZ ÖRÖK VILÁGOSSÁGBAN JÁRHASSUNK

Ha igazán be akarjuk teljesíteni avagy „tölteni” az Isten törvényét, akkor amellet, hogy nem ölünk, nem lopunk, nem kéjlgünk, nem hazudozunk, és ezeket még csak nem is kívánjuk megtenni, mindig elsősorban Istent kell szeretnünk a teljes értelmünkkel, a teljes szellemi tudatunkkal, és minden itteni eszközünkkel, vagyis a teljes testtudatunkkal, azaz az előbbiekkal együtt annak is minden erejével. Istent követően pedig már egyaránt (minden megkülönböztetés nélkül) minden embertársunkat is ugyanezzel az erővel illetve igyekezettel kellene tudnunk szeretnünk, nem pedig mindig csak egyéni érdekből, és csak fizikailag, mint ahogyan azt sajnós a legtöbben még mindig helytelenül tesszük. Az igaz szeretet ugyanis nem illetheti ilyen utóbbi és előbb felsorolt gonoszságokkal, sem a számunkra mindennél és mindenkinél fontosabb Istent, sem pedig az Isten hasonlatosságára teremtett felebarátainkat sem.

Amennyiben tehát azt akarjuk, hogy a magunkra magunk hozta „sötétségünk”, vagyis az akár az „éjszakával” is szimbolizálható „Istenről való tudatlanságunk” elmúljon, mindenképpen le kell vetnünk magunkról minden tudatlanságunk okozta negatív cselekedetünket. Helyettük pedig az Istenről való igaz és értelmes tudás, vagyis a világosság „fegyvereit” kell magunkra felölnünk, mindig azonban a mindig csak jó cselekedeteink mellé, a tehát bennünket már mintegy Istenhez hasonlóan legyőzhetetlenné tevő „fegyverünként”. Mivel pedig ezen előbbi „ékességeinkkel” már lényegében mi magunk is az örök nappalban járunk, többé már nem dobzódhatunk, nem részegeskedhetünk, nem bujálkodhatunk, nem versenghetünk egymással, nem irigykedhetünk egymásra, vagyis többé már nem járhatunk ezekben a „feslettségekben”, avagy tehát romlottságokban. A lényeg még egyszerűbben megfogalmazva tehát az, hogy Krisztus Jézus mindig csak jó tulajdonságait kell magunkra „felölnünk”, nem pedig helyette a fizikai testünk kívánságait, azaz a testünk alantas gerjedelmeit kellene szolgálnunk.

Ha tehát valóban Krisztust akarjuk magunkra „öltetni”, akkor nekünk sem a már hívőkkel kell intenzíven foglalkoznunk, hanem az Istenhitükben erőtlenekeket kell az igaz hitre elvezetnünk, illetve a még igen gyenge hitükben megerősíteni. Azoknak azonban soha nem szabad az Istennel és országával kapcsolatos véleményét kritizálnunk, hanem mindig szelídséggel kell őket a hitükben helyreigazítanunk. Ezeknek az embereknek ugyanis az a hibájuk, hogy azt hiszik, hogy ők mindent megtehetnek, vagyis hogy Istennel kapcsolatban mindenféle „zöldséget”, vagyis még nyers azaz nem kiforrott, nem igaz tudást is bevehetnek a tudattartamukba.

Aki tehát már „szilárd eledelt”, azaz az Istenről való igaz és hiteles tudást kapja és „eszi” (fogadja be magába), az soha ne vesse meg azt, aki nem ezt a helyes tudást „eszi”. Aki pedig nem a helyes tudást eszi, vagy pedig az ilyen jellegű (igaz) tudást nem hajlandó befogadni magába, az szintén soha ne kárhoztassa a másikat amiatt, hogy az „eszi” a helyes tudást, és hogy azt az Isten már befogadta az Ő országába, az Ő örök világosságába, azaz végül is magába.

Egyik embernek sincsen tehát joga kárhoztatni a más szolgáját. Mindenki tehát a tulajdon urának felelős a tetteiért.

Isten igaz szolgálói azonban mindenképpen fennállva fognak maradni, mert Ők Isten által képesek lesznek rá. Ők ugyanis, ellentétben tehát a másikkal, nem önmaguknak élnek, sem pedig nem önmaguknak halnak, hanem egyedül csak Istenért, mert ők tudják, hogy ők minden az Úrúi mindenféle létállapotukban. Ők tehát az Úrért „esznek”, és folyton hálát adnak (érte is) az Istennek, ellentétben tehát azokkal, akik nem fogadják be magukba az Istent, vagy pedig nem helyesen fogadják be. Isten ezeket az utóbbi, még tehát mindig eltévelyedett embereket

nevezi tehát „holtaknak”, akik fölött Krisztus egyetemben az élőkkel, azaz az Istent magukba már befogadottakkal, majd uralkodni fog az isteni ígélet szerint.

Mindkét fél hiába kárhoztatja tehát egymást, mert előbb vagy utóbb mindnyájan oda fognak kerülni Krisztus „ítélőszéke” elé. Mindegyiküknek számot kell ugyanis adnia magáról Istennek, hogy az addigi élete során hogyan is viszonyult Istenhez, illetve a többi embertársához. Az isteni törvényeknek tehát megfelelően-e, vagy pedig azoknak egyáltalán nem, illetve nem kellőképpen, vagyis azoknak nem teljességgel eleget téve.

Ha azonban valóban az Isten világosságában akarunk járni, akkor nagyon fontos annak a tudatában is lennünk, hogy torz, hamis, elferdített vagy félreértett Istenről való tudást soha nem szabad „etetnünk” egyetlen embertársunkkal sem. Az őszintén érdeklődő embertársaink elől viszont a tiszta tudást még csak eltitkolnunk sem szabad, még tehát egyetlen részletében sem, nem hogy a lényegi vonatkozásaiban. Ezen okok miatt ugyanis az embertársunk könnyen szomorúságba, aggodalmaskodásba, az egészségeset meghaladó félelmekbe eshet, ami viszont már szintén nem az egymás kölcsönös szeretete elve szerint való cselekedetnek minősül az Isten szemében. Az effajta „eledelekkkel” tehát inkább csak elveszejteni, illetve elveszni „segíteni” fogjuk az embertársainkat, mintsem azokat Istenhez visszavezetni.

A legfontosabb éppen ezért a hitükben gyengékkel megértetni azt, hogy az Isten országa egyáltalán nem a szó szerint vett tárgyi evésből és ivásból áll, mint amilyené mi a jelen valóságunkat tettük, hanem az Isten szellemi igazságának, az Istenről és az Isteni Teljességről szóló tudásnak „evéséből” és „ivásából”, azaz Isten teljes tökéletes megismeréséből és megértéséből áll. Már benne járva a világosságban viszont ez a megismerési és megértési folyamat, ellentétben tehát a jelenlegivel, már állandó békességben, állandó öröm és boldogság mellett történik, mert mindaz már az Istennek Szent Lelke által, és pedig az Atyával és velünk is közös örömére válik igaz valóságunkká.

Aki tehát maga is ennek az örök örömnél minden embertársa számára megtörténhető elérése érdekében szolgál Krisztusnak, az az igazán kedves Istennek. Ugyanakkor pedig csak az ilyen ember számít Isten és ember előtt egyaránt megpróbált embernek, vagyis már maga is „igaz embernek”, aki jogosságot nyert az örök világosságban az Istennel való nyílt együtt járásra, és talán még az abból illetve oda történő szabad ki-be járásra is.

Óh, Istenem, kérünk világosítsd meg az orcádat mirajtunk, hogy végre már minden a Te világosságodban járassunk, és mindannyian teljes szívvel féljük a te „Szent” nevedet!

JÓ TANÍTÓ, ROSSZ TANÍTÓ

Jakab apostol a levelében kihangsúlyozza, hogy a hívő emberek közül ne legyenek sokan tanítók, mert nekik súlyosabb ítéletük lesz. Az igazság ugyanis az, hogy ahányan vagyunk annyiképpen vétkezünk, mind tehát szóban, mind pedig tettben is. Éppen ezért a tanítóknak a különösen is fontos beszéddel nagyon is kell vigyázniuk, hogy ne vétkezzenek általa. Csak az lehet ugyanis tökéletes ember, aki a beszéde által nem vétkezik. Aki pedig a beszéde (melyhez Jézus értelmezésében a gondolkodás is beletartozik) által nem vét az Isten törvényei ellen, az azzal egyben már az egész testét is visszatartja a vétkezéstől.

A jó tanító a beszéde révén képes lehet tehát akár a többi ember testtudatát is a helyes irányba igazítani, vagyis a helyes beszédével elérheti, hogy a tanítványai is hozzá hasonlóan hozzáigazodjanak az Isten beszédre és cselekedetre egyaránt vonatkozó elvárásaihoz. A jó tanító egymaga is elérheti tehát, hogy a beszédével nagy tömegeket vezessen vissza Istenhez, vagyis hogy az örökös halálból akár igen nagy számú embert is visszavezessen az Életre.

A rossz tanító viszont, aki nem képes a tulajdon nyelvét illetve beszédét megzabolázni, az inkább csak megszeplősíti a tulajdon testét is, de azzal együtt megfertőzheti a hallgatói tömegei testeit is, mint ahogyan egy parányi tűz is képes hatalmas erdőket felgyújtani. A rossz tanító „kezében” a nyelv, a megszelídítése hiányában tehát akár még gonoszként, halálos méregként is megnyilvánulhat, melynek csak egyetlen cseppje is rendkívül sok embert sodorhat az örök halálba. (Nem véletlen hívta tehát Jézus ajkaikból mérget fröcsögő, nyelvük alatt mérget tartó „viperafajzatoknak” a képmutató írás és törvénytudó „farizeusokat”).

A beszédükre a mai tanítóinknak is tehát nagyon is oda kellene figyelniük. A nyelvünk a képességeiben ugyanis a kígyó nyelvéhez hasonlóan kétfelé ágazó szerv. A révén tehát egyaránt vagyunk képesek áldani és átkozni az Istent, és ugyanúgy az eredetileg Isten hasonlatosságára teremtett embertársainkat is. A nyelv révén egy forrásból tehát akár édeset és keserűt, azaz jót és rosszat egyaránt kicsörgedeztethetünk. A jó tanítónak éppen ezért olyannak kell lennie, akinek a szájából mindig csak jó, mindig csak helyes, azaz igaz, és ezért tiszta, vagyis mindig csak Istennek tetsző, Istennek kedvére való csörgedezik ki. Az igaz tanító szájából tehát nem jöhet ki egyaránt édes és keserű. A belőle a jó mellett kijött keserű ugyanis előbb-utóbb az édesnek, azaz a helyes beszédének is el fogja venni a korábban még meglévő jó ízét.

Mindezen előbbieken az igazság tehát az, hogy csak az legyen a többi ember tanítójává, aki a leghitelesebb forrásból, azaz magától Istentől vagy az Ő egyszülött Fiától kapta meg az Istenről és országáról szóló tudományát, vagyis akinek a tudása tiszta és igaz. A nem tiszta és igaz, valamint a nem teljes tudással rendelkező tanítók ugyanis egymaguk is megfertőzhetnek igen sok embertársukat a helytelen és hiányos tudásukkal. Még tehát a hiányos tudás is hathat fertőzőleg a többi emberre. Az Istenről nem eleget tudó ember ugyanis folyton kételkedhet Isten igazán valós létezésével kapcsolatban (és többnyire kételkedik is!), ugyanakkor pedig a hiányos ismereteit a saját magától vagy másik ilyen embertől eredő feltételezgetésekkel illetve kikövetkeztetésekkel kényszerül kiegészíteni. A szinte már szüntelen jelleggel megmaradó kételkedése miatt pedig már nem is fog annyira vigyázni a nyelvére, miáltal pedig már a teste irányítására illetve szabályozására sem lehet kellően képes. A maga is ilyen tanító tehát maga is csak ilyen, igazából tehát még mindig istentelen embereket fog csak nevelni vagy „szülni” a rá bízott embertömegből, míg a jó avagy igaz tanító a helyes és teljes tudása révén Istennek már valóban tetsző, valóban a kedvére való, maguk is „patyolattisztává” lett, Istenhez már valóban hű embereket.

Nos hát, ma már talán valamennyi vallás tanítóinak el kellene gondolkodnia rajta, hogy eddig neki vajon hány ilyen igazán hű, valóban tiszta és igaz, nem utolsósorban pedig teljes tudással is rendelkező gyermeket sikerült „szülnie” Istennek az anyai gondossággal, vagy nem

mégis inkább még mindig csak a korábbi atyai szigorúsággal (?) átadott Krisztus Jézustól származó minden tudása révén?

A kérdés tehát az, hogy az anyaszentegyház tanítói miért késlekednek a minél több Istennek tetsző tiszta lélek „megszülésében”, vagyis miért van az, hogy még mindig csak kevés szenttel, azaz nem valami sok patyolattisztára mosott lélekkel büszkélkedhetnek ahelyett, hogy már régen elérték volna az Istennel egykoron még közösen kitűzött célt, a „minden ember szent”, azaz mindenki tiszta, igaz, és az itt elérhető teljességű tudással rendelkező állapotot?

Nem inkább az lehet tehát, hogy többségükben a mi tanítóink is inkább csak jó mélyre elássák, és ott őrizgetik (valójában azonban rejtegetik, eltitkolják) az Uruk megjöveteleig a részükre gyümölcsöztetés céljából átadott egy „gírárt” vagy „tálentumot” (az Istenről szóló tiszta és igaz lényegi tudásukat), ahelyett, hogy azt a sajnos még mindig kevés számú jó tanítókhoz hasonlóan maguk is „megfialtatnák”, azaz minél több embernek továbbadnák?

ANGYALBÖRBE BÚJT FARKASOK?

Péter apostol a második levelében előre elmondja, hogy az Istenről helyesen prófétáló tanítóink mellett lesznek olyan hamis tanítóink is, akik eretnkségeket, vagyis pogány szokásokat: maguk kitalálta ünnepléseket, ünnepnapokat, hagyományokat és elvárásokat fognak becsempészni az igaz hitvallásba. Ezek az emberek azonban ezzel megtagadván az Urat, hirtelen veszedelmet fognak majd hozni nem csak magukra, hanem az egész emberiségre nézve is.

A hiba mindezen emberek működésében tehát az lesz, hogy az emberiség tagjai közül igen nagyon sokan fogják az ő romlott tanításait követni. Az emberiség nagyobbik része tehát Isten helyett őket fogja követni, akik miatt az igazság útja megint csak káromoltatni fog, azaz ártalmakkal együtt járó hibás, és ezért hibáztatható úttá lesz nyilvánítva az emberek szemében, különösen pedig az Isten előtt.

A magukat ilyen helytelen beállítottságúvá tett emberek tehát tanítóinkként még ma is köztünk vannak, akik a telhetetlenségük miatt a saját maguk kitalálta beszédek nekünk pénzhaszonért és egyéb más javakért való eladásával egyszerűen csak üzletelnek velünk, mint ahogyan azt a világi kalmárok is teszik a világról szóló információikkal, és az egyéb más világi javakkal. Pedig nagyon is jó lenne, ha ezek a tanítóink tudnák, hogy az ő elmarasztalásuk már régtől fogva nem szünetel az Isten szemében, ahogyan a romlott állapotuk sem szunnyad, vagyis ahogyan az is egyre inkább csak növekedik. Mégpedig a romlottságuk párhuzamosan nő azzal, ahogyan minél inkább belefolynak a világi tevékenységekbe.

Pedig Isten nem kedvezett még a bűnbe esett angyaloknak sem, hanem a „mélységbe”, azaz az Isten mellett megszokotthoz képest jóval alantasabb helyzetbe taszította, és a Róla való tudatlanság láncaihoz (kötőerőikhez) kötözte őket, hogy azok által tartassanak meg az ítéletig.

Ha pedig Isten a régi világnak sem kedvezett, és özönvízzel borította el az istentelenek világát, de az igazságát hirdető Noét nyolcadmagával megőrizte, és ha Sodoma és Gomora városát elhamvasztotta a benne élő istentelen emberek miatt, de a fajtalankodó istentelen emberek látásában és hallásában elfáradt (megcsömörlött) igaz ember Lótót megszabadította, akkor mi is bízhatunk abban, hogy az Úr meg tudja szabadítani a kegyeseket a kísértésekből. De ugyanúgy bízhatunk abban is, hogy a gonoszokat pedig meg fogja tartani büntetésre, az ítélet napjára.

Isten főképpen tehát azokat fogja fenntartani a büntetés napjáig, akik mindig elsősorban a testük tisztátalan kívánságaiban, illetve csak a testük kívánságaiban járnak, akik emiatt Istent és az Ő szellemi hatalmasságait megvetik, illetve Őt teljességgel mellőzik, noha szüntelenül Róla beszélnek, Róla „papolnak”. Ezek a tanító emberek ugyan tehát nem ezt mondják, de szinte minden a tulajdon testüket tartván Istennek, beszédekben, tetteikben vakmerőek, csak a saját testüknek, illetve esetleg még a szűkebb érdekközösségük testeinek kedvezőek. Még azonban attól sem rettennek vissza, hogy az isteni hatalmasságokat szidalmazzák, rágalmazzák, őket tehát olyan károkozónak mutatván be, akik ártalmára lehetnek az embereknek. Olyanokat mocskolnak tehát be, akiket valójában nem is ismernek. Ők tehát még az erőre és hatalomra nézve náluknál jóval nagyobb angyalokat sem veszik figyelembe, akik a hozzájuk képesti magasabbrendűségük ellenére sem mernek bírálólággal beszélni Isten előtt az isteni hatalmasságokról, és talán még őrölköznek sem.

Ezek a hamis emberek éppen ezért olyanok, mint az okatlan állatok, akik megfogatásra és elpusztításra valók. Ezeknek az embereknek a díja a gonoszságukért tehát a pusztulásuk lesz, mert gyönyörűségnek tartják, és ugyanakkor gyakorolják is a mindennapi minden földi jóban való élvezkedést, miközben az emberiség legnagyobb része nyomorban él hozzájuk

képest. Valójában tehát ők azok, akik amikor együtt eszik velünk az Úr vacsoráját, magukban egyre csak kéjelegnek az ő családságukban azaz hamisságukban.

Az ilyen emberek szemei igazából tehát „paráznasággal”, vagyis Istentől a világi dolgok felé való elfordulással teltek, és mohóak a testük kíváncságaiban. Mivel azonban mindezeket kifelé nem mutatják, elhitetik az állhatatlan lelkekkel, hogy ők az Istenhez igazán hű emberek, azaz hogy ők már „igaz embereknek” számítanak. Ez azonban álca csupán, mert pontosan ők azok, akik elhagyták az egyenes utat és eltévelyegtek, mert Bálámot követték, aki a „gonoszság díját”, a pénzhasznát és az úri ellátást, a minél nagyobb kényelmet kedvelte a szolgálataiért cserébe. Ő azonban az Isten által már megfeddett a törvénytelenységéért. Egy néma állat emberi szóval történő megszólaltatása révén akadályozta tehát meg Isten őt abban, hogy további esztelenséget kövessen el, elsősorban tehát a maga, közvetve viszont már a többi ember kárára is.

Ezek a lényegében már csak a maguk érdekeit néző hitegető emberek valójában tehát tiszta (isteni) értelem nélküli források, a széltől hányattatott fellegek, akiknek az Istenről való tudatlanság sötét homálya van fenntartva örökre. Ezek a hamis és önző emberek tehát azok, akik gögösen hiábavalóságokat beszélnek Istenről, az Isten nevére hivatkozva. A buja testi kívánságok kielégítésének szükségességéről szóló magyarázataikkal pedig igyekeznek elhitetni még tehát azokat is, akik már elszakadtak a hozzájuk hasonlóan tévelygésben élőkől. Szabadítást, szabadságot, megváltást ígérnek tehát azoknak, holott ők maguk a romlottság szolgálói. Ezek az emberek a megtartó Jézus Krisztusnak a megismerése révén a világ mocskát egy rövid időre ugyan elkerülték, de újra belekeveredtek abba. Ezért pedig az állapotuk még rosszabb lesz, mint azelőtt volt, hogy Istent illetve Krisztus Jézust valamennyire is ismerték volna. Sokkal jobb lenne tehát rájuk nézve, ha az Igazság útját meg sem ismerték volna, mintsem hogy teljességgel megismervén azt, elpártoltak a rájuk is éppen úgy vonatkozó isteni parancsoktól azzal, hogy a saját kedvükre módosították azokat.

Az igaz példabeszéd szava rajtuk tehát valóban be fog teljesedni, mely így szól: „Az eb visszatért a saját okádására, és a megmosdó disznó a sárnak fertőjébe.”

Nekünk eltévelyedettektől elszakadt embereknek tehát nagyon is vigyáznunk kell, mert az igazság az, hogy még az az embertársunk is lehet hazug, vagyis az is lehet „antikrisztus”, aki folyton csak az Istenről és Jézus Krisztusról „papol” (tanít, beszél), és nem pedig csak az, aki nyíltan tagadja az Atyát és Fiút!

KRISZTUS TESTE ÉPÍTŐI

(Valóban áldottak-e a testépítőink, a Krisztus teste építői?)

Jézus abszolút jó volt hozzánk földön élő emberekhez a fizikai testben történő itt tartózkodása során is. Ő ugyanis még csak el sem várta tőlünk, hogy az Atya mellett neki is szolgáljunk, hanem az Istenről és országáról szóló teljes tudás átadásával egyre csak Ő szolgált, és szolgál ma is szüntelenül bennünket, és még az életét is odaadta váltságáldozatul az emberiség sokasága életének megmaradásáért.

Jézus Krisztus nem véletlenül értette tehát meg az Őt igazán követni szándékozó tanítványaival azt sem, hogy aki Őhöz hasonló szellemi nagyság kíván lenni, annak alázattal kell szolgálnia Istent, Istent követően pedig egyaránt minden embertársát illetve teremtménytársát is. Ha pedig az ő folyamatos fennmaradásuk, illetve a jó életvitelük folyamatos fennmaradása érdekében szükséges, akkor még az életét is oda kell tudnia adnia értük váltságul Istennek. Az egész mindenség korlátlan Urának tehát, akit minden teremtménye tekintet nélkül az isteni társadalomban elfoglalt helyére illetve rangjára egyaránt köteles mindenben szolgálni, Őt tehát mindenben maradéktalanul követni.

Maga Jézus pedig ezeknek az isteni követelményeknek hiánytalanul eleget is tett, mely kiváló példája fejében Isten őt első „építőkővé” tett meg, aki azzal egyben a „szegletnek feje” avagy „fő”-je is lett. Jézus az „építőkő” lett tehát a „szegletnek feje”, akit a földi örök élet szimbolikus házának „építői” a Jézust még valóban követő néhány építő kivételével viszont már megvetettek illetve megvetnek. Ezek az emberek Jézust valójában tehát elvetették maguktól, és egyben mintegy ki is gúnyolták azzal, hogy maguk mögé utasították. Ők tehát már csak külsőleg mutatták illetve mutatják, hogy őket mindenben Jézus vezeti, ők pedig mindenben követik is Őt. Jézus azonban ennek ellenére is a „szeglet feje” maradt, vagyis a szellemi oldal nézetéből a tiszta értelem körében álló kockaként avagy négyszögeként, végül is tehát „négy szegletként” jelképezett földi élet „feje” azaz az „élet fejedelme” lett, mert ezt az Úr változatlanul így akarja.

Krisztus Jézus éppen ezért már mintegy előre figyelmezteti az Ő földi királyságával illetve „házával” is egyazon teste, az „egyház” építőit, vagyis elsősorban a bennünket mint testtagokat Istenről tanítókat, hogy ha ők Őt, mint tehát a földi országa, királysága, háza, teste, vagy egyszerűen csak földi építménye „fejét” vagy „csúcskővét” az elődeikhez hasonlóan továbbra is kivetik maguk közül, azaz a maguk fontossága mögé utasítják Őt, akkor elvetetik tőlük az Isten országa, és azoknak az embereknek adatik majd oda, akik arra náluk jóval érdemesebbek. Isten országát tehát azok élvezhetik, akik mindig a szemük előtt tartották az Istent, és az Őt mindig, mindenben, és minden körülmények között megillető első helyét, és soha nem foglalták azt el a maguk személyével.

Jézus pedig szintén nem véletlenül mondja az „építők” által irányított emberi tömegeknek azt, hogy amit ezek az írás és törvénytudó „építésvezetők” nektek parancsolnak, azokat mind megcselekedjétek, viszont amit ők cselekednek az Isten parancsolatai, és a már tőlük származó rendelkezések ellenére is, azokat ti soha ne cselekedjétek meg. A testépítő vezetők ugyanis azzal, hogy az Isten rendelkezései mellé az ő rendelkezéseiket is hozzáteszik, nehéz terheket raknak az emberek vállára, míg ők azokból a terhekből még csak egy újnyival sem kívánják magukat terhelni. Ők azoknak tehát soha nem tesznek maradéktalanul eleget. „...ők mondják, de (ők) nem cselekszik azokat.”

Ők tehát minden „dolgukat” (cselekedetüket) csak a külső látszat miatt teszik, vagyis hogy lássák őket. Éppen ezért díszes ruhákba öltöznek, melyeken a magukon hordott jelképeket mind számban, mind pedig méretben egyre csak növelik azaz „szélesítik”, hogy azokkal is hatva az emberekre a maguk kitalálta elvárásokkal, kötelezettségekkel, sőt parancsokkal is kibővíthessék az Isteni beszédek tartalmazó írásokat. Jézus azonban ezekről a többségükben valójában öntelt építőkről szintén egyértelműen elmondja azt is, hogy ezek az építőmesterek

azok is, akik kedvelik a rendezvényeken a fő helyeket, a templomokban a legelső ülőhelyeket, az utcán és tereken sétálgatva pedig a maguknál alacsonyabb rendűnek tartott tagoktól szívesen veszik az alázatos előre köszönéseket. Azt pedig különösen is szeretik, ha őket „atyának”, „mesternek” vagy „rabbinak” hívják. Elmondja továbbá, hogy ezek az „építészek” azok is, akik a néptömegek nyomorából, szenvedéseiből, nélkülözéseiből és megaláztatásaiból maguk viszont már semennyit sem kérnek, vagyis azokból a gyötrelmekről, melyekben az egyszerű tagok bővelkednek, ők maguk már egyáltalán nem kívánnak részesedni. Ezek az emberek azonban igazából nem kérnek, és igazából nem is kívánnak részesedni még csak Jézus kínszenvedéseiből sem, noha folyton azt hangoztatják, hogy ők maguk is folyton együttéreznek a szenvedőkkel, „társak” a nyomorgókkal, társak Krisztussal, és hogy ők is felvállalják, és el is szenvedik magukon Jézus szenvedéseit is. Ezt azonban az apostolok kivételével mindaddig igazán még nem valami sok hivatalos tanító esetében figyelhettük meg, viszont annál több nem tanító esetében valóban is megvalósult, hogy Krisztuséhoz hasonló kínszenvedések közepette lelték a halálukat, szemben tehát velük, akik közül a legtöbben mégiscsak ágyban és párnák között alusznak el.

Ezek az építők a szenvedő néppel valójában maguk sem tesznek mást, mint a tárgyi valóságot építgető materialista vezetők. Ők is ugyanis hozzájuk hasonlóan látványosan segélyeket osztogatnak a részükre, melyeket többnyire a híveiktől gyűjtenek össze, mintsem a saját magukéból adnak oda a másik embereknek. Pedig ezt a médiák segítségével történő „előre kürtölés” mellett történő alamizsnaosztogatást az Isten nem valami nagyon kedveli, és ezt Jézus (a „kő”-építmény „csúcsköve”) révén nem is egyszer a tudomásukra hozta. Ők tehát még ebben is inkább csak ellenkeznek az Istennel, mintsem Őt valóban is követnék.

Ezek az építészek missziókat küldenek a világ minden részébe, azaz „megkerülik (még) a tengert” is, hogy egyetlen embert is megtérítsenek az adott földrészen. A megtérített embereket azonban elsősorban a saját igazságaikkal traktálva inkább csak a „hazugság atyjának” fiaivá, nem pedig az Igaz Isten igaz fiaivá teszik.

Ezek az építők a saját rendeleteik révén Isten törvényeiből elhagyják a számukra nehezebben betarthatókat, mint például az Istenről szóló nem igaz beszédek helyreigazítását, az igaz irgalmasságot és igaz kegyességet, és az Istenhez való állandó hűséget is, pedig ezeket inkább kellene megcselekedni, és a többi isteni törvényt is betartani, mind tehát nekik, mind pedig az általuk tanított embereknek is.

Valójában tehát éppen hogy az ő rossz példájuk szüli még ma is a „gyehenna fiait”, azaz lényegében a sötétség, vagyis az Istenről való tudatlanság fiait, akik, amennyiben még idejében meg nem változnak, fognak tehát majd a külső sötétségbe kerülni, vagyis a végül is tehát a saját „ítéletükre” Isten által ki lesznek rekesztve az Isten legtagabb értelmi fényköréből is. Ők tehát valószínűleg még a köztes asztrális síkon, a felében nappalból, felében pedig éjszakából álló jelenlegi síkon is kívülre, a külső teljes sötétség világába fognak tehát majd kerülni a világosság ezen külső pereméről. (A világok végéről tehát nagyon is le lehet esnie a léleknek a legalsó régióba, a „külső sötétségbe”, ahol is a lélek már igazán el fog veszni a már igazán semmiben. Ez tehát az igazi „gyehenna”, az igazi pokol, vagy ahogy éppen tetszik. Már akinek ez tetszik.)

Nagyon is vigyáznunk kell tehát ezekkel az építőmesterekkel, mert kívülről nagyon is „igaz embereknek” látszanak, belülről azonban tele vannak képmutatással és törvényteleniséggel, mert az Isten törvényeit nem veszik komolyan. Éppen ezért pontosan ezek a „testépítők” lesznek azok, akik semmiképpen nem kerülhetik el a „gyehenna büntetését”, bármennyire is hiszik az ellenkezőjét.

KI IS AZ IGAZ, ÉS KI A HAZUG?

János apostol a levelében egyértelműen leírja, hogy abból tudhatjuk kétségkívül meg, hogy már valóban megismertük-e Krisztus Jézust, ha teljességgel megtartjuk, azaz hiánytalanul eleget teszünk az Ő parancsolatainak, és nem pedig helyettük inkább már csak az emberek parancsolatainak, emberi elvárásoknak igyekszünk megfelelni.

Aki tehát azt mondja, hogy én ismerem Istent és Krisztust, de az általuk parancsoltak közül akár csak egyetlenegyét is nem tart be, az hazudik, vagyis az az ember még mindig hazug, abban tehát még mindig nincsen meg az „igazság”, azaz még nem teljes Isten illetve Krisztus igazságával.

Aki pedig maradéktalanul betartja az isteni beszédeket, abban valóságosan is teljessé lett az Isten szeretete is, nem pedig csak az Isten jelen földi körülmények között elérhető ismerete. Ebből pedig már az is megtudható, hogy az ember már valóban benne van Istenben, azaz Isten tiszta szeretetének ragyogó fénykörében.

Aki tehát ki is jelenti azt, hogy ő maga már benne marad az Istenben, annak úgy is kell járnia, ahogyan példaképpen Ő járt itt a földön Jézus Krisztus képében. Isten új parancsolata pedig az, hogy szeressük a felebarátainkat, akik közé a végtelen kegyelméből fakadóan még tehát a tulajdon magát is odasorolta. Aki tehát egyaránt szereti minden embertársát az meg fog maradni az Isten „világosságában” (a ragyogó szeretete és értelme egységes és örök fénysugárzásában), mert abban az emberben már nincsen semmi megbotránkozásra való.

Aki pedig akármiért is gyűlöli az embertársait, vagy közülük akár csak egyet is, az még mindig tudatlanságban van az Isten felől, vagyis az még továbbra is csak sötétségben jár, és nem is tudja, hogy hová megy (hová fog kerülni), mert az Istenről való tudatlanság megvakította az ő szemeit. Az ilyen ember tehát nem fog tovább ellátni a saját magának köszönhető tudatlansága sötétségénél.

Nem véletlenül írja tehát a levelében János is, hogy ne szeressük önmagában a tárgyi világot, a tárgyi valóságot, és azokat a dolgokat sem, amik benne vannak. Ha ugyanis valaki elsősorban, illetve mindig is csak ezt a világot szereti, abban még egyáltalán nincsen meg az Atya szeretete. Mindaz ugyanis, ami ebben a világban van, az csupán csak a testünknek és a fizikai szemeinknek a kívánsága, vagyis lényegében nem más, mint az anyagi életnek előttünk való kérdése a tulajdon maga, az egyedüli önmaga nagyszerűségével. Ezek tehát egyáltalán nem az Atyától származnak, hanem magából a tárgyi valóságból, azaz magától a tárgyi világtól adódnak. Ez a világ pedig múlandó világ. Így tehát annak előbb vagy utóbb még az akarása, de még csak a kívánsága is, el fog múlni, viszont aki mindig az Isten akaratát cselekszi, vagyis aki egyedül csak az Ő beszédeinek tesz eleget, aki tehát mindig csak az Ő megelégedését akarja, az mindörökre meg fog maradni. Az ugyanis már valóban „igaz ember”-nek számít az Isten szemében. Ellentétben tehát a hazugokkal, akik még mindig csak a saját kedvüknek illetve akaratuknak megfelelően kívánják az Isten velük is való megelégedését elnyerni, és nem pedig az Isten akarata szerint.

Még tehát a tanítóinknak is sürgősen meg kellene vizsgálniuk önmagukat, hogy szégyenszemre ne hogy maguk is a hazugok széles táborában rekedjenek!

JÚDÁS LEVELE

Júdás a levelében lényegében kortalanul hívja fel az Istenben hívő embertársai figyelmét arra, hogy valami módon belopózkodtak a földi szférába olyan emberfélék, akik már bejegyzettek voltak illetve bejegyezve vannak a kárhozatra, azaz a kárhozat számára. Ezek azok, akik istentelenek, akik Isten kegyelmét elferdítették, és bujálkodásra, gátlástalanságokra fordították, és a hűtlenségük adta erőtlenségükben az egyedül igaz Urat és Istent, valamint Jézus Krisztus Urunkat megtagadják.

Júdás ezt követően intően figyelmeztetve emlékeztet arra, hogy Isten az Egyiptomból kivonult népnek az igazán hívő részét megszabadította, a hitetleneket pedig elveszejtette. A levél szerint azonban ugyanígy Istent megtagadók, és Istennek ellenszegülők a bukott angyalok is, akik a tisztán szellemi tudatközpontjuk emlékezetében nem tartották meg az egy igaz Istentől való eredetüket, és ezért még az eredeti lakóhelyüket, az őrhelyeiket is elhagyták.

Isten emiatt őket a „nagy napnak” illetve a Nagy Villanásának „ítéletéig” (a „dolgok fizikai rendszerének” végidejéig) örökkévaló korlátok, kötöttségek között, vagyis lényegében tudatlanságban, az eredetükről, Istenről és a magasztosabb dolgairól való tudatlanságban taszítottan tartja. Cselekvési lehetőségeiket pedig erőteljesen lekorlátozta.

Ezeknek az angyaloknak, akik a hozzájuk idegen, azaz az ő eredetileg teljesen transzcendens testükhöz képest alacsonyabb rendű testtel rendelkező teremtményekkel közösültek (mint ahogyan pl. a szodomaiai és gomoraiak is a náluk alacsonyabb rendű állatok testeivel közösültek), az örökkévaló Tűznek, Istennek a büntetését kell elszenvedniük, hogy elrettentő például szolgáljanak minden teremtmény számára. Sodoma és Gomora emberi lakói azonban már az ő rossz példájukra fajtalanokdtek az állatokkal, ezért a föld színéről nekik is el kellett tűnniük. Istennek meg kellett őket a hozzá hú angyalai révén semmisítenie, hogy a rossz példájuk el ne terjedhessen az egész Földön.

A bukott angyalok azonban az álmodozás és álom révén kapcsolatba kerülhetnek velünk, és befolyásolással a testtudatunkat, de rajta keresztül akár a szellemi tudatunkat is megfertőzhetik, de talán még a tiszta szellemünket is „szeplőssé” tehetik. Ők tehát azok, akik Istent, és sokszor talán még a szintén belőle származó „forma urát” is megvetik, de a többi szellemi méltóságokat is állandóan csak szidalmaznak. Szakadatlanul becsmérlik tehát Istent és a dicsőségeket, semmibe veszik a felsőbbiséget, nem fogadják el fölöttük álló szellemi hatalmaknak őket.

Ezekre a negatív erőkre még Mihály arkangyal sem mert, vagy inkább csak nem akart becsmérlő szavakat mondani, mikor Mózes teste fölött vitatkozott velük, hogy az végül is hová kerüljön. Az ilyen egykor még jó, viszont a hibás nézeteik miatt elkorcsosult angyali erők (és befolyásolásukra sajnos az emberek is) olyanokat szidalmaznak, és olyanokról beszélnek becsmérlően, akiről vagy amikről igazán nem is tudnak. Ezek a korábbi jó állapotukból elvetemült teremtmények olyanokká lettek, mint az értelmes gondolkodás nélküli állatok, és éppen hogy ebben a tudatlanságukban romlanak egyre jobban meg, míg végül már teljesen is megbomlanak, és fel is oszlatják, vagy legvégül bekebelezik még a tulajdon tudatközpontjukat is. Amennyiben tehát jó irányban meg nem változnak, akkor előbb vagy utóbb meg fogják semmisíteni, fel fogják „örölni” még a tulajdon önmagukvalóját is.

Szomorú végre, mintegy lassú megrothadásra fognak jutni tehát, mert a földi idők kezdetekor a testvérgyilkos Kain nyomdokán indultak el. A bérkénti fizetségért, a fizikai javakért való kapzsiságuk és mohóságuk végett mint Bálám, valamint a Kórahéhoz hasonló Istennel való ellenkezésük miatt fognak majd mind elveszni, ha az „ítélet” eljövetele idejéig az emberekkel együtt ők maguk is meg nem térnek Istenhez.

Ezek a korábbi jó irányultságukban megbukott szellemek és lelkek (de testi emberek is) olyanoknak képzelhetők el, mint a piszokfoltok a szeretetvendégségeken („úrvacsorákon”). Ott lakmároznak velünk Istent-félő emberekkel együtt, hizlalják magukat, holott már csak

tiszta értelem nélküli kóbor gondolatokból álló szürke felhőképződményeknek tekinthetők, melyek a szelektől ide-oda hányattatnak. A lényegükből gyümölcsöt nem, vagy jó gyümölcsöt már egyáltalán nem hozó, elhervadt, kiaszott, mintegy már kétszeresen is meghalt, tövéből kiszaggatott, kiszáradt fákhoz hasonlatosak. Ők tehát már csak az éppen tőlük megháborodott végtelen tudati tengernek vagy tudati óceánnak a tajtékozó habjai csupán, akik a tulajdon maguk rútságát, romlottságát, a szégyenlenivalójukat mint tajtékot hányják ki, vagyis lökik a felszínre föl. Lényegében tehát ők azok az Istentől eltévelyedett egykori csillagok, a pálya nélküli bolygók, akiknek az Istenről való tudatlanságuk az értelmüknek Isten általi előbb-utóbb már végérvényes elhomályosításával örökre megtartatik.

Már Énok is prófétált felőle, hogy Isten eljön a szentjeivel vagy dicsőségeivel, hogy „feddőzést” illetve „ítéletet” tegyen ezen eltévelyedettjei ellen, vagyis hogy bizonyítsa nekik, és a közülük teljesen még nem istenteleneket meggyőzze arról, hogy milyen gonoszakat (keményeket) is beszéltek és cselekedtek ellene a Tőle való elfordulásuknak köszönhetően. Az ilyen istentelenek és istentelenkedők itt a földi szférában is elsősorban tehát a mindig csak zúgolódó és panaszkodó emberek, akik mindig csak a tulajdon kívánságaikban és akaratukban járnak, akik kevély, gögös vagy felfuvalkodott szavakkal szólnak, akik a többi embert kizárólag csak a saját maguk hasznát nézve becsülik avagy értékelik. Az ilyenek tehát a másik embereket, ha azok már nem termelnek nekik hasznot, akkor értéktelennek, haszontalannak, megvetendőnek tartják, és igyekeznek is őket elveszejtetni, minél hamarabb megsemmisíteni, de legalábbis teljesen lehetetlenné tenni. Az ilyen emberek a náluknál nagyobb egyéniségeket (a hozzájuk hasonló negatívokat, de a pozitívokat) is egyedül csak haszonlesés céljából csodálnak illetve dicsőítenek. Ők azok a csúfolódó, csúfondáros alakok, akik még Istent és a szentjeit, sőt Isten egyszülött Fiát, Jézus Krisztust is már nem csak megcsúfolni, hanem még a jóérzésű emberektől is messze elvetni illetve elvettetni akarják, vagyis mindezt meg is szándékozzák tenni. Az utolsó időkben tehát már csak erre törekednek, már csak az ezen előbbi, és az ahhoz hasonló istentelen kívánságaikkal illetve kívánságaikban járnak. Ezek azok, akik végérvényesen el fogják magukat szakítani Istentől, Isten földi szervezetétől, mely Jézus összeforrasztó ereje révén képezi részét Isten teljes szervezetének. Az ilyen emberek már csak a testi érzékeiknek, csak a testi érzékszerveikkel és testi okossággal (a fizikai eszükkel) élnek, ugyanis ezekben már nincsen Szent Lélek. A tiszta lelkük azaz a tiszta szellemiségük tehát már mintegy meg is undorodva tőlük elhagyta őket az önmaga indíttatásából vagy pedig Isten parancsára. Egyáltalán nem érdemes tehát ezeket az embereket, illetve szellemi sugallatokként megjelenülő negatív erőket követnünk, mert ők lesznek azok, akik Istentől azaz az „Isteni Egységtől” végérvényesen el fognak szakadni, és magukra fognak maradni a nagy semmiben, ahol is jobb híján önmagukat felemésztve véglegesen is el fognak pusztulni, vagyis végül totálisan is meg fognak semmisülni. Lényegében tehát megszűnnek létezni.

Mi jó érzésű emberek azonban szellemi tudatilag építve magunkat megtarthatjuk magunkat Isten szeretetében, és várhatjuk az irgalmasságát a megígért örök életre. Azonban nekünk is irgalmasságot gyakorolva továbbra is segítenünk kell az Isten létezésével és tevékenységével kapcsolatban még kételkedőket, vagyis ki kell menekítenünk őket a kárhozatot választók számára készített örök tűzből.

Istennek pedig, aki bennünket megőriz az elbotlástól, és örömmel fog engedni illetve állítani az Ő dicsősége elé, hatalom, fenség és dicsőség a mi urunk Jézus Krisztus által, most és mindörökkön örökké ! Ámen.

MIT IS KELL TENNÜNK, HOGY MEGKAPJUNK „MINDENT”?

Jézus világosan megmondta, hogy aki keresi, az meg is találja Istent, és Isten megtalálásától (valójában azonban az első Isten-megtapasztalás eredményezte Istenhez való végleges megtérésétől) fogva már minden kérés nélkül is meg fog neki adatni minden jó, amit csak kíván, amennyiben az mindenki számára egyaránt jó. Jézus éppen ezért azt a példát hozza fel, hogy az ember a barátjától kér a barátai számára kenyeret. Az ember bezörget tehát a barátjához, kenyeret kér, és kap is tőle, még tehát annak ellenére is, hogy már igen csak késői órában, az éjszaka előrehaladtával fordult hozzá segítségért. Itt Jézus valójában tehát arra hívja fel az emberek figyelmét, hogy Istenhez, az egyedül igaz barátunkhoz még a legutolsó pillanatban is fordulhatunk azzal a kéréssel, hogy adjon nekünk „kenyeret”, vagyis adjon nekünk igaz ismereteket Önmagáról és az Ő országáról (nekünk ugyanis ez jelenti az örök életet adó kenyeret), amit aztán már mi magunk is megoszthatunk a barátainkkal, vagyis a többi embertársunkkal. Isten az őszinte kérésünkre, de akár még csak a megismerésére irányuló őszinte vágyaink hatására is, meg fog nekünk nyílani, azaz fel fogja magát tárni, hogy megismerhessük. A keresésünk tehát csak így, csak ebben az esetben fogja elérni a célját, vagyis magát Istent. Isten pedig, ha a fia ezt kéri Tőle, akkor nem „mást”, azaz más ismereteket fog neki majd adni, hanem magukat a magáról szóló igaz ismereteket, ami tehát magával az Örök Élettel egyenlő. (Isten ugyanis, mint tudjuk is, azonos az örök élettel is.) Nem kígyó-békát fog tehát a kérő gyermekének adni, hanem igazi „kenyeret”, azaz igaz tudást.

Isten az őszinte kérésünkre tehát oda fogja nekünk adni a Szent Lelkét, aki majd fel fog bennünket világosítani (az isteni tiszta értelmével meg fog értelmesíteni, illetve egyben erősíteni is) az Istenről és országáról szóló tudásunkban, vagyis fokozatosan, vagy pedig nagy hirtelenséggel el fog vezetni bennünket az Istenről szóló teljes tudásra, azaz teljes ismeretre.

Isten lényegében tehát új „magot” ad nekünk magából, a legtisztább tudatát mintázó és képviselő részt tehát, aki Istent képviselve maga beszél hozzánk, azaz elbeszéli nekünk az Isten igaz ismeretét. Egyébként Jézus azt is világosan elmondta nekünk, hogy a „mag” valójában nem más, mint az Isten beszéde. Azt pedig már a Mózással történtek óta mindenki tudja, hogy Isten a tűz lángjából is képes beszélni, mint ahogyan azt is, hogy a Szent Lélek tüzes lángnyelvek formájában szállt rá az apostolokra, melynek hatásra valamennyien még értelmesebbek lettek, ugyanis hirtelen elkezdtek több nyelven is beszélni „az Istennek nagyságos dolgait”.

Hogy azonban minden itt e fizikai korlátok között elérhető ismeretet megkapjunk Istenről, ahhoz nekünk magunknak is tisztává kell válnunk.

A testnek világító fáklyája valójában nem más, mint a tiszta szemmel szimbolizált szellemi tisztánlátás, vagyis a tudat mélyéről előhívott, vagy oda külső úton mintegy újra bevitt helyes szellemi ismeret. Lényegében tehát az egyedül igaz Isten, az Igaz Isten helyes ismerete.

Ha tehát a szellemi látásunk kitisztul, azaz a tudatunk fáklyájának fénye tiszta lesz, akkor azzal már a testünk is tisztává válik. Ha azonban a szellemi látásunk, avagy tehát az Istenről és a szellemi valóságáról való ismeretünk hiányos (homályos), hamis (sötétes), vagy pedig teljesen vak (sötét), akkor a testünk is szeplősnek (mintegy szennyfoltokkal terheltnek), illetve teljesen tisztátalannak minősül.

Amikor tehát már magunk is azt látjuk, hogy az egész testünk fénylik, vagyis annak már egyetlen részletében sem látszik semmiféle homályosság, azaz semmi szeplő, akkor azzal már mi magunk is meggyőződést szerezhetünk afelől, hogy az isteni értelem már teljes tökéletesen áthatott bennünket magával. Ez tehát a „Minden”, amit Jézus példáját követve mi magunk is elérhetünk.

Talán most már jobban megérthető az is, hogy a Szeplőtelen Szűz Mária miért is nevezhető „szeplőtelen”-nek, és miért is Ő lehetett az, aki a tökéletesen tiszta testével megszülhette Jézus Krisztust, vagyis lényegében magát az Istent, a Legtisztábbat, azaz az egyetlen „Szent”-et.

Ahhoz tehát, hogy mi magunk is tiszták lehessünk, legelőször nem is a külső magunkat, és az „edényeinket”, vagyis az életvitelünkhöz szükséges, bennünket körülvevő tárgyakat kellene megmosnunk illetve megtisztítanunk, hanem a belső, a nem látható és nem megfogható részünket. A tudatunkat kellene tehát patyolattisztára kimosnunk, melynek a tartalma tele van mindenféle „ragadmánnyal” avagy „farizeus-kovásszal”, azaz kétszínűséggel, képmutatással, és gonoszsággal, lényegében tehát mindenféle negatív tulajdonsággal. Ezeket kellene tehát legelőször is eltávolítanunk magunkból, és csak azután megmosni a tárgyi kezünket is, mielőtt az Úrral egy asztalhoz kívánunk ülni, azaz ha valóban egy társaságba akarunk kerülni Vele.

„Boldognak” pedig Mária is azért neveztetik, mert Ő is azok közé az emberek közé tartozik, akik meghallgatják az Isten beszédét és meg is tartják azt. Jézus nem egyszer megmondta ugyanis azt is, hogy: „A boldogok azok, akik hallgatják az Isten beszédét és megtartják azt.”

Hogy tehát mi magunk is boldogok lehessünk, ahhoz Jézusra hallgatva nekünk is nem csak meghallgatnunk kell az Isten beszédét, hanem meg is kell cselekednünk azt, vagyis az életünk minden területén és pillanatában eleget kell tennünk az isteni beszédnek, azaz végül is magának Istennek. Nekünk ugyanis egyedül csak az Ő velünk való megelégedése jelentheti a már valóban „Mindent”, a már valóban felhőtlen „Boldogságot”. A „Boldog Isten” ez esetben ugyanis már nem tűznek lángjába, és felhő fényességébe burkolózva lesz majd velünk együtt jelen, hanem teljesen nyíltan, és együtt fog örvendezni, együtt fog ünnepelni is velünk az Örök Örömben, vagyis a Hozzá való végleges visszatérésünk fölött. Attól kezdve pedig már mi is nyíltan fogunk együtt járni az Örök Istennel, mint ahogyan azt az Ő „szentjei” teszik. Nos hát, ez már aztán igazán „Minden”, amit az ember elérhet az Istennek tetsző földi életvitelével.

ISTEN DICSŐSÉGÉNEK SZOLGÁLATÁBAN

Pál apostol a korinthusiakhoz írt levelében elmondja, hogy Isten a maga ismeretének jó illatát jelenteti meg általuk Krisztus személyében, aki tehát nem más, mint az Isten földi alakú és arányú képe. Éppen ezért róluk, mint Krisztus tanítványairól az is elmondható, hogy mivel ők már Krisztusban, azaz Krisztus itt elérhető teljes ismeretében (is) vannak, egyben Krisztus jó illatainak is bizonyulnak, mind tehát a megváltásra kerülők, mind pedig az elkárhozók számára. Az utóbbiaknak ők tehát a halál illatát jelentik, az üdvözülőknek pedig az élet illatát, azaz Krisztus kegyelméből maguk is az örök életet.

Pál mindezen előbbieket pedig azzal indokolja meg, hogy ők egyáltalán nem olyanok, mint sokan mások, akik meghamisítják az Isten minden körülmények között (melyeket is tehát mind maga az Isten támaszt) igaz beszédeit, hanem mindig és mindenhol teljesen tisztán beszélnek Istenről és Krisztusról, vagyis mindig csak az igazat mondják el Róluk. Ők a róla szóló ismereteik révén benne lévén Krisztus igazságában lényegében tehát szinte már az Istenből szólnak Istenről és a Vele egyazon Krisztusról, mégpedig úgy, hogy mindeközben egyben már az Isten színe előtt is állnak.

Hogy pedig nekik az előbbiekről való kétség nélküli megbizonyosodásuk végett teljes tökéletes bizodalomuk van az Istenben illetve Istenhez, az egyedül csak magának Krisztus Jézusnak köszönhető. Magától Krisztustól tudták ugyanis azt meg, hogy Isten tette őket alkalmassá arra, hogy ők az „új szövetség” szolgálói lehessenek, vagyis hogy ők már ne csak az Isten törvényének betűit szolgálják, hanem inkább már csak magát a megelevenítő Lelket, azaz magát a Megváltó Istent.

Az Isten igazságát képviselő Jézustól tudták tehát meg, hogy a Lélek, azaz végül is az Isten szolgálata sokkal dicsőségesebb, mint a „halálnak betűkkel kőbe vésett szolgálata”. A Mózes által képviselt írott formájában múlandó azaz maga is meghaló törvénynek, de ugyanakkor a szintén múlandó (mert ígéretünk van rá Istentől) halálnak, azaz végül is maguknak az elmúlandó formáknak szolgálata ugyanis soha nem lehet dicsőségesebb az Élő Isten, azaz az örökkön-örökké élő Isten szolgálatánál. Ezért volt tehát a Mózes arcára rávetülő isteni dicsőség is egyenlőre még csak múlandó dicsőség. Mózes pedig azért borított leplet az arcára (valójában azonban az Istennel való személyes találkozását követően egyszerűen csak magán hagyta a leplet), hogy a nép még csak véletlenül se lássa meg az elmúlandó dicsőségnek a végét. Ez a lepel pedig mindaddig felfedetlenül ott marad az Ószövetség olvasói szemei előtt is, mígnem a Krisztus megismerésén keresztül megtörténő Istenhez való végleges és őszinte megtérésük hatására ez a lepel mintegy már magától le nem hullik előttük Istennek a tulajdon dicsőségében, azaz a legtisztább értelmi fénykörének közepében („középpontjában”) állva, illetve egyben a révén is megvalósuló mindenütt jelenvalóságáról.

Pál és a többi „küldöttek” Jézus ismerete révén tehát már abban az isteni kegyben is részesültek (és minden bizonnyal részesülhetnek még ma is), hogy ők már fedetlen arccal is megsejlelheték Isten dicsőségét. Mivel pedig ők már a fizikai szemeikkel is láthatták, hogy Isten az igaz önmagavalójában szellem, és hogy Isten lényegében, és tehát pontosan az egyazon lényegük révén egyazon a Szent Lelkével is, teljes megvilágosodást szerezhettek felőle, hogy Jézus példájára Istennek Lelke által ők maguk is átváltozhatnak ugyanolyan ábrázatúra, mint amilyenek ők a Krisztusban megjelenült Istent látták, amikor is Isten a tulajdon dicsősége fényével teljes tökéletesen áthatotta avagy „átjárta” Jézust. Pál éppen ezért elmondja azt is, hogy ez az oka annak is, hogy ők soha nem csüggednek el Isten dicsőségének és az isteni kegyelem evangéliumának hirdetésében, és hogy ellentétben a többi Istenről tanítóval, ők soha nem járnak ravaszságban, azaz semmilyen módon nem hamisítják meg az Isten beszédeit.

Ők tehát már csak a nyilvánvalóvá lett igazsággal kelletik magukat, mind tehát az Isten előtt, mind pedig minden ember lelkiismerete számára is, azaz végül is minden ember előtt is.

Akik pedig még az előbbieik ellenére is az ő evangéliumukat tartják elleplezettnek, azok valójában már olyan elveszett lelkeknek, azaz olyan hitetlen embereknek minősíthetők, akiknek már maga az Isten vakította el az elméjét, hogy ne láthassák meg annak a Krisztusnak dicsőséges evangéliumát, aki tehát maga az Isten képe.

A többi tanítóhoz viszonyítva Pál és társai tehát soha nem magukat prédikálják, hanem egyedül csak Krisztust. Magukat pedig az Isten avagy tehát Krisztus mindig elsősorban szolgálta után az emberek szolgáinak is tartják, akik őket Jézus Krisztusért, azaz Krisztus igazságának az emberekben való megbizonyosodásáért szolgálják. Az ő értelmükben ugyanis éppen ezért gyújtott világosságot Isten az Ő tulajdon dicsőségének Jézus Krisztus arcán való világoltatása által. Ők éppen ezért még a testükben és a testükkel is hordozzák az Úr Jézus halálát, hogy Jézus szent élete az ő halandó testük révén is nyilvánvaló legyen.

A tulajdon szemeikkel látott „Isten dicsőségéből” ered tehát a kétségnélküli bizodalomuk abban, hogy Isten, aki feltámasztotta Jézust, majd őket is fel fogja támasztani az Istenben illetve Isten igazságában igazán hívó többi emberrel egyetemben. Ezért pedig ők már attól sem félnek, hogy a testük egyre rosszabb állapotba kerül, mert bizonyossággal tudják, hogy azzal valójában csak az fejeződik ki, hogy a lelkük egyre inkább a megújulása állapotában van. Azért könnyű tehát nekik akár az életük minden pillanatában is elviselniük a testük szenvedéseit, mert ők már teljes meggyőződésből tudják, hogy minden szenvedésük „igen-igen nagy örök dicsőséget”, vagyis Jézuséhoz hasonló dicsőséget szerez majd nekik az Isten előtt.

Nos hát, hogy mi magunk is elérhessük ezt az örök dicsőséget, ahhoz nekünk legelőször is Jézus kiválóan jó példájára, Őt követően pedig az első apostolok jó példájára kell szüntelenül néznünk, nem pedig a többségünkben sajnos még maguk is mindig vak tanítóinkra. A vak tanítóink ugyanis a szemeiket még mindig inkább csak a látható dolgokra vetik, nem pedig a szemekkel láthatatlanokra, holott ők maguk is nagyon jól tudják, hogy a látható dolgok mind múlandóak.

Egyedül tehát csak Isten, és az Ő dicsősége lehet az, ami örökké való, és tehát azon teremtményei, akiket az Ő dicsősége nem vakká tesz, hanem nagyon is Istent látókká. Akiket tehát Isten élőkként már örök jelleggel is befogad magába, a soha el nem múló ragyogása, azaz a dicsősége örök fénysugárzásának végtelen nagy körébe.

Ha tehát mi emberek Jézushoz hasonlóan magunk is az örök életbe visszatérni igyekszünk, akkor ahhoz nekünk is mindig és mindig elsősorban az Istent illetve az Isten dicsőségét kellene szolgálnunk, mint ahogyan azért is, hogy mi is részesedhessünk ebből a mindennél fontosabb dicsőségből, azaz Isten ragyogó értelméből is. Helyette tehát nem egyre csak a tulajdon magunk földi dicsőségét kellene szolgálnunk, mint ahogyan azt szégyenszemre még mindig a többségünkben tesszük.

Igy azonban a rossz példára még a vesztünket is inkább fogjuk szolgálni, mintsem az Örök Istent és az Ő igazából tehát felülmúlhatatlan (mert szintén abszolút örök) dicsőségét.

EGYEDÜL CSAK KRISZTUS ÁLTAL LEHET MENETELÜNK AZ ATYÁHOZ

Az igazság az, hogy egyedül Jézus Krisztus Istene adhatja, és adja is nekünk a bölcsességnek és megértésnek szellemét az Ő megismerésében. Ugyanakkor pedig Ő az is, aki megvilágosítja az értelmi látásunkat, hogy általa tudhassuk meg, mi is az Ő elhívásának reménylett célja. Valójában tehát Krisztus Jézus mondja el nekünk, hogy mekkora is az Isten öröksége dicsőségének, azaz az Ő örök értelmi ragyogásának a gazdagsága, hogy tehát mi is képezi az Ő hatalmának fenséges nagyságát az irányunkban is, akik hiszünk Benne az ezen hatalom ereje cselekedetei alapján. A hatalmát illetve hatalmi erejét pedig Ő Krisztusban mutatta meg nekünk, amikor is feltámasztotta Őt a halálból, és a mennyekben odahelyezte Őt maga mellé, közvetlenül tehát a jobbára, az eredeti örök, és ezért elsődleges fontosságúnak mindig megmaradó tisztán szellemi oldalára. Isten felül tette tehát Krisztust minden erőn és hatalmon, vagyis mindent, ami a jelen és elkövetkező világon van illetve lesz, azt mind alája rendelte. Őt tehát minden más hatalmi teremtménye előtt tette meg az égi és földi emberi gyülekezet, azaz az Isten által embereknek elnevezett szellemek gyűjtőcsoportjának fejévé, de minden emberi életre alkalmas térség fő uralkodójává is. Ezek az égi és földi emberi lelkek valójában tehát az Ő testét, az Ő teljességét, vagyis a teljes egész szellemiségét fogják már végérvényesen is képezni, amikor is Ő magával mindent már teljességgel is áthat minden ezen emberi létre alkalmas környezetben (értelmi fénykörben) élő minden létezőben.

Ez az Istenben élő és ezért Vele egy Krisztus fog tehát magához hasonlóan örök életűvé tenni bennünket földön élő embereket, akik mindaddig a vétkes cselekedeteink miatt szinte minden csak „élő-halottaknak” fogunk Isten előtt bizonyulni, mert még mindig vétkezünk, még mindig engedetlenkedünk, mint ahogyan azt Isten a Lelke által nagyon is jól tudja. Pedig ez az isteni Lélek bennünk az „engedetlenség fiaiban” pontosan a megjavulásunk, vagyis a tökéletesedésünk érdekében munkálkodik. A Lélektől tud tehát Isten arról, hogy mi földön élő emberek miben is „forgolódunk”, vagyis hogy mi is, mint az elődeink, egyre csak a testünk kívánságaiban járunk, csak a testünk, és a vele kapcsolatos gondolataink akaratát teljesítjük be, és nem pedig maradéktalanul az Ő akaratát, az Ő eredeti szándékát.

Isten azonban, hogy megmutassa nekünk az Ő kegyelmének gazdagságát, és a hozzánk való jóságát, irgalmát, nem utolsósorban pedig a minden létező számára legfontosabb szeretetét, bennünket földön élő embereket, akik lényegében tehát már meg vagyunk halva, a végtelen kegyelméből fakadóan majd meg fog „eleveníteni”, azaz a múlandó mivoltunkból örök létezésűvé fog alakítani bennünket Krisztussal tehát mintegy együtt. Isten fel fog tehát bennünket a „halott” állapotunkból támasztani, és Krisztus Jézusban oda fog majd bennünket is helyezni maga mellé a mennyekben.

A kegyelem Istenébe, azaz a Krisztusba vetett hitünknek köszönhetően és tehát kegyelemből leszünk az Isten által örökre megtartva. Ezt a szavakkal szinte már megköszönhetetlen ajándékot Istentől pedig egyáltalán nem a cselekedeteink miatt fogjuk majd megkapni, mint ahogyan azt Isten már előre közölte is velünk a prófétáin keresztül. A cselekedeteinkkel tehát nem hogy még csak véletlenül sem, hanem azokkal sohasem szabadna kérkednünk a biztos megmaradásunk illetve fennmaradásunk érdekében. Tudnunk kell ugyanis, hogy mi magunk is az Isten alkotásai vagyunk, Aki bennünket azért teremtett meg, hogy Krisztus Jézusban teljesítsük be azokat a jó cselekedeteket, amelyeket Ő már előre elkészített, hogy mi mindig is csak azokban járjunk.

Mi emberek Krisztus eljöveteléig tehát el voltunk távolodva Istentől, vagyis lényegében istentelenek voltunk. Krisztus „vére” (lelke) által azonban ismét közelvalókká lettünk Istenhez.

Krisztus pedig azért a mi békességünk, mert a tulajdon szellemiségében tette egyé a két „nemzetséget”, vagyis tehát az egyik „felülkel” a mennyben (szellemi oldalon) tartózkodó emberi lelkeket, és a másik (kisebbik) felülkel pedig a föld jelképezi tárgyi valóságban, azaz

az anyagvilágban élő emberi lelkeket. Krisztus tehát az, aki lerontotta a két oldal, a tehát mennyei és fizikai oldal közé állítódott választófalat. Krisztus lényegében tehát mindig is azon munkálkodott, hogy a valójában az Isten testében keletkezett ellenségeskedést Isten akaratára a tételes törvény eltörlésével megszüntesse, vagyis hogy az itt a földön is mindenkinben jelenlevő nem is igazán kettő, hanem inkább csak „kettős” embert egyetlen új emberré teremtsen önmagában (a tulajdon lelkében), örök békességet szerezvén ezzel mindkét oldalnak, és tehát már minden Hozzá hasonlóan egyetlenné egyesült embernek is az Ő tulajdon szellemi testében (értelmi fényragyogásában) benne élve.

Krisztus azonban azért is jött maga is személyes formában az emberek közé, hogy a keresztre feszítése által Istennel is megbékéltesse mind a két „felet” az emberi fizikai testében is.

Krisztus a békességet tehát mind a távollevőknek, mind pedig a közelvalóknak egyaránt hirdette. Éppen ezért van tehát az, hogy nekünk is csak egyedül Ő általa lehet a bennünk is jelen lévő „kettőnek”, azaz a szellemi és fizikai embernek egy Lélekben (Krisztus lelkében), illetve egy lélekként is, visszamenetele az Atyához, vagyis a mindkét felet avagy oldalt eredetileg egyetlen létező egységként megteremtő Istenhez.

Csak egyedül Istenbe, és a Vele tehát egy Krisztus Jézusba vetett őszinte hitünk által lehet tehát biztonságos a menetelünk Istenhez, akitől személyesen neveztetik meg minden egyes „nemzése” azaz teremtése mennyben és földön egyaránt.

Amennyiben pedig mi emberi lelkek a többségünkben semmi hajlandóságot nem mutatnánk az Istenhez és a szellemi felünkhöz való végleges visszatérésre, akkor tehát a visszamenetel helyett már inkább csak „szakadásról” beszélhetünk, mely viszont már valóban végzetes lehet akár az egész emberiségre nézve is.

Nagyon is jól meg kell fontolnunk tehát, hogy kibe is vetjük minden hitünket. Jézus Krisztuson keresztül tehát a mindent és mindenkit teremtő Örök Istenbe, és az Ő eredetileg tehát transzcendens valóságába-e, vagy pedig vesztünkbe pusztán csak az alapjaiban ugyan készen megkapott, általunk azonban már csak továbbteremtett múlandó anyagvilágba?

Ha tehát továbbra is csak az anyagi önmagunk általi megváltásban bízunk, és Isten illetve Krisztus helyett abba is vetjük bele minden hitünket, minden energiánkat, akkor nem inkább már csak a végérvényes vesztünkbe rohanhatunk, mintsem egyenesen menetelünk vissza Krisztus vezetésével Istenhez az örökkévalóságába?

LUKÁCS EVANGÉLIUMA LÉNYEGI VONATKOZÁSAIRÓL

A jézusi megbocsátás Istentől származik. Jézus tehát a közvetítője, mintegy a közvetítő csatornája az Isteni megbocsátásnak. Az Isten küldötte Jézus volt tehát az, aki ezen Istentől kapott megbocsátás hatalmában az „apostolokat” (küldötteket), vagyis az elkötelezett Isten-szolgákat is részesítette. Az apostolokon keresztül pedig bizonyos szinten az Isten és a Vele egységben lévő Krisztus Jézus alapította „egyház” (Istenben hívő gyülekezet) egyes tagjai is részesedtek ezen Istentől származó hatalomból. Maga a bűnbocsánat azonban általánosan az Istenhez való megtérés következményeként értelmezhető, illetve értékelhető is. Jézus bűnbocsánata ugyanis szabadulást ad az embereknek az addig elkövetett életellenes cselekedeteik, a „rossztetteik” terhe alól.

A bűnnel, a „rosszal” mindig szemben álló jóttevés alapvetően azonban nem más, mint a teremtettség eredeti rendjének szolgálata. Jót tenni tehát annyi, mint az életet szolgálni, védeni, menteni, őrizni, továbbadni, és mindeközben hordozni is, azaz magunkon is megnyilvánítani. Lényegében tehát az élet szentségét minden létező módon megnyilvánítani azaz megvalósítani.

A „rosszat tenni” viszont már azt jelenti, hogy megsérteni, vagy pedig egyszerűen csak szavakkal sértegetni az élet szentségét, vagyis életellenes cselekedeteket elkövetni. Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi meg, az valójában „bűnt”, még inkább azonban hibát követ el, mert vétkezik az élet szentsége ellen.

A jézusi megbocsátás eredménye pedig már maga a „megmentés”, vagyis lényegében a mindig csak jó Istennel való igazi és nyílt közösség elérése, vagyis az Istennel való együtt járás, azaz Vele egy társaságba kerülés. A megmentés gyakorlatilag tehát egyben megváltás is minden létező rossztól. A mindig csak „jó” Istennel ugyanis a „rossz” soha nem járhat együtt.

Isten megbocsátására azonban mindig csak az az ember számíthat, aki maga is kész megbocsátani a testvérének, vagyis bármely embertársának, aki valaha is megsértette illetve megbántotta őt. Jézus tehát nem is véletlenül szólít fel bennünket akár még hetvenhétszeri megbocsátásra is, mely valójában a mindig, és minden esetre is vonatkozó megbocsátásnak felel meg.

A szintén Istentől származó jézusi tanítás pedig az, amely lehetővé tette, és teszi még ma is, hogy az emberek megszerezhessék Istennek, az élet Urának igaz ismeretét. Jézus emellett azonban nem csak „jó hírként” hirdeti, hanem közvetíti is az egyaránt minden ember számára meg tapasztalható valósággá válható üdvösséget.

Az Istenhez való közömbös hozzáállású egyéneket illetve csoportokat azonban sem a „furulyaszó”, sem a „sípzó” nem indítja „táncra”, sem pedig a „halottas énekek”, a „siralmas énekek” hallása nem vált ki belőlük zokogást. Mindez azt jelenti, hogy az igazán sem magukkal, sem pedig az embertársaikkal nem törődők igazából nem is foglalkoznak sem Istennel, sem az élettel, sem pedig az elmúlással, vagyis érdemben nem is gondolkodnak e három mindenki számára igen fontos, igen nagy jelentőségű valósággal sem. Jézusnak az ilyen előbbi, az Istenről és országáról még teljesen tudatlan, valamint az Isten igazságát maguktól ideiglenesen vagy már végképpen is elutasító, illetve Istent maguktól már el is vető emberek miatt kellett isteni küldetésből az emberek közé alászállnia, majd munkáját avagy feladatát elvégezve a mennybe „visszaszállnia”.

Jézus, és részint már az előtte színre lépő Keresztelő János is, valójában tehát az Isten bölcsességének, kegyességének és könyörületességének hirdetője volt. A tanításuk során szóban elmondott, illetve Jézus részéről magán keresztül be is mutatott Istennek ezen felülmúlhatatlan értékű tulajdonságai révén azonban már konkrét megfogalmazást nyert Istennek az emberek iránti akarata is.

Sajnos azonban mi mai emberek is adósak vagyunk Istennel szemben, mert az előttünk illetve velünk együtt élő emberek rossz példájára még mindig eltékozoljuk, azaz nem

megfelelően használjuk, vagy egyáltalán nem használjuk a Tőle kapott energiáinkat. Különösen nem jól használjuk az értelmi energiáinkat, pedig ez az energia eredményezi a mi egyéni bölcsességünket is.

Az energiátékozlás miatt, amely itt megtörténhet mind a szellemi, mind pedig a fizikai energiákkal, szellemileg, de ugyanúgy fizikai gyakorlatilag is, minden egyes földön élt illetve élő embernek tehát adóssága van Istennel szemben. Ettől az adósságtól igazából azonban már csak úgy lehet megszabadulnunk, ha azt Isten elengedi nekünk. Isten ugyanis végtelenül könyörületes, és –hála Neki- irgalmas is hozzánk emberi teremtményeinkhez, a magukat tehát tévesen földi eredetűeknek tartó emberekhez is. Valójában azonban Istennek a végtelen kegyelméből fakadó irgalma váltja végül is ki az emberben Isten hálás viszont-szeretetét, mely fajta szeretet az Istenhez való hűséggel egyetemben tulajdonképpen Isten egyik legfőbb elvárása velünk földre került teremtményeivel szemben. Magát a megmentést ugyanis egyedül csak az Isten iránti szeretettel és bizalommal kifejezett hű és állhatatos, nem utolsósorban pedig őszinte és sziklaszilárd hit eredményezheti. Az igazság mindebben pedig az, hogy a bennünket szenvedéseinkben megvigasztaló, és végül pedig azoktól már meg is mentő vagy még inkább megváltó Szent Lélek nem csak a földi egyház révén áradhat ki, hanem kiáradhat illetve „rászállhat” az egyéni hívő emberre is, ugyanakkor „belülről jövően” azaz tisztán szellemi úton is eljőhet hozzá.

Az igazi „egyház” végül is tehát a hívő emberek tömege képezte Isten alkotta elsősorban szellemi felépítmény, mely szellemi építmény „ékkövé” avagy „sarokkövé” (a két fél „boltívet”, a mennyei és a földi oldalt egyetlen egységgé összefogó) Jézus képezi, míg a „ház” többi szellemi építőkövé maguk az „egyházi” tagok, valójában azonban minden Istenben hívő ember, illetve minden Istenhez hű értelmes teremtmény képezi. Az ember esetében tehát függetlenül még attól is, hogy az ember tárgyi egyházi csoportosulásnak tagja-e, vagy éppen egyik földi egyháznak sem tagja. A hatalmas isteni „ház” vagy „sátorpalota”, melynek határait Isten tehát ide a Földre is ki kívánja terjeszteni, egyes példázatokban már hatalmas nagy „magtár”-ként, vagyis az Istenhez hű szellemi „magok”, mint értelmes egyedek (tagok) közös tárházaként is meg van jelenítve.

A kapcsolat azonban Isten országával minden esetben, és ugyanez érvényes minden esetre (egyénnre) is, az Isten állította rendkívüli eseteket kivéve egyedül csak Jézus tanításának az elfogadásával jön illetve jöhet létre. Jézus tanításának a lényegi része, vagyis maga az Istenről és az Isten országáról szóló tanítás pedig a Bibliában, illetve az „Írásokban” (a szentírásokban) van lerögzítve.

A mai bibliakutatás hibája az, hogy az aprólékos részletek magyarázására, illetve azoknak is inkább már csak a szubjektív, mintsem teljesen objektív értelmezésére helyezi a hangsúlyt, nem pedig egy-egy részegységnek, vagy éppen a mű egészének az összértelmére, azaz a lényegi mondanivalójára. Ez tehát a valódi oka annak, hogy az emberek még ma is folyton csak halogatják a megtérésüket Istenhez. Mindebben az igazság azonban az, hogy többségükben még a mai vallási vezetők (Isten után mindig tisztelet a kivételnek!), vagyis a mai törvénytudók, írástudók, és írásmagyarázók is lefoglalják maguknak Isten ismeretének „kulcsát”, és azt nem használják sem a maguk, sem pedig a másik emberek javára. A kulcs tehát az ő kezükben van, mellyel feltárhatnák a szentírások valamennyi rejtett értelmét, miáltal minden embernek el lehetne jutnia Istenhez. Ők ugyanis a tanulmányaik során eljutottak erre az ismeretre, viszont az írások eredeti vagy igazi (tehát a részükre is Isten adta) értelmét nem ismertetik meg az emberekkel, hanem azt az egyéni vagy közösségi érdekeiknek megfelelően meghamisítják, elferdítik, eltorzítják, vagy pedig egyszerűen csak félreérthetővé teszik az előadási stílusuk révén.

Sok vallási vezetőnek tehát birtokában van a „kulcs”, mely az Isten és országa valós ismertetéhez vezet. A „kulcsot” ők azonban eszköznek tekintik, nem pedig magának az elérhető célnak. A kulcs ez esetben is tehát a szentírások tanulmányozása és magyarázata, melyet ők

lényegi vonatkozásban kisajátítanak maguknak, és az Isten ismeretéről magukhoz hasonló szinten tudó embertársaiknak. Ezzel a hozzáállással viszont az elérhető célt, Istent, illetve Isten igaz és helyes ismeretét sem maguk nem érték még el, sem pedig másoknak nem tudják biztosítani. Jézus ezt a fajta hozzáállást akkor is elítélte, és bizonyára még ma is elítéli ezen „írastudók” törvény illetve szentírás-magyarázatát, mivel az a legtöbb esetben nem segíti, hanem inkább hátráltatja vagy halogatja az emberek többségének Istenhez való közeledését, illetve végleges megtérését.

Ezek az embertársaink tehát azok, akik inkább csak bezárják előttünk az Isten országának mindenki számára egyaránt nyitott kapuját, mintsem elvezetnének bennünket hozzá, illetve magához Istenhez. E hamis hozzáállással tehát inkább csak akadályoznak bennünket egyszerű embereket abban, hogy Jézus Krisztuson keresztül Istennek és országának, az igazán valós Teljességnek az igaz valóságát megtapasztaljuk.

Ezek a szentírás-magyarázók vagy egyáltalán nem értik, vagy pedig nem jól értelmezik Jézus azon kijelentését sem, hogy egyesek nem halnak meg addig, amíg meg nem látják az Isten országát. E kijelentés helyes értelmezése ugyanis az, hogy igenis lesznek emberek, akik még a jelen (akkor pedig természetesen az akkori) életükben rálátást illetve belelátást nyernek az Isten országába, vagyis az igaz valóságba. Isten országának jelenléte tehát mindig is megtapasztalható, ha kellőképpen nyitottak vagyunk rá, nem pedig csak akkor, ha az egyház folyamatos missziója világméretűvé válik. A misszió ugyanis mára már elérte a világméretet, viszont Isten, és az Isten országának valós mibenlétéről a hivatalos egyház szinte egyáltalán nem tájékoztatja a tagjait, holott Jézus szinte állandóan Istenről és az Isten országáról beszélt az embereknek.

A mai papi vezetők és „szolgálatos papok” egy része is olyan magatartású tehát, mint az egykori farizeusok. Ezek az emberek „igaz embernek” mutatják magukat, viszont a külső magatartásuk nem felel meg ennek a valójában tehát isteni követelménynek. A belső gondolataikban, akarataikban és vágyaikban ugyanis már egyáltalán nem olyan igazak, mint ahogyan azt külsőleg mutatják. Becsvágyra, önteltségre, és öntetszelgésre utal ugyanis az a törekvésük, hogy a nyilvánosan szervezett vallásgyakorlataikkal elsősorban önmaguk iránt kívánnak tiszteletet ébreszteni az emberekben, és mindig csak magukat követően az Isten iránt. Isten azonban soha nem a külső formát nézi, hanem a „szívet”, azaz az igazán valós belsőt. Ezek az emberek nyilvánosan tehát az Isten szolgáinak mutatják magukat, a szívük belső gondolatai azonban elsősorban a „mammonra”, az anyagra illetve az anyagiakra irányul, és mindig csak másodsorban Istenre, a Szellemre, illetve a szellemi javakra. Így hozzáállva azonban Istennek soha nem a tetszését nyerik el, hanem inkább már csak az utálatát. Az öntetszelgő, az Istenre való rámutatás helyett mindig elsősorban magát és intézményét mutogató, Istennek így tehát hátat fordító, Istent maga mögé helyező magatartást Isten tehát inkább gyűlöli (elutasítja magától), mintsem kedveli.

Az ilyen emberek magukat tartják tehát „igaz”-nak, míg a másik embereket megvetik, és alantasabbaknak tartják maguknál. Ők tévesen úgy hiszik, hogy ők Istennél már kiérdemelték az „igaz” voltot, és az érte járó üdvösségüket. A bizalmuk viszont nekik éppen ezért mindig elsősorban önmagukban van, és nem pedig Istenben. Mivel pedig az ilyen emberek figyelme mindig elsősorban önmagukra irányul, ők maguk nem is kerülnek, illetve így helytelenül hozzáállva nem is kerülhetnek igazi közösségbe Istennel. Az ilyen beállítottságú ember az Istent mindenkor, mindenhol, és minden körülmények között megillető első helyére tehát önmagát, vagyis a saját magával eltelt (önző) énjét helyezi, mely hozzáállást Isten soha nem fog helyeselni sem. Így az ilyen ember Isten előtt a maga „igaz” voltával csak tetszeleghet, Isten kegyét viszont e viselkedésével inkább csak elutasítja magától, mintsem azt magához vonzaná. Az ilyen emberek Isten és Jézus szavait egyáltalán nem abban a szellemben magyarázzák tehát, amelyben azt maga Isten és Jézus értették a kijelentésükkor.

Az például, hogy Isten országa bennünk van, ellentétben az ő magyarázataikkal azt jelenti, hogy Jézus isteni tanítása és cselekedetei által Isten országa valósága mintegy újra belénk került, vagyis a mindenkori létezése illetve jelenléte újra megerősítést nyert a tudatunkban Jézusnak köszönhetően. Az Isten országa közöttünk van kifejezés viszont már azt érzékelteti, hogy Isten országa mindig is olyan jelenvalóság, melynek valójában akkor lehetünk a részesei, ha emlékezetünkben az emlékeink között mintegy felébred annak igaz valósága. Azáltal ugyanis Isten uralma máris megjelenül a számunkra, vagyis elérhetővé, a róla felvillanó emlékképeink révén pedig már érzékelhetővé is válik, akár tehát még a fizikai állapotú számunkra is. Isten országa vagy uralma tehát valóban bennünk van, hiszen az egész mivoltunk nem áll másból, mint a létezéssel avagy az élettel kapcsolatos tapasztalatainkból.

A bennünk lévő Isten országába, a valójában tehát transzcendens valóságba az ember azonban csak abban az esetben „léphet be”, ha nem a saját maga teljesítményére épít, hanem ha az életét teljes mértékben az Istenre bízva, és a léte biztonságos megmaradása érdekében minden lényegi dolgot Tőle vár, mint egy gyermek, aki egyedül csak a szülei segítő támogatása által tudhatja bebiztosítottnak az életét avagy létét.

Jézus a szent élethez vezető egyik új utat a „felhasított függöny”, valójában azonban a saját teste révén nyitotta meg az Istenhez megtérő emberek számára. (Mindennek valósága a Bibliában azonban azzal is szimbolizálva van, hogy Jézus testének dárdával történő felhasításával keletkező résen keresztül víz és vér, azaz isteni értelem és az ettől az értelemről értelmes szellemi tudat, lényegében tehát isteni értelmű szellemi tudás folyt ki a Földre, vagyis terjedt, és azóta is terjed szét a Földön.)

Jézus testi halálával tehát már egyaránt minden embernek megvan a lehetősége arra, hogy Isten színe elé járulhasson, és Vele Isten akaratának megfelelően kapcsolatba lépjen. A régi, korábban még érvényes rend ezzel valójában tehát megszűnt. Már tehát nem csak a földi főpapok és vallási vezetők léphetnek be a Szentek Szentjébe, hanem a „függönyön” Jézus halálával illetve halálakor keletkező „résen” keresztül már mindenki számára adott a lehetőség, hogy oda bepillantást nyerjen, majd az ott látottak révén véglegesen megtérve Istenhez végül oda be is lépjen. Mindezen lehetőségért pedig Isten után Jézus Krisztust illet meg minden köszönet és minden dicsőség, és nem pedig az emberi vezetőinket!

Jézus példájára az embereknek tehát nem is elsősorban a testi feltámadásba vetett hitre kellene eljutniuk, hanem a lélek halhatatlanságának biztos lehetősége hitére. Az igazság mindebben azonban az, hogy az embernek szükségszerűen el kell szenvednie a testi halál minden (szellemi, lelki, és fizikai) terhét, hogy a lelke elérhesse a halhatatlanságot, vagyis lényegében az újszerűbb életre, az örök életre kelését, illetve az arra való „feltámadását”. A feltámadás igazából tehát nem elsősorban a fizikai életre való újra „kelést” jelenti, hanem a szellemi életre felkelést. Isten kegyéből a szellemi életre való „felkelés” azonban egyéni kívánság szerint akár azonos is lehet a vele együtt, és egyidejűleg is, megvalósulható fizikai étellel, azaz valójában a transzcendentális létezéssel. A „dicső” állapot tehát, melyet Jézus példájára akár még a „földi ember” is elérhet, valójában a teljes tökéletes transzcendenciával azonos.

Mindezt pedig a mai korban már nyíltan, a „háztetőkre állva” kellene a tanítóinknak hirdetniük, nem pedig a több ezer éves helytelen gyakorlatnak megfelelően továbbra is eltitkolni előlünk.

PÁL RÓMAIAKHOZ ÍRT LEVELÉNEK LÉNYEGI IGAZSÁGAI

Amit az emberek az Istenről tudhatnak, az mind nyilván van bennük, vagyis benne van a tudattartamukban, mert maga az Isten nyilatkoztatta ki nekik ezt a Róla szóló tudást. Isten örökkévaló hatalma és Istensége azonban a fizikai világ építményének és a benne élő élőlények megértéséből is megláttatnak, azaz nyilvánvalóvá válnak. E felismerésből azonban nyilvánvalóvá válik az is, hogy az élőlények, köztük tehát az ember is, egyedül önmaguk által megmenthetetlenek a haláltól, azaz a testi elmúlástól.

Az emberek azonban ahelyett, hogy Istent az alkotásai révén igazán is megismerték volna, és az életükért dicsőítenék Őt, mint egyetlen teremtető Istent, és folyton csak hálákat adnának Neki, és köszönetet mondanának Neki, a teremtetett fizikai világról való okoskodásaik miatt inkább csak balgatatagok lettek, vagyis a tiszta értelmi látásuk központja, a „szellemi szívük” megsötétedett, azaz az Istenről és „dolgoiról” részint vagy pedig teljes tudatlanná vált.

Az emberek amikor tehát eme „száraz” azaz csak tárgyi tudásukkal magukat bölcseknek vallják, akkor valójában a saját tudatlanságukat, a saját hiábavalóságukat, avagy az isteni teljességre nézve haszontalanságukat hirdetik. Az ilyen emberek tehát azok, akik a halhatatlan Isten dicsőségét illetve dicsőítését halandó emberek, illetve emberek és állatok ábrázolatainak dicsőségére és dicsőítésére cserélték fel, Isten igazságát pedig hamisságra változtatták. Inkább tehát a teremtményeket, közülük is pedig az embert, és a már általa teremtetett dolgokat kezdték el dicsőíteni, tisztelni és szolgálni, Istent, az igazán valós Teremtőt pedig, aki örök-állandó hátrahagyták, mellőzték, sokuk pedig már el is vetette magától. Emiatt viszont Isten ezeket az embereket a tisztátalan testi vágyaik megvalósítására adta, hogy egymás testét csak még jobban tisztátalanná tegyék. Az Isten adta tisztátalan indulatok (gerjedelmek) hatására változtatták tehát meg egyes nők és férfiak a természet folyása szerinti közösülést is, és adták magukat a természet ellen való dolgokra.

Ezek az Igaz Isten helyett Neki csak egy vetületét, egy részét, vagyis csak a fizikai anyagot, azaz a testet illetve a testi formát imádó emberek mivel tehát nem akarnak megelégedni a megismert Istennel, Isten őket Tőle elfordult elmékné teszi meg, akik ezen elfordulásuknál fogva az eredeti lényükhöz nem illő dolgokat cselekednek. Ezek az emberek tehát lehet, hogy tudják az Isten igazságát, azonban mégsem annak megfelelően cselekednek, hanem csak azokat védelmezik, akik hozzájuk hasonlóan helytelenül cselekednek, míg az Istenben igazán (őszintén) hívőket támadják, lehetetlenné próbálják tenni. Vagy pedig egyszerűen csak semmibe veszik őket, akiket pedig még lehet, azokat mind igyekeznek a saját maguk Istent folyton csak mellőző, illetve végül, ha ugyan még nem nyíltan, vagy már nyíltan is, de meg is tagadó képére átformálni. Az ilyen emberek engedik tehát a tudattartamukból (mert abba befogadták azokat) az eltúlzott, és ezért azon már túl is csorduló negatív tulajdonságokat megnyilvánulni, vagyis a gőg, az irigység, hamisság, öldöklő és egymást eltaposó versengés, mohóság, és minden egyéb más gonoszság, azaz ártalmas tulajdonság magukon keresztüli megvalósításával lényegében tehát mintegy egymást kárhoztatják. Az élet részeire, de az egészére nézve is ezzel a helytelen hozzáállással tehát többnyire már csak kárt illetve ártalmat okoznak egymásnak, mintsem állandó békét és örömet, vagyis felhőtlen boldogságot és szabadságot. E hibás felfogás szerint élő, szívüket e negatív tulajdonságokkal csak egyre jobban megkeményítő embereket tehát már az Isten kegyelmessége sem tudja megtérésre indítani. Ezek az emberek így azonban inkább csak maguknak gyűjtenek még több haragot és elégedetlenséget, aminek hatására kezdenek el egymással már eszeveszetten is versengeni, és engednek magukban egyre jobban teret a hazugságnak, hamisságnak, az igazságtalanságnak és jogtalanságnak az őszinteség, igazság, igazságosság és jogosság helyett.

A legvisszataszítóbb azonban ezen emberek viselkedésében az, hogy teljes meggyőződéssel azt hiszik, hogy ezen többi emberre nézve ártólag ható tetteikért egyáltalán

nem fognak felelni, hogy Isten nem fog nekik értük megfizetni. Ezek a többnyire öntelt és önző emberek tévesen azt hiszik tehát, hogy ők azok a jó vezető egyéniségek, akik a tudatlanságban sínylődőket a tudás világosságára vezetik. Pedig az igazság az, hogy ők a többi embernek egyre csak magukat tanítják, magukat prédikálják az Isten igazsága helyett. Ők tehát azok, akik maguk is lopnak, elvonnak a maguk javára, de tiltják a lopást és a jogtalan elvonást. Ők tehát azok, akik tiltják a paráználkodást, miközben ők maguk is paráználkodnak. Ők tehát azok, akik elutasítják a bálványimádást, miközben maguk bálványokat állítanak fel, és azokat imádják az Igaz Isten helyett. Ők tehát azok, akik tiszteletet hirdetnek, és közben ők tiszteletlenek Istennel és az embertársaikkal szemben. Ők azok, akik a szeretetről, mint legfontosabb értékről beszélnek, miközben ők csak képmutatóan szeretik Istent és az embertársaikat. Ők azok, akik alázatot hirdetnek, miközben ők maguk még csak hírből sem ismerik az alázatot. Ők azonban azok is, akik törvényeket, rendeleteket és parancsolatokat írnak, és közben ők maguk azok is, akik egyáltalán nem tartják be azokat.

Ők lényegében tehát azok az emberek, akik előtt igaz valósággal soha nem lebeg az Istentől való egészséges félelem. Az ő útjukban éppen ezért inkább csak a romlottság, a romlás, az elnyomás, a másik emberek lelki és testi nyomorgatása van. Ők tehát igazán nem tudják, és valójában nem is keresik az Istent, noha sokan közülük szinte szakadatlanul róla „papolnak”, sokan pedig Őt egyszerűen csak sokat emlegetik.

Ők azok tehát, akik valójában elhajlottak Istentől, de legalábbis Isten mindenbeni elsősége megadásától, illetve az Istent mindenben megillető első helyének a fenntartásától, miáltal haszontalanok lettek mind az Isten, mind pedig az embertársaik számára. Ők tehát már csak hiszik azt, hogy jót cselekednek, valójában azonban álnokságot szólnak és tesznek, a szájuk ugyanis átkozódásoktól, bosszúságszólásoktól, vagyis többnyire a rosszallásoktól lett teljes, nem pedig csak a jóság és igazságosság mind nagyobb mértékű érvényre juttatásától, illetve az ezen és a hozzájuk hasonló erények avagy kiváló tulajdonságok mind tökéletesebb elterjesztésétől.

Ezek az emberek valójában tehát még csak a valós békét és nyugalmat sem ismerik, nem hogy az igazi boldogságot és szabadságot, noha szüntelenül ezekről az értékekről szájálnak a többi embernek, mint mindenki számára egyaránt elérhető javakról.

A teljes igazság azonban az, hogy valójában minden ember tárgyi tudata, azaz a külső egoja „hamis” (még tehát nem „igaz”), ugyanis ez a tárgyi ego azzal azonosítja magát, ami igazából nem is ő. Minden embernek tehát, aki csak a testi mivoltával azonosítja magát, hamis az énképzete. Nos tehát, ebből a hamis énképzetből kell elsősorban kitisztulnunk, hogy belőlünk is „igaz ember” válhasson. Jézus éppen ezt a folyamatot példázta le magán a számunkra, amikor is a tárgyi tudatát (a testtudatát) Isten segítségével vissza illetve átszellemítette. Legelőször is tehát Ő alakult át illetve vissza tiszta („igaz”) és elsősorban szellemi emberré, azaz „új emberré”, vagyis transzcendens lényvé a szándékosan felvett helytelen nézőpontja miatt elsősorban tehát testinek vagy tárgyinak tartott mivoltából.

A földön élő ember „igaz” vagy „hamis” mivolta pedig mindig a beszédéből, vagyis a kifejezett tudattartama révén ismerhető meg. Az ember beszéde lényegében tehát már eldönti, hogy az ember „igaz”-e, vagy éppen „hamis”. A „jó” vagy „igaz ember” ugyanis a tudattartamából mindig csak jókat és igazakat hoz elő, azaz fejez ki, míg a rossz vagy gonosz ember a tudattartamából többnyire már csak rosszat, vagy pedig már kizárólag csak rosszakat illetve gonoszakat hoz elő, vagyis nyilvánít meg. A gonosz ember így lényegében tehát a rosszal, a gonosszal paráználkodik, vele közöszül illetve azonosul, miáltal a jónak minél tökéletesebb elterjedése helyett a rossz és gonosz mind jobbani elterjedését szolgálja.

Végezetül pedig következzen a „konklúzió”:

A kétségnélküli igazság tehát az, hogy Jézuson kívül valójában nincsen egy „igaz ember” sem, aki igazán és teljesen tudná, és keresné is az Istent. Az emberek mára tehát már valamilyen szinten minden elhajlottak, el-el hajolgatnak, illetve a többségükben már el is

fordultak Istentől, vagyis nem csak az Igazságtól, hanem lényegében a tulajdon boldogságuktól is. Boldog ma tehát egyedül csak az az ember lehet, akinek Isten cselekedetek nélkül is odatulajdonítja az igazságot, az Ő tulajdon Igazságát illetve valóságát. Az ilyen embernek ugyanis Isten előtt megbocsátattak minden addigi hamisságai, vagyis elfelejtettek minden vétkei. Tisztának és boldognak is tehát valójában az az ember mondható, akinek Isten már semmi bűnt, semmi vétket nem tulajdonít többé. Az Isten-hitében nem erős ember azonban soha nem lehet boldog, és tehát tiszta azaz „igaz” sem, hanem legfeljebb is csak az itteni látszatra, éspedig mindig csak ideiglenesen, azaz mindig csak „ideig-óraig”. Igazán örökre tehát sohasem.

Az igazán valós helyzet tehát az, hogy maga a megvallott vagy kinyilvánított Istenbe vetett hitünk végett tulajdoníttatik nekünk Isten által az igazság is, ami ebben az értelemben tehát nem más, mint az Isten egyedül igaz mivoltának, azaz a lényegének tudása.

Az igazsághoz azonban még az is hozzá tartozik, hogy a „bűn”, vagyis az Istentől való, első hamis sugallatra megtörténő elfordulás igazából csak az Isten törvénye megjelenéséig volt jelen a világban. A törvény visszavonása illetve eltörlése óta a „bűn” tehát többé már nem tulajdoníttatik az embernek, hanem inkább tulajdoníttatik a „hazugság szellemének”. (Végül is ez az igazán „jó hír” az ember számára, ugyanis éppen hogy a törvény hatályon kívül helyezése teszi lehetővé, hogy az ember a kizárólagos tárgyi valóságából visszakerülhessen az Isten országába, vagyis a transzcendens valóságba.) A törvény Jézus általi betöltésével létrejött „eltörlése” óta az ember az Istenről szóló helyes ismeretek birtokában már tehát csak hibázhat illetve vétkezhet. A vétkek között azonban olyan súlyos vétket is elkövethet, mely már az Isten részéről sem bocsátható igazán meg. Ez pedig az itt még mindig a legnagyobb „bűnnek” minősített gyermek szülője elleni, vagy szülő gyermeke elleni gyilkosság, illetve még inkább a testvérgyilkosság, vagyis lényegében tehát minden emberölés. Az igazság szerint ezt a fő vétket tehát egyetlen egy Krisztusban megkeresztelt, de meg nem keresztelt ember sem követhetné el, ugyanis a test leölése, ha csak közvetetten is, de már az emberben lakozó Istennek Szent Lelke elleni sérelemnek minősül az Isten szemében. Aki tehát, ha pusztán csak a hallgatásával is, de egyetért az emberölés megvalósításával, az míg ezt teszi (a hallgatás ugyanis, mint ahogyan a szólás is, már cselekedetnek minősül), az valójában már vétkezik a Szent Lélek, vagyis végül is maga az Isten ellen. Az ilyen ember tehát még maga is csak a „gonoszt”, az „emberölőt” itt a földön legelőször megjelenítő Kain nyomdokain, éspedig Isten előtt, nem pedig az Isten illetve a Megváltó Isten (Krisztus Jézus) maga után hagyott nyomain „jár”, azaz Isten és a Fia szavainak és tetteinek megfelelően „él”.

Talán most mindezen előbbieken után már mindenkinek jó lenne végre már végérvényesen is eldöntenie, hogy igaz valójában kit is kellene mindenben követnie, hogy végre már maga is „megigazulhasson”. Istent illetve Krisztus Jézust, vagy pedig az Ő szavaik illetve példáik helyett a többnyire csak a saját igazságaikat és rendelkezéseiket hirdető, sajnos még mindig a többségükben képmutató vezető vagy éppen nem vezető embereket, illetve ezeknek rossz példáit, akik hamisan az „igaz tanítóinknak”, „jó vezetőinknek” tartják magukat, noha már kívülről is jól láthatóan egyáltalán nem azok.

JÉZUS FIGYELMEZTETÉSE A PAPI VEZETŐ RÉTEG FELÉ (Lukács 20, 9-19)

Jézus a papi fejedelmekhez, valamint az írás és törvénytudókhöz illetve magyarázókhöz szóló eme példabeszédével azt mondta el, hogy az Isten teremtette, „szőlőt” azaz anyagi javakat (köztük tehát az emberi testeket is) termő Föld területeit és a rajta lévő szintén általa teremtett dolgokat a távolléte, vagyis a rejtett jelenléte idejére „műveseknek”, azaz az embereknek adta oda művelésre illetve használatra.

Amikor pedig eljött az ideje, akkor elküldte a Föld művelőihez a szolgáját (küldöttét), hogy hozzon Neki a Föld érett gyümölcséből. Az emberek azonban Isten küldöttét megverték, és azt üresen küldték vissza.

Egy újabb korszakban Isten egy másik szolgáját küldte el, de az emberek azt is megverték, és őt is üresen küldték vissza Istenhez. „Aratásra”, vagyis begyűjtésre (Istenhez való végleges visszatérésre) alkalmas „érett” avagy „igaz” ember tehát még akkor sem volt található a Földön.

Isten ezután a harmadik szolgáját is elküldte a Földre, de az emberek azt is megsértvén kivetették őt a földterületeikről. (Jézus is nem véletlenül mondta tehát, hogy a földi állatoknak van fészük és barlangjuk, de az Emberfiának itt a földön nincsen a fejét hol lehajtania.)

Isten az előbbieket miatt aztán már azt gondolta, hogy ha a szeretett és kedvelt Fiát, Jézust küldi el a Föld területeit művelő (rajtuk tehát már csak művi alkotásokat létrehozó) emberekhez, akkor az emberek Őt már meg fogják becsülni, ha a tulajdon szemeikkel látják, illetve a tulajdon füleikkel hallják is Őt.

Az emberiség vezetői, különösen tehát a papi fejedelmek azonban egymás között úgy gondolták, hogy ha megölik az Isten Fiát, aki majd a Földet örökségül fogja kapni, akkor majd az övék lesz az örökség, vagyis az egész Föld a rajta található javakkal, köztük tehát a fizikai emberekkel együtt. Miután pedig az ő biztatásukra velük egyetemben az őket követő, de a hallgatóságos beleegyezésükkel az őket nem követő emberek is részt vettek az „örökös” vagyis Jézus megölésében, azaz a használatra kapott „szőlőföldből” való kivetésében, Isten sem tesz, illetve nem is tehet velük másképpen, mint hogy kivetteti őket onnan.

Isten a hozzá mindig hű szolgái által tehát akár az egész emberiséget is kiírthatná ezért a tettükért, ha azt akarná. A jónak és Istenhez hűnek megmaradt emberek erre mondják tehát Jézussal együtt azt, hogy: „távol legyen az!”. Ezzel azt fejezik ki, hogy az a kívánságuk illetve kérésük, hogy Isten az angyalaival azért mégse pusztítsa el az egész Földet, és teljesen a rajta élő emberiséget sem. Erre pedig Jézus a továbbiakban azt mondja a példabeszédében, hogy Isten úgy rendelkezett, és ez meg is van írva, hogy azt az Isten küldöttét (vagyis Őt magát), akit a papifejedelmek és követőik megöltek, Isten „szegletkövé” (vagyis az isteni és az emberi oldalt egyetlen egységgé összefogó „ékkövé”) tette meg. Tette ezt pedig azért, hogy ha valaki erre a „köre” felülről esik rá (Őt tehát a mennyei oldalról támadja), az megromol, akire pedig Ő maga esik rá, vagyis akiket a helytelen cselekedeteik, az Istennel való harcos szembenállásuk, Isten teljes mellőzése, háttérbe szorítása, esetleg teljes megtagadása miatt elítél, azaz végül is a kiérdemelt helyükre (lényegében azonban tudatállapotba) irányítja. Azokat az előbbiekkal együtt lényegében tehát mintegy csak még jobban megrontja. Jézus ezzel tehát még alantasabb helyzetbe hozza illetve helyezi mindkét (mennyei és földi), Isten akaratának továbbra is ellenálló felet.

Nos hát mindezt megértvén igyekeztek Jézust a papifejedelmek és az írástudók megölni, és igyekeznek közülük sokan még ma is lehetetlenné tenni az általuk elkövetett gyilkosság ellenére is változatlanul fennmaradó tevékenységét, mely tevékenység Jézus részéről továbbra is a „két fél”, azaz a mennyei és a földi oldal kibékítésére és egységesítésére irányul, és nem pedig a megölése miatti valamiféle megtorlásra, mint azt a hamis tanítóink elhitetni igyekeznek velünk. Jézus legfőbb célja igazából tehát az Isten feltétel nélküli szeretetét

követően az egymás kölcsönös szeretetének az elérése, és a már abból fakadó örök békeség a két fél vagy „oldal” között, és természetsszerűleg az ember és ember között is.

Ha tehát a résztvevők helytelen viselkedése miatt már jobb és békésebb megoldás nem fog adódni, akkor ezek a csak külsődlegesen azaz hosszasan és csak színleg imádkozó emberek (akik többnyire csak megeszik és megisszák az özvegyek rájuk hagyott házának ellenértékét), és az Istent teljesen mellőző illetve megtagadó emberek, egyetemben a többi hasonlóan viselkedő szellemi állapotú teremtménnyel alantasabb létállapotba fognak kerülni, amennyiben az utolsó arra még alkalmas pillanatban őszinte szívvel meg nem bánják az Isten, az embertársaik, és a többi teremtménytársaik ellen elkövetett vétkeiket (sérelemeiket), és ők is véglegesen meg nem térnek az Istenhez.

Mindez pedig arra utal, hogy minden Istenhez igazán hű és jóindulatú ember reménykedhet abban, hogy Isten végül majd nem fogja engedélyezni a Föld, és a rajta élő emberiség teljes elpusztítását.

A mai papi vezetőinknek (valójában tehát a bennünket vezető „tanítóinknak” vagy „pásztorainknak”) is tehát nem egyre jobban elkülönítenie kellene egymástól a Mennyet és a Földet, hanem Jézus példájára nekik is inkább békíteni kellene egymással a mennyi oldalt, és a földi oldalt, azaz a „két felet”, mint ahogyan az embereket is. A megbékítést követően pedig tevékenyen részt kellene venniük minden teremtménnyel egyetemben a két félnek Jézus által megvalósításra kerülő végleges egyesítésében, vagyis a mi oldalunkról nézve „transzcendens” létezés elérésében is, és a benne való már örök megmaradásban.

Lukács evangélista szerint (Luk 18:9) sok ember, de közülük leginkább a vallási vezetők, papok, szellemi vezetők, spirituális tanítók, lélekbúvárok, és különféle más „gyógyítók” azonban ehelyett már előre elhitetik magukkal, hogy ők már „igaz emberek”, és kimondva, de kimondatlanul is ezt hangoztatják. Nos hát, ők lesznek azok, akik inkább nem lesznek „megigazítottak” (a megigazításuk illetve megváltásuk tehát el fog tolni egy későbbi időpontra), szemben a magukat bűnösöknek vallókkal, akik szüntelenül az Isten irgalmáért könyörögnek. Aki tehát felmagasztalja magát, az inkább csak megaláztatni fog, vagyis még a jelenleginél is alantasabb helyzetbe, azaz alacsonyabb minőségű létformába illetve tudatállapotba lesz helyezve. Aki pedig megalázza magát Isten és az embertársai előtt, az mind felmagasztaltatni, vagyis a jelenleginél magasabb szintű létállapotba felemeltetni, esetleg „felragadtatni” fog. Lényegében tehát magasabb rendű létállapotba (örök létérzetbe), azaz még finomabb létformába illetve létminőségbe lesz helyeztetve, vagy pedig személyesen az Isten által lesz oda helyezve. Isten ezen rendelkezése alól pedig még az emberiség nem vallási vezetői sem képeznek kivételt, nemhogy maguk az emberek által választott, kinevezett, vagy éppen csak önjelölt vallási vezetők, nevezzük őket papoknak, lélekpásztoroknak vagy éppen guruknak (szellemi vezetőknek).

NINCS MÁS HÁTRA, KI KELL BÖJTÖLNÜNK AZ „IGAZSÁGOT”

Isten Jézus személyében itt járt közöttünk, de mi Őt még ennek ellenére sem ismertük igazán meg. Ezért érvényes tehát még ma is Ézsaiás prófétának a böjttel és az igazsággal kapcsolatos beszéde. Nekünk most élő embereknek is ugyanis éppen ugyanúgy nélkülöznünk kell az igazságot a jelenlegi tanítóink illetve vezetőink, azaz az Isten igazságának, avagy egyszerűen csak az Igazság „őrálói” miatt. A mai tanítóink illetve vezetőink többsége is tehát vak még, azaz ők maguk sem ismerik tisztán és teljesen az Isten igazságát, avagy tehát magát az Igazságot.

A bennünket tanító és többnyire egyben vezető emberek egy része a tulajdon tudatlanságuk miatt tehát még ma is csak néma, ugatni nem tudó ebeknek felelnek meg. Olyan szájalóknak tehát, akik egyelőre még csak álmodni tudnak az igazságról, miközben nagyon is szeretnek az ágyaikon szunnyadni, azaz a nagyobb részében igazságtalanul illetve jogtalanul megszerzett javaik révén a széles embertömegeknél sokkal nagyobb jólétben élni. A mai „őrálóink” többsége tehát még mindig telhetetlen maradt, és nem tud az eddig megszerzett tárgyi javaival megelégedni. Ők valójában tehát olyan pásztorok, olyan élenjárók, akik nem tudnak vigyázni a rájuk bízott nyájra, mert a tulajdon maguk útjára tértek az Isten útjai illetve az „Igazság útja” helyett. Ezek tehát maguk is és csoportosan is mindig elsősorban a tulajdon maguk anyagi és nem anyagi nyereségük vagy előnyük után járnak, nem pedig egyedül csak Isten után, illetve csak az Isten hasznára, azaz Őt követően Jézus példájára már az embertársaik hasznára is, maguknak tehát semmiben sem kedvezve. Ezek az emberek éppen ezért inkább a „szemfényvesztő” fiaik lettek, vagyis a „paráznának” magvai, akik maguk is paráználkodnak a „hazugság atyjának” is nevezett atyjuk példájára. Róluk tehát még ma is jogosan jelenti ki Ézsaiás azt, hogy: „nem ti vagytok-e a bűn gyermekei, a hazugságnak magva?”, akik „lángoltok a bálványokért”, és inkább „megöltök gyermekeket”, mintsem azokat Istenhez valóban visszavezetnétek? Ézsaiás szavaiból tehát egyértelműen tűnik ki, hogy ezek az emberi tanítók a többségükben egyáltalán nem azok, mint amit magukról külsőleg mutatnak. Ők ugyanis nem keresik minden nap Istent, és nem is igen kívánják tudni az Igazság útjait, mint ahogyan Istennek illetve Isten igazságának az elközelgését sem kívánják. Ők inkább azok tehát, akik az általuk előírt böjtölések napjaiban is többnyire csak a kedvteléseiknek, és nem pedig az Isten igazságának hódolnak. Ráadásul pedig versengéssel is böjtölnek, vagyis a „nyájuk” számára kitalált böjti cselekedetekben egymást kívánják csak felülmúlni. Így azonban a szavuk soha nem fog meghallgattatni az Isten által.

Isten előtt ugyanis nem az előbbi, a már az ember által előírt böjt az igazi böjt, hanem vele ellentétben éppen hogy az, hogy az embereket megszabadítsunk minden ilyen értelmetlen utasításokból származó terhektől, vagyis hogy teljesen szabaddá tegyük őket minden ilyen és hasonló jellegű emberi elnyomástól. Az igazi böjt tehát az, ha a nélkülözőkkel minden előzetes hírverés, minden feltétel, és minden ellenérték elfogadása nélkül megosszuk a kenyérünket (minden javunkat), ha a hajléktalanokat a házukba befogadjuk, ha a ruhátlanokat felruházzuk. Ugyanakkor pedig azzal is igazán böjtölünk, ha a lelkünk a testünk előtt többé már nem rejti el magát. Csak ezen esetben érhetjük ugyanis el a tulajdon megvilágosodásunkat, ami tehát már magával a gyógyulásunkkal, azaz a „lelki egészségünkkel is azonos lesz. Ilyenkor ugyanis az Igazság már újra előttünk jár, az Úr dicsősége pedig már mintegy körül is övez bennünket, de legalábbis már védően fog bele a körébe. Ha tehát ilyen viselkedés mellett szólunk illetve könyörgünk az Úrhoz, akkor Ő már meghallgat bennünket. Az ezeknek az isteni elvárásoknak megfelelő ember tehát már fogja, és egyszer ’s mindenkorra leveti magáról az előbbi ígát, melyet tehát igazságtalanul helyeztek rá a másik emberek, amivel pedig az ember máris megszűnik olyan helytelen felfogású lenni, mint azokkal együtt előtte még maga is volt. Az ezzel valójában tehát már megújult ember tudván a maga kötelességét maga már többé nem fog még csak egyetlen újjal sem mutogatni afelől,

hogy a másikat mit is kellene tenniük az „igazságban járásuk” azaz az üdvözülésük érdekében. Inkább tehát a maga Isten elvárásainak mindenben megfelelő viselkedését és cselekedeteit helyezi jó példaként a többiek elébe. Ugyanakkor pedig hamisságot sem fog többé beszélni, vagyis ő többé már nem az igazsággal még nem teljes illetve igazságtalan emberek szavait fogja ismételni, és követni azokat a cselekedeteikben is, hanem már egyedül csak az Isten beszédét, valamint az Igazság beszédét, vagyis maga Krisztus Jézus beszédét.

Amikor tehát már az utolsó falat kenyerünket is önzetlenül adjuk oda az éhezőknek, és minden lélekben gyengélkedőt egyaránt igyekszünk ingyen meggyógyítani, akkor támad fel a tulajdon világosságunk, az Isten előtti tulajdon igazságunk. Akkor ugyanis már valóban az Úr vezérel bennünket, és nem pedig az elhomályosodott értelmű ember, mint azelőtt. Az Úr szeretetével illetve viszont-szeretetével pedig már mi magunk is olyanok leszünk, mint az Úr igazságával bőségesen megöntözött kert a benne szintén az Úrera hasonlító vízforrással, mely forrásnak vize viszont már soha el nem fogy, szemben az itteni forrásokéval.

Az igazság tehát az, hogy pontosan az egyedül csak magunknak és a hamis tanítóinknak köszönhető vétkeink illetve hibáink azok, melyek elválasztanak bennünket Istentől. Valójában tehát ezek a vétkek azok, melyek elfedezik az Isten arcát, Isten igazságát előlünk, és ez az oka annak is, hogy Isten még mindig nem hallgat meg bennünket.

A kendőzetlen igazság tehát mégiscsak az, hogy a mai korban élő embereknek a kezei is éppen úgy be vannak mocskolva embervérrel, a szájuk éppen úgy hazugságot szól, a nyelvük pedig éppen úgy gonoszságról beszél illetve suttog, mint ahogyan az Ézsaiás korában is volt. Az emberek között tehát még ma sem található akár csak egyetlen olyan ember sem, aki teljes őszinteséggel, azaz igazán kiállna az Igazság mellett, aki igazságosan perelne az Isten igazsága mellett. Ez a valódi oka tehát annak, hogy még mindig távol van tőlünk az „ítélet”, és hogy még mindig nem ér el bennünket az Igazság, de még csak az Isten előtti tulajdon igazságunk sem. Az emberek tehát még ma is inkább bíznak a haszontalanságban illetve a hazugságban, vagyis inkább gonoszt fogadnak és vétket szülnek, mintsem mindent az Isten hasznára tennének. (Pedig az utóbbi egyben már a tulajdon maguk igazi hasznát, igazi nyereségét is jelentené, a többi ember legalább ugyanezen szintű hasznáról illetve nyereségéről már nem is beszélve.) Az emberek tehát ma is ugyanúgy készek arra, hogy ártatlan vért ontsanak, és hamisan gondolkodjanak. Még mindig nem hajlandóak tehát arra, hogy többé már ne a pusztítás és rombolás útját járják, hanem egyedül már csak az építést. Mivel pedig nem ezt az egyedül jó utat járják, nem is ismerhetik meg a békesség útját, de ugyanúgy a jogosság illetve egyenesség útján sem tudnak megmaradni, hanem inkább csak elgörbítik azokat is.

Ezért van tehát az, hogy még ma is egyre csak várunk kell a világosságra, a „fényes igazságra”. (A helyzet tehát az, hogy most megint csak magunkat „fényezzük”, az Igazság, azaz Isten helyett.) Az Igazság világossága helyett tehát még mindig csak sötétségben, homályban járunk. Valóban úgy tapogatódzunk tehát, mint a vakok, és a mindig csak az igazságban illetve már az igazságban járókhoz képest pedig olyanok vagyunk, mint a halottak az egészségesek között. Szinte tehát már szüntelenül morgunk, nyögünk, és panaszkodunk, valójában azonban már türelmetlenül várjuk az „ítéletet”, de az mégsem jó. Az ítélet és a szabadulás tehát még mindig távol marad tőlünk. Hogyne maradna azonban távol, amikor mi magunk is elpártoltunk az Úrtól, eltávolodtunk az Istenünktől, sokunk pedig már meg is tagadta az Istent. Hogyne maradna tehát az Isten távol tőlünk, mikor is már mi magunk is másról sem gondolunk és beszélünk, mint a nyomorúságos végidőkről, a „szakadásról”, és már a szívünkben is hazug beszédeket szólunk, vagyis már maga az értelmünk is hazug illetve hamis lett. Emiatt távozott tehát el messzire tőlünk a jogosság, és áll messze tőlünk az igazság. Emiatt nincsen jelen a szívünkben az Istenhez illetve az Isten igazságához való hűség, és emiatt nem juthat be az egyenesség azaz az őszinteség sem a szívünkbe. Ha pedig a

hűség hiányzik, akkor még az az ember is könnyen a gonoszság prédájává válhat, aki egyébként már régóta kerülni igyekszik a gonoszt.

Nos hát, reménykedjünk abban, hogy ezt a mára elért igen nagy mérvű jogtalanságot Isten már nem fogja sokáig eltűrni, vagyis hogy az igazi „böjtünk” azért előbb vagy utóbb, de majd mégiscsak el fogja nyerni a maga jutalmát. Türelmesen ki kell tehát böjtölnünk az Isten „fényességes igazságát”, melynek megjelenésétől fogva a végtelen kegyelméből fakadóan már mi magunk is nyíltan járhatunk abban, mégpedig magával az Igaz Istennel együtt, és pedig örökké, ha ezt Ő még mindig úgy akarja. Reménykedjünk tehát abban, hogy még mindig akarja. Addig pedig böjtöljünk igazán, és ne pedig a hamis tanítóinkra hallgassunk, mert más lehetőségünk már valószínűleg nem maradt sem a tulajdon megigazulásunkra, sem pedig az Igazság teljességében történő megismerésére és megértésére, és persze az azt mindig csak követhető egyszerre Benne és Vele együtt való járásra sem!

KI IS AZ ISTEN IGAZI SZOLGÁJA?

Mikor a tulajdon hatalmunktól eltelten az egyik felebarátunkat testileg megsértjük, vagy ha őt akárcsak szóval is megbántjuk, akkor valójában Krisztus ellen vétkezünk, mert azzal egyben a felebarátunk lelkiismeretét is megsértjük. Éppen ezért az igazán hívőknek arra kell törekedniük, hogy a Krisztus ismeretével Isten által már mintegy megelőlegezett szabadságuk semmiképpen ne legyen a megbotránkozására a hitükben hozzájuk képest gyengébbeknek, de a hitükben már teljesen is erőtlenekek, vagyis a nem hívőknek sem. Az Isten-ismeret ugyanis könnyen felfuvalkodottá teheti az embert. Pedig ha valaki azt hiszi, hogy ő már tud valamit az Istenről, akkor az valójában még semmit (semmi lényegit, azaz semmi lényegeset) nem ismer Róla úgy, mint ahogyan azt ismernie kellene.

Ha viszont valaki igazán szereti Istent és Krisztust, arról már mintegy magától jövően is megismertetik, hogy helyesek (tiszták) az ismeretei Róluk. Ugyanakkor azonban az ilyen emberekről megismerszik az is, hogy maga az Isten ismerteti meg magát azokkal az emberekkel. Az ilyen, Isten mellett tehát már végérvényesen is hitet tett embereknek viszont már egyben a kötelességük is, hogy az általuk Istenről már megismerteket a többi, a tehát még nem szabad emberrel ingyen, azaz mindenféle ellenszolgáltatás nélkül megismertessék, vagyis hogy a megkapott ismereteiket a többi embertársuknak önzetlenül továbbadják.

A maga az Isten Szent Lelke által felkenteknek tehát soha nem szabad kihasználniuk a szabadságukat a hitükben náluknál gyengébbekkel szemben, vagyis semmiféle hasznot, de semmiféle más előnyt sem húzhatnak az Isten tiszta, és hozzájuk tehát már egyenesen jövő ismeretéből sem a maguk, sem pedig a másik emberek illetve embercsoportok számára. Inkább kell tehát nekik Jézus példájára maguknak is mindenkinek a szolgálójává lenni, és az Istenről szóló minden igaz ismeretük részükre való átadásával minél több embert megnyerni az Isten hasonló vagy más jellegű szolgálatára, mintsem visszaélve a helyes ismereteikkel hatalmat és gazdagságot szerezni az embertársuk, az embertársaik csoportja vagy csoportjai fölött a maguk javára illetve előnyére. Az Istenben tehát már igazán hívő embernek ugyanakkor előnynek még csak tekintenie sem szabad azt, hogy ő több helyes ismerettel rendelkezik Istenről és Krisztusról a többi embernél. Ha ugyanis ő azokkal az ismeretekkel nem jól „sáfarkodik”, vagyis ha velük pénz vagy egyéb más ellenszolgáltatás fejében „kereskedik”, akkor inkább válnak azok a kárára, mintsem a hasznára.

Amennyiben tehát az átadott ismeretei által nem tart meg, azaz maga mellé nem szerez meg egyetlenegy elötte tehát még istentelen embert sem az Istennek, vagy ha azt a maga illetve érdekcsoportja hasznára, és nem pedig az Isten hasznára illetve javára szerzi meg, akkor úgy fog majd járni, mint Jézus példabeszédében az az ember, akinek a gazdája egy gírárt adott a házából való eltávozása előtt. Jézus példabeszédében ugyanis az ember, akinek a gazdája egy gírárt adott „megfialtatásra” (megtöbbszörözésre) a házából való ideiglenes eltávozása előtt, az ahelyett hogy azt megfialtatta volna, elrejtette a földbe, azaz a megszerzett ismereteit (az egyébként „igazi kincs”-et) jó mélyre elásta magába. Amikor pedig a gazda a távollétéből hazajött, és számonkérte őt a neki adott egy gírája felől, az nem tudta felmutatni, hogy legalább egy újabb gírárt avagy „talentumot” tudott szerezni a gazdájának az eltelt hosszú idő alatt. Hazatérve pedig a gazda éppen ezért ettől az embertől elvette tehát még azt is, és azt más arra érdemesnek adta oda, aki a magáét már bőséggel fialtatta meg. Elvéve tehát tőle azt annak juttatta oda, aki minden igaz ismeretét több embertársának átadva több embert is megnyert Isten igazi hívének, akik tehát majd maguk is ezt a gyakorlatot fogják követni, és nem pedig az „egygírásokét”, akik az igaz ismereteiket maguknak megtartván igazán egyetlen embert sem nyertek illetve nyernek meg az Istennek. Ezek tehát azok az emberek, akikről Isten az értelmük megbomlasztásával még azt a kevés lényegi ismeretüket is el fogja venni, ami nekik adatott, és az Istenről tudatlanok közé fogja őket vetni a háládatlanságukért.

Nagyon is érdemes lenne tehát mindezen még a mai tanítóinknak is elgondolkodniuk, hogy maguk is nehogy akár csak véletlenül vagy akaratlanul is az „egygyírások” közé kerüljenek! Számot kellene tehát végre már vetniük magukkal, hogy nehogy az Isten által az ilyenek számára kijelölt alantasabb helyre kerüljenek az Isten által rájuk bízott embertömegekéhez képest sokkal jobb és biztonságosabb, maguknak azonban sajnálatos módon többnyire még mindig csak úgy „vívott ki”, mintsem egyenesen az Istentől megkapott pozíciójukból! Ők ugyanis sajnos még mindig a többségükben egyáltalán nem az Isten igazi szolgálói képezik, hanem jóval inkább a hamisság azaz a gonoszság szolgálói lettek, akiket Isten viszont inkább „gyűlöl” (ha egyáltalán szabad még ezt a kifejezést is használni), mintsem kedvel a titkolódzásuk illetve a restségük, vagyis az el nem végzett munkájuk avagy feladatuk miatt.

Még azonban mi tanítottak is magunkba nézhetnénk és megállapíthatnánk, hogy ha a tanítóink javarésze (?) már nem is lesz, de mi magunk vajon már igaz szolgálói lettünk-e Istennek, még tehát az előttünk közvetlenül álló számos rossz példa ellenére is?

BÖLCSESSÉG ÉS BOLONDSÁG

Pál apostol a leveleiben többször is figyelmezteti az embereket, hogy vigyázzanak azokkal az emberekkel akik az Istenről és Krisztusról szóló beszédeikkel inkább csak szakadásokat (egymástól való teljes elkülönülést), botrányokat, és vére menő versengéseket okoznak, még az Istenről szóló igaz ismereteket befogadók körében is. Az ilyen emberektől a jó érzésű, Istenhez valóban hű embereknek tehát sürgősen el kell szakadniuk, mert ők egyáltalán nem az Istent illetve Krisztust szolgálják. Ezek az emberek ugyanis azok, akik ahányan csak vannak, annyféléképpen beszélnek Istenről és Krisztusról, és nem pedig egyféleképpen, vagyis ugyanazon értelemben és véleményben. Mivel ezek az emberek nem ugyanazt mondják az embereknek az Istenről és Fiáról, keletkeztek tehát a szakadások az emberek között, azaz végül is a világ vallásai között, de egy-egy másiktól már elkülönült valláson belül is. Még tehát a „nagy”-ként nevezett egyházszakadásnak is ez volt a valódi oka.

Pál apostol nagyon is jogosan teszi fel a tehát még ma is érvényes kérdést: „Vajon részekre osztott-e a Krisztus?”, vagyis tehát szétdarabolható-e maga a Megváltó Isten?

Ezek a szakadást okozó és „ápoló” emberek azonban még ma is léteznek és dicsekednek a tulajdon bölcsességeikkel, mely bölcsességet Isten viszont egyszerűen csak bolondságnak, vagyis minden lényegi tartalom nélküli üres locsogásnak tart. Az ilyesfajta bölcsességgel kapcsolatban volt tehát az Isten által már előre megírva az is, hogy Ő ezeknek a bölcseseknek el fogja majd venni minden bölcsességét, vagyis az Isten felől ilyen helytelen értelemben gondolkodóknak az értelmét el fogja vetni magától. Mivel pedig pontosan az ilyen emberek hamis bölcsessége miatt a világ emberiségének többségi része nem ismerheti meg helyesen az Istent, találta ki Isten az igehirdetés isteni „bolondságát”, hogy általa tartsa meg a benne igazán hívőket. Az igaz hívők ugyanis, ha az ezen emberek emberi bölcselleteiből nem is, de az Isten igaz beszédeinek általuk is végzett hangos felolvasása révén mégiscsak folyamatosan részesedhetnek az Isten igaz ismeretében is.

A nem igazán hívők azonban folyton csak valamiféle „jelet” akarnak, egyre csak „jelre” várnak Istentől, hogy meggyőződhesse az Isten igazán valóságos létezéséről, vagy pedig pusztán csak filozófiai bölcselkedések révén kívánnak a legkiemelkedőbb bölcsességre, azaz ők is végül is mégiscsak az Istenhez eljutni. Az utóbbiak tehát már csak a filozófia bölcselletei révén keresik az Istent, akit ők szívesebben neveznek „Abszolútnak” vagy „Létezésnek”.

Isten „bolondsága” azonban jóval bölcsőbb az előbbi, és a még előbb megismertetett emberek okoskodásainál. Istennek ugyanis a tehát csak külső látszatra mutatkozó velük szembeni erőtlensége valójában éppen hogy az Ő mindenkiét még együttesen is felülmúló bölcsessége erejét (hatalmát) fejezi ki. Isten éppen ezért a maguk bölcsességével eltelt emberek által bolondoknak, azaz az Istenről avagy a legnagyobb Bölcsességről tudatlanoknak tartott emberek közül választott, és választ még ma is ki embereket magának, hogy megszégyenítse ezeket a magukat a tulajdon bölcsességükben erőseknek tartó embereket. A szemükben „semmiket”, vagyis a számukra semmi jelentőséggel nem bíró embereket tette tehát meg, és teszi is meg azokká, akik ezeknek a magukat viszont „valamiknek” tartó embereknek a hatalmát meg fogják törni. Isten ugyanis ezen ellenlábasainak hatalma megtörése által fogja minden emberi teremtménye tudomására hozni, hogy Őelőtte egyetlen teremtménye sem dicsekedhet az ő testi képességeivel, különösen pedig nem dicsekedhet a többi értelmes teremtménytársa előtt az övéket esetleg maghaladó értelmi képességével. Minden igazán bölcs embernek tehát azon kellene lennie, hogy Isten példájára maga is ingyen részesítse egyaránt minden embertársát az egyenesen az Istentől kapott bölcsességéből, ne pedig helyette a maga kitalálta bölcsességeket dicsekedve fröcskölje az embertársai felé, ne adj’ Isten azokat pénzhaszonért, vagy egyéb más haszon illetve előny reményében árulja nekik.

Az Isten bölcseinek, ellentétben tehát velük, nem a maguk bölcseleteinek látványos mutogatásában kell jeleskedniük, hanem a Lélek és az Isten erejének (hatalmának) magukon, azaz a szelíd, viszont isteni értelemmel teljes beszédükön, de minden egyéb más szelíd és jó cselekedetükön keresztüli megmutatásában. Az emberek hite ugyanis soha nem nyugodhat emberi bölcsességeken, hanem egyedül csak az Isten erején, azaz az Isten hatalmán, az Isten bölcsességén.

Az Isten választott bölcsei tehát azok, akik a Tőlük hallott tiszta igazságot szölik Istenről és Krisztusról, mely Isten-bölcsélet (Istenről való tudás) valójában tehát nem is az Isten által volt, illetve részint van még ma is elrejtve, hanem a helyette a maguk bölcseletét kínálók illetve árulók által. Mindezt azonban az Isten már eleve így rendelte el, és pedig minden bizonnyal a választottai dicsőségére.

A tiszta igazságot Istennel kapcsolatban azonban ezen előbbi, saját bölcseleteiket beszélő emberek közül, akik egyben a világ vezetői, a világ néptömegeinek vezető emberei is voltak és vannak, önmagától soha senki sem ismerte, és nem is ismeri, de önmagától még csak nem is ismerheti, mert a tiszta igazságot egyedül csak magától Istentől illetve Jézus Krisztustól kaphatja meg az ember. Mivel tehát az Isten teljes és tiszta igazsága az ilyen vezető emberek körében nem volt, és minden bizonnyal még ma sem ismert, volt az oka annak is, hogy minden komolyabb mérlegelés nélkül megfeszítették az Isteni bölcsesség Urát, Krisztus Jézust. Poncius Pilátus is éppen a tulajdon tudatlansága miatt kérdezte tehát Jézustól azt, hogy: „Micsoda (is) az igazság?”

A magáról szóló szintiszta igazságot, amit tehát szem nem látott, fül nem hallott, és az ember értelme még csak ki sem gondolt, amit tehát Isten mintegy már előre elkészített az őket megillető teljességben az Őt szeretőknak, azt nekik az Ő Szent Lelke által ki is jelentette, és hála legyen Neki érte, ki is jelenti még ma is. A Lélek mondta, és mondja tehát ma is el nekik a tiszta igazságot. A Lélek ugyanis tudja, ismeri az Isten minden bölcsességét, minden értelmét. Az ember pedig ugyanígy, az isteni példának tehát megfelelően maga is a benne levő szellemi tudata, vagyis a tulajdon lelke által ismeri a tulajdon „dolgoit”. Az Istennek a „dolgoit” a legjobban tehát egyedül csak az Isten Lelke, vagyis a tulajdon Szellemi Tudata, a Szent Szellem ismeri, illetve akinek Ő azokat kijelenti, azaz akivel megtudatja, akivel ezeket az ismereteit megosztja.

Az érzéki ember azonban nem foghatja fel az Isten Lelkének dolgoit, mert a szellemi „dolgok” (igazságok, bölcsességek) bolondságok neki. Nem értheti tehát meg azokat, mert azok tisztán lelki minőségűek. Azok fizikailag tehát nem megfoghatók, viszont a szellemi tudatunk eltárgyasult részével is felfoghatók, ha kellőképpen nyitottak vagyunk rájuk. Jézus ezért mondta gyakran, hogy akinek van „füle” (szellemi hallása), az hallja, hogy mit mond a Lélek.

A lelkileg élő, az Isten igazsága által felébresztett ember a kitisztult értelmével már tehát minden Istennel kapcsolatos dolgot tisztán lát és ért, aminek következtében ő viszont az érzékinek (csak a tárgyi világhoz ragaszkodónak) megmaradó, Isten felől tehát még nem elégséges tudással rendelkező emberek által a tudásában illetve bölcsességében nem ítélt meg. A több tiszta tudása, vagyis a magasabb értelmi szintje ugyanis pontosan ennek az ellenkezőjét teszi lehetővé.

Akiben tehát a Lélek által már Krisztus értelme, vagyis Krisztus Istenről szóló értelmes tudása van, az ugyan azzal még maga sem éri el az Űristen, az Atya-Isten értelmét, viszont Jézus példájára már ő maga is, ellentétben a saját bölcsességeiket önhatalmúlag hirdetőkkel, jogosan taníthatja az Isten igaz „tudományát”, az Istenről szóló valóban igaz (tiszt) ismereteket, azaz az Isten-tudat tudását.

A többnyire a maguk bölcsességeit tanítók tehát még mindig inkább csak érzékiek, még mindig csak testiek, vagyis igazából ők a bolondok. Ők versengenek ugyanis egymással, ők irigykednek egymás Istenről való tudására, ők különülnek tehát el egymástól a nem azonos

nézeteik miatt. Noha nem azt hirdetik, de mégiscsak ők azok, akik inkább testi emberek akarnak maradni, mintsem maguk is tisztán lelkivé (szellemi emberré) igyekeznének változni.

A legsajnálatosabb mindebben azonban az, hogy az őket követő emberek is ahelyett, hogy az Isten egyedül igaz bölcsességéből részesednének, és maguk is „igaz emberré” válnának, inkább fognak az igazi bolondok, az „elkárhozott lelkek” közé kerülni. Inkább jutnak tehát az Isten bölcsességére nézve, de akár csak egymásra nézve is, egyre csak a kárt, azaz a saját tudatlanságukból fakadóan Istenről való tudatlanságot okozni tudó és okozó lelkek közé az Isten akarata szerinti ideig, és természetesen az akarata szerinti körülmények közé is, melyeket tehát mind az Isten felülmúlhatatlan bölcsessége határoz meg illetve támaszt.

A világi bölcsesség tehát valóban csak bolondságnak számít az Isten előtt. Isten pedig, mint ahogyan az meg is van írva: „Mefogja a (világi) bölcseket az ő csalárdságukban,” és őket teszi igazi bolondokká, ha tetszik ez nekik, ha nem, akkor is. Minden ugyanis mindig is úgy lesz, ahogyan azt az Isten, a minden bölcsesség Ura akarja.

Senki ne dicsekedjék tehát emberi tudományokkal! Igaz valójában ugyanis nincsen, és nem is létezhet semmi olyan „dolgunk”, amit nem úgy kaptunk volna az Istentől, hanem pusztán csak önmagunk támasztottunk volna magunknak. Mindezt tehát csak a külső látszat (és nem pedig igaz valóság!) mutathatja. Nagyon jó lenne tehát, ha mindezt végre már a maguk bolondságait kétségbevonhatatlan isteni bölcsességgént árulók is belátnák, ameddig még nem lesz későn!

ÁLDÁS ÉS ÁTOK

Az áldott állapot a tudatunknak Isten által helyeselt állapota. A helyes állapot pedig a tudatunknak sziklaszilárd hite, vagyis szilárd, többé már soha meg nem ingadozó meggyőződése az igazságról, mely igazság lényegében az Egyetlen Igazság, Isten igazságának, azaz végül is magának Istennek a mindenekelőtti és mindenekfölötti létezése.

Felszentelni, megszentelni, vagy ember által felkenni valakit az igazsággal viszont csak egy módon lehet. Mégpedig úgy, hogy az illetőt személyesen megáldjuk, vagyis először is megtisztítjuk őt a tudatában összegyülemlett tévhiteitől, azokat mintegy lemoszuk a tudatáról, majd szavakon keresztül átadjuk neki valamennyi igaz ismeretünket az Igazságról, végül is tehát Istenről. Ehhez azonban már nekünk magunknak is teljesen „tisztának” azaz áldottnak kell lennünk. A megszentelés lényegében tehát a tudat szentséges, azaz tiszta állapotba való hozása az Igazság, vagyis az Isten igazságának megértetése által.

Amikor János evangéliumában (17:17) Jézus azt kéri Istentől, hogy : „Áldd meg őket az igazság által.”, vagy „Szenteld meg őket a te igazsággoddal: A te igéd igazság.”, akkor valójában arra kéri Istent, hogy adja meg, hogy az emberek végre már higgyenek az Egyetlen Igazságban, vagyis hogy higgyenek a benne illetve rajta keresztül megnyilvánuló Istenben.

Feláldozni azaz „oda-szentelni” magunkat pedig azt jelenti, hogy megszentelni, megszentésíteni, vagyis teljesen megtisztítani magunkat minden Isten létezésével kapcsolatos kétségeinktől. Megszabadítani tehát magunkat minden Istennel kapcsolatos bizonytalanságtól az egész emberiség érdekében, hogy Istent rajtunk keresztül is minden ember megismerje és megértse a Krisztus Jézus által szimbolizált Teljes Énünk felől megközelítve. Természetesen azonban Jézussal egyetemben, hogy általa (róla el, illetve áterjedve) legyen már az egész emberiség is megáldva, azaz meg legyen szentelve, avagy fel legyen kenve az igazság átadása által. Hogy tehát az egész emberiség áldott állapotban legyen, azaz minden ember legyen megáldva az igazsággal Istenről, és az Istenben lakozó, Benne egy nagyobb jelentőségű részegységet kitevő Teljes Énünkről, és az abban lakozó jelen személyiségünkről, hogy a továbbiakban már mindhárman egységben legyünk. A „legyen áldva” kifejezés így tehát azt jelenti, hogy az emberiség higgyen az igazságban, vagyis minden ember higgyék az Istenben.

A „megszentesítés” tehát az illető ember Isten-tudatában való megtisztításának felel meg. Megtisztítása tehát a tudatnak az anyagi szennyeződésektől, vagyis a tudatnak újra tisztává, azaz szentté, átláthatóvá való tétele.

II. János Pál pápa is abban fáradozott, hogy átláthatóvá, tisztává, azaz valóban „szentté” tegye az anyaszentegyházat, de talán már túl későn kezdte el ebbéli igyekezetét. Az egyház vezetői és hivatalosai ugyanis túl sokáig vették körül magukat a titkolódzás sűrű-fekete ködével, melyből megtisztulni Isteni segítség nélkül valószínűleg már nem lehetséges. A Vatikán állam tevékenységéről szóló újságcikkeket például még ma is csak a bíborosi „szűrőn” keresztül átjutva engedik a napvilágra jutni, vagyis a nagyközösség számára is megjelenni. Hol van tehát akár még csak e területen is a „külvilág” igaz, őszinte, és hiteles tájékoztatása, mely a tökéletes átláthatóságot lehetővé teszi? Ekkor azonban az „egyházállam” minden ember számára legfontosabb szerepéről, az Istenről szóló igaz ismeretek, vagyis az „igehirdetés” területéről még csak említést sem tettünk.

Amikor tehát a papok, mint Isten igazságáról illetve igazságairól (beszédeiről) bennünket tanító embertársaink azt mondják, hogy: „áldjon meg téged a Mindenható Isten”, akkor az áldásuknak valójában azt kellene jelentenie, hogy: ismertesse meg (akár tehát rajtunk keresztül is!), és már azon nyomban hitesse is el veled Isten az igazságát, hogy te is el ne vesszél a hitetlenekhez hasonlóan. A látszatra hozzánk intézett beszédüknek tehát erre, még inkább azonban egyenesen Isten felé irányuló kérelemnek kellene lennie, amit tulajdonképpen mindenki maga is kérhetne Istentől, hisz Jézus is megmondta, hogy csak kérni kell és megadatik mindenkinek, aki azt kéri.

Sajnálatos módon a papok legtöbbje az áldást csak önmagában mint fogalmat osztogatja, de azt aztán mindenre, fűre fára, épületekre, de még a fegyverekre is! Viszont ezek a tanítók nem valami sok mindent tesznek meg azért, hogy nyíltan, minden köntörfalazás, misztikus elleplezés nélkül feltárják az általuk már bizonyos teljességben megismert tiszta igazságot Istenről, mert féltik feladni az Isten és emberek közötti közvetítői szerepüket. Mára ugyanis már maguk is tévesen azt hiszik, hogy a megélhetésük egyedül csak ettől a közvetítői állástól függ. Igen nagy tisztelet a kivételnek, a legnagyobb tisztelet pedig mindig fenntartva a Magasságos Istennek! (Istent illeti ugyanis meg mindenben az első hely. Még tehát akkor is, ha Ő a legtöbbször nem is él vele!)

De nem csak az áldással, hanem az átokkal kapcsolatban is jócskán félre vagyunk vezetve. Isten ugyanis a Tőle való elfordulásunk miatt soha nem átkozott meg, de nem is fog elátkozni senkit sem az általunk szintén tévesen felfogott értelemben. A világi pápák és papok, akik a mindig csak az Istenét követhető legfontosabbságukat Péter apostol (aki Istennek az Őt mindenben megillető első helyét, és tehát az Isten mindeneknél fontosabbságát a világban még fenntartotta) helytartóságát követően, többé már nem igazán hallgatva Istenre, egyedül maguk, azaz teljesen önhatalmúlag tulajdonították maguknak, igazából senkit sem átkozhatnak ki illetve el úgy, ahogyan ők azt gondolták, és gondolják sokan közülük bizonyára még ma is. Az isteni átok ugyanis teljesen mást jelent, mert az egyáltalán nem jelent Isten kegyelméből való azonnali és végleges kitagadást, azaz teljes tökéletes áldatlanságot.

Az igazi átok tehát nem az isteni áldásban való soha nem részesítést jelenti, hanem az pusztán csak az Istenről szóló igaz ismeretek emberek általi átadásának a megtagadását foglalja magába. Az isteni átok valójában tehát azt jelenti, hogy Isten a magáról szóló igaz ismereteket már csak tulajdon maga adhatja át a Tőle teljesen elfordult, illetve Őt a maga részéről már meg is tagadó teremtményének.

Az általunk tévesen szó szerint átoknak vélt átok tulajdonképpen tehát nem más, mint egyszerűen csak tiltás. Még inkább azonban egy erőteljes figyelmeztetés, hogy azt a valamit azért már mégsem szabad megtenni, még ha a szabad akaratunknál fogva megtehetjük is azt a bizonyos Isten-, és ember-ellenes cselekedetünket. Az ugyanis akár még rettenetesen nagy bajt is zúdíthat a nyakunkba. Az átok valójában tehát komoly tilalom arra vonatkozólag, hogy jobban már ne tévelyegjünk el az anyagi világban, az anyagi világ útvesztőiben. Paradox módon pontosan ehhez adatott meg Isten által az állatokénál jóval magasabb szintű, több mennyiségű, és sokszorta finomabb minőségű értelmünk. Ezért kaptuk tehát a „spirituszt”, a spirituális plusz értelmet, mely tiszta szellemi értelem lényegében nem más, mint vezetőke az intelligenciának. A tehát istenien tiszta értelemről származó intelligencia, ha nem is tudunk tudatosan róla, szálával mintegy száloptikával akkor is szorosan összekapcsol bennünket a Legfelsőbb Intelligenciával, a Legfelső Értellemmel, Istennel. Ezért mondogatják gyakran még az ateista emberek is önmaguk számára szinte észrevétlenül, azaz még öntudatlanul is, hogy: „Jajj Istenem! (Jahve Istenem!), vagy „Jézusom!”, és a leggyakrabban pedig: „Istenien finom!”, illetve „Istenien jó!”. Azért mondogatjuk tehát önkéntelenül is ezeket a kifejezéseket, mert azt az „Azzal” való kapcsolatot, „Akitől” mi egyénenként azt a legelső információt kaptuk magunkról, hogy: „én vagyok”, vagyis hogy „létezem”, illetve „élek”, már nem lehet még csak letagadni sem, nemhogy „Azt” avagy Őt magunktól csak úgy egyszerűen végleg elvetni. Ez a tettünk ugyanis egyenesen az értelmünk magunktól való elvetését jelentené, illetve vonná maga után. Erre az értelemelvonásra pedig egyetlen földi átkozódó sem lehet képes, ugyanis ez a dolog is egyedül csak a Mindenható Isten hatalmában áll, mivel az ehhez való képességgel is csak egyedül Ő rendelkezik. Az értelem szála elvágásának műveletére tehát csak az „Isten kardja” (akarata) alkalmas, emberi szájalás tehát Isten vele egyező akarata nélkül soha nem lehet képes erre.

Számunkra nézve tehát az a legjobb állapot, illetve az a legjobb állapot a tudatunknak, ha az örökké áldott állapotba kerül, és abban is marad. Az ugyanis már az igazi mennyországot jelenti, ahová eljutni most itt a fizikai földön élve igyekszünk, isteni segítség nélkül azonban most már úgy néz ki, hogy hasztalan.

A LÉLEK ÉS A TEST

A szellem és lélek viszonya a legkönnyebben a férj, és a hozzá mindenkor engedelmes asszony viszonyaként fogható fel a számunkra, mint amilyen viszonyban a tiszta szellemi értelmünk is van a tőle értelmes szellemi tudatával.

Pál apostol tanítása szerint azonban a lélek és a fizikai test viszonyának is a férj és az asszony közötti jó viszonynak kellene megfelelnie, melyben látszatra szintén a lélek jelenti az asszonyt, míg a test (és szintén csak a külső látszatra!) a férjet jelenti. Amíg ugyanis a lélek élve létezik, addig az Isten megszabta testre vonatkozó törvényeinek értelmében hozzá van kötve a testhez, vagyis az „asszony” itt a földi életében egy csak Isten által elszakítható kötelékkel hozzá van kapcsolva a „férjéhez”, vagyis a testhez. Pál példázata szerint tehát, ha a férj (test) meghal, akkor az asszony (lélek) felszabadul a férfi törvénye alól, azaz a test törvénye alól.

A lélek, vagyis az asszony pedig akkor nevezhető „paráznának”, ha az még a férjét jelentő teste életének idejében „más” férfihoz (testhez) megy illetve kötődik hozzá, vagyis ha az eredetitől „más” férfival, azaz nem lelki testtel alkot egységet. Amikor azonban a „férje” (itt tehát már ismét a fizikai testéről van szó) meghal, akkor felszabadul a korábban tehát még vele együtt létező teste törvényei alól, vagyis szabad is lesz és „parázna” sem lesz, amennyiben a korábbi fizikai teste helyett szellemi vagy lelki testet választ magának, és azzal lesz egy testté.

Krisztus testi halálának megfelelően test szerint tehát nekünk embereknek is meg kell halnunk, hogy mintegy újra az Istenéi lehessünk, aki a lelkünket a halál testéből feltámasztotta azért, hogy a mi lelkeink is „szülhessenek” (teremthessenek) lelkeket Neki.

Nekünk emberi lelkeknek tehát meg kell és fel is kell szabadulnunk (följűk kell kerekednünk vagy kerülnünk) a testünknek ránk erőszakolt saját törvényei és szokásai alól, hogy a testre vonatkozó isteni törvények betűit, azaz azoknak régi értelmét elhagyva a lelkünk ezen „megújulásával” (új erőre kapásával, azaz megerősödésével) a továbbiakban már csak az Igaz Istennek szolgálhassunk. Az igazsághoz azonban az is hozzátartozik, hogy mi emberek pontosan az isteni törvények betűinek köszönhetően ismertük meg az Isten elleni vétkezési lehetőségeket. Azoknak tehát még csak a gondolatban történő kívánsaival sem foglalkoztunk volna, ha azok már eleve nem úgy lettek volna megfogalmazva, hogy: „Ne kívánjad!” Így ugyanis maga a parancsolat szülte meg az emberben a kívánságot az Isten által tiltott cselekedetek elkövetésére.

Mivel azonban ez a törvény Istentől származván szellemi törvény, szent törvény, igaz és jó törvény, amennyiben azt jól is értelmezzük. Ha ugyanis nem jól értelmezzük, akkor az a lelkünknek is halált szerez, míg ha azt helyesen értelmezzük, akkor örök életet nyerhet a lelkünk általa is.

Mivel pedig már jól is tudjuk, hogy a törvény szellemi illetve lelki, nekünk lelkeknek sem szabadna magunkat elsősorban testieknek tekintenünk, hanem inkább csak lelkieknek, akik képesek is uralkodni a múlandó fizikai testüknek már csak a tulajdon maga vágyai alapján magának kialakította törvényei fölött.

A lelkünknek tehát Pál apostol lelkéhez hasonlóan gyönyörködnie kellene az előttünk az elménken keresztül megnyilvánuló isteni törvényekben, és megértvén azokat le kellene törnie a testében illetve a teste tagjaiban uralkodó „másik törvényt”. Ez a „másik törvény”, a test tulajdon törvénye ugyanis folyton csak ellenkezik az Isten törvényével, a saját törvényeit előtérbe helyezvén velük mintegy tehát már magának rabul ejtve, és egyben a maga szolgájává is téve a szellemi lelkünket.

Mi emberek mindaddig tehát a „halál testének” megfelelően jártunk, amíg Krisztus Jézus fel nem világosított bennünket a törvény helyes értelmezésével kapcsolatban. Krisztus azáltal pedig már lehetővé is tette a megszabadulásunkat a halál testének valójában tehát csak

képletes rabságából, mely rabságba minden lélek végül is az önakaratából adta illetve adja magát.

Pál apostol nem véletlenül mondja tehát azt a még ma is érvényes igazságot, hogy az ember a szellemi elméjével ugyan lehet, hogy mindig igyekszik az Isten törvényének megfelelni, illetve csak Őt illetve azt szolgálni, viszont annak ellenére mégiscsak az történik, hogy a testével együtt a test törvényeinek, vagyis a test által is elkövethető bűnös cselekedetek szolgálója marad. Azzal pedig, hogy hagyja, hogy a test elkövesse az Isten, illetve az isteni törvények elleni cselekedeteit, maga is az Isten ellenére cselekszik. A lélek ezzel azonban inkább vétkezik az Isten ellen. A testnek ugyanis törvényszerű törekvése a halál, mivel Isten a fizikai testet már a kezdetétől fogva múlandónak teremtette meg. Ez pedig közismert is mindenki számára, még tehát önmaga a test számára is.

Számunkra tehát igazán nagy jelentősége annak van illetve lehet, hogy megismervén Krisztust mi is benne lehetünk az Ő nekünk mindezen előbbiekről elmondott igazságában, azaz végül is az Ő értelmében, és a hatására és példájára a továbbiakban már mi magunk is járhatunk Lélek szerint. Ez pedig azt jelenti, hogy ugyan még benne tartózkodunk a fizikai testben, de már csak lélek szerint járunk, azaz már csak az Életnek élünk.

A test szerint járók tehát továbbra is csak a test dolgaira (cselekedeteire) gondolnak, főképpen azonban a számára elkerülhetetlen halálra, míg a Lélek szerint járók a Lélek „dolgaira”, vagyis az életre és a békességre. Mivel tehát a test gondolatai életellenesek, azaz ellenségeskedésnek felelnek meg az Isten ellen, a fizikai testben levő és járó lelkek nem lehetnek kedvesek az Isten előtt, ha azok nem csak a lélek szerint járnak. Isten egyébként az első bűnesetet követően meg is mondta a „halál testének” (a halál szellemének), hogy ellenségeskedést fog szerezni a Lélek magva és az ő magva között. Isten ugyanakkor pedig azt is megmondta, hogy az Életet jelentő Lélek folyton a halál fejére fog taposni, míg ő annak csak a sarkát lehet képes mardosni. Ez pedig már azt jelenti, hogy az élet mindenképpen győzedelmeskedni fog a halál felett. (Az Éva név tehát nem véletlenül jelent Életet.)

Ha tehát Krisztus az értelme, illetve a minderről való értelmes tudása, azaz végül is a lelke által bennünk van, akkor, ha ugyan a testünk meg is fog halni az Istennel szemben elkövetett vétkei miatt, a lelkünk annak ellenére továbbra is élni fog az Élet igazságáért, azaz maga az Isten igazságáért.

Amennyiben tehát továbbra is csak a test szerint fogunk élni, akkor mi lelkek magunk is meg fogunk halni. Ha azonban a testünk Isten és emberellenes cselekedeteit a lelkünkkel „megöldökljük”, vagyis ha Jézus példájára mi magunk is úrrá leszünk minden cselekedetünkön, minden érzelmünkön, akkor élni fogunk, mégpedig attól fogva már örök jelleggel. Ez esetben ugyanis már bennünk is „Annak” a Lelke lakozik, aki Jézust (is) feltámasztotta a halálból, „Aki” tehát majd meg fogja „eleveníteni” a mi halandó testeinket is a viszont bennünk lakozó Lelke (Krisztus lelke) által.

Azonosulván tehát Krisztus értelmével illetve Krisztus értelmes szellemi tudatával, avagy tehát az Ő szellemi tudásával, lehetünk mi magunk is az Isten fiai, akiket tehát többé már nem a fizikai teste, hanem már csak maga az Isten Lelke vezérel. Ez a Lélek tesz pedig a mi lelkeinkkel együtt bizonyosságot arról is, hogy mi lélek szerint járók mindannyian az Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig az Isten gyermekei vagyunk, akkor abból már törvényszerűen következik az is, hogy örökösei vagyunk az Istennek, Krisztusnak pedig örökösársai.

Éppen ezért várván a testünk megváltását (fizikairól lelkire történő kicserélését), abban kell reménykednünk, hogy maga a teremtett világ is meg fog majd szabadulni a „rothandóság rabságától”.

Tudnunk kell tehát, hogy bennünket embereket a Tőle való származásunk révén Isten eleve ismer, eleve el is rendelte, hogy az Ő Fia, vagyis Krisztus Jézus ábrázatához hasonlatosak legyünk. Mivel pedig mindnyájan eleve el vagyunk erre rendelve, minden el is vagyunk erre a dicsőségre hívva maga az Isten-Atyánk által.

Aki tehát hallgat erre az Isteni hívásra, azokat Isten meg is igazítja, és Jézushoz hasonlóan meg is fogja majd dicsőíteni.

Közülünk tehát nem a testnek fiai lesznek illetve lehetnek az Isten fiai, hanem egyedül csak a már mindig csak lélek szerint járók. A test és a lélek párharcából, amit tehát a „férj” és az „asszonya” közötti párharc révén ismerhetünk a legegyszerűbben meg, mindenképpen csak a lélek, vagyis Isten „asszonyi magva” kerülhet ki győztesen. A Lélek ugyanis magának a Létezésnek illetve az Életnek felel meg az Isteni hármasságban. Az Élet azaz Isten pedig soha nem akarja azt, hogy a halál is örökös legyen. Inkább akarja tehát, hogy a halált az Élet „nyelje el” el magába, mintsem hogy a halál az Életet valaha is belefoglalhassa magába.

Az előbbieket lényege tehát az, hogy az ember fizikai szintű testisége csak abban az esetben létezhet örök jelleggel, ha azt mindig elsődlegesen a szellem (Isten), őt követően a lélek (Szent Lélek) foglalja magába, és nem pedig akkor, ha az Isten által csak múlandó lehetőséggel megalkotott fizikai test foglalja magába ezeket a létezéshez illetve az élethez nálánál tehát sokkal fontosabb és szükségesebb szellemi értékeket, avagy sokkal finomabb szellemi minőségeket.

Nos hát ezt kellene végre már nekünk földön élő embereknek is megtanulnunk, hogy az igaz ismeretek hatására már végérvényesen is megtérvén a Teremtőnkhez, már mi magunk is „élvén élhessünk”, azaz az elért örök életünket követően már soha többé ne ismerjük a halált. Hogy tehát a halálnak még csak a nevét se tudjuk többé, de legalábbis a jelen rémisztő formájában már soha többé ne találkozzunk vele, mint Isten bennünket akár végérvényesen is megjavítani képes „intézményével”, azaz végül is csak egy megjobbító intézkedésével.

Rá kellene tehát végre már egyszer és mindenkorra, éspedig mindnyájunknak együtt is jönnünk arra, hogy egyáltalán nem a külső kinézetet adó forma az igazán fontos, az igazán lényeges, hanem az, amit az megnyilvánítani hivatott, vagyis maga a Lényeg. Maga tehát az Élő Értelemmel is egyazon Élő Isten, aki végtelen számú megnyilvánulási formában „fordul elő”, azaz számtalan alakban létezik illetve él. Még tehát a forma szellemét is Ő alkotta meg, mégpedig a lényegi önmagát követően. Istent magát tehát már csak követhetik a többi teremtményei. Éppen ezért még a test avagy tehát a forma szelleme is csak Benne létezhet, nem pedig Rajta kívül és nélküle, mint ahogyan azt innét a külső világból, a látszat világából, a jelenlegi helyzetünkben, még inkább azonban tudatállapotunkból látjuk, sajnos azonban még mindig tévesen, még mindig hibásan!

De mi lesz velünk majd akkor, ha mégsem leszünk képesek Jézus példájára mindig csak lélekben járni megtanulni? Halálra fog bennünket az „Asszony” taposni, és továbbiakban már ismét Ő egymaga fogja majd az új lelkeket teremteni?

CSAK A FELÜLRŐL JÖVŐ BÖLCSESSÉG MENTHETI MEG AZ EMBERT

Az embernek, ha maga is közvetlenül akarja hallani az Isten beszédét, akkor legelőször is el kell utasítania magától minden negatívumot, minden negatív érzést és tulajdonságot, minden gonoszszágot, de még csak mindenféle gonoszkodást is. Az ezután mintegy „belénk-oltott” isteni beszédet pedig a létező legtisztább őszinteséggel, őszinte alázattal, és szelídséggel kell elfogadnunk, vagyis lényegében az elsőtől kezdődően egészen az utolsó betűjéig (Az Alfától tehát az Omegáig.) magunkévá tennünk. Egyedül ugyanis csak ez a viselkedésünk tarthatja illetve mentheti meg a lelkünket.

Amennyiben tehát még valami negatívumot, például dühöt, haragot vagy éppen csak irigységet, hamisságot, ne adj’ Isten hazugságot tartunk magunkban, akkor inkább csak gátlólag lépünk fel azzal szemben, hogy Isten bennünk is munkálhassa az igazságát. Az ilyen esetben Isten tehát nem fog bennünket elvezetni a teljes igazságra. A lelkünk tehát változatlanul meg fog maradni a korábbi egészségtelen, valójában azonban egyenetlen avagy kiegyensúlyozatlan állapotában, és esetleg még tovább is romolhat.

Ha tehát igazán meg akarunk menekülni, vagyis örökre meg akarunk szabadulni a fizikai kötöttségektől illetve korlátok alól, azaz Isten feltétlen szüksége megtartása kivételével újra teljesen szabadon akarunk szárnyalni az egész mindenségben, akkor az Isten beszédeinek valós megtartóinak, azaz meg is cselekvőinek kell lennünk, nem pedig pusztán csak a hallgatóinak. Aki tehát csak meghallgatja az Isten beszédét, akár tehát maga az Isten, a közvetlen szellemi képviselője, vagy pedig akár az őket csak ismétlő ember előadásában, és mégsem annak megfelelően cselekszik annak akár csak egyetlen pontjában is, az inkább csak megcsalja magát, mintsem elérhetné vele a tulajdon üdvözlését, vagyis valójában a megváltásával is azonos megmentését. Az ilyen ember a legtöbbször tehát már közvetlenül a meghallgatása után el is felejtí az Isten beszédét, és ezért „Az” már nem is marad meg mellette. Míg tehát ilyen marad, addig Isten még csak rejtetten sem fog szorosán együtt járni vele. Az ilyen ember ugyanis szinte máris ellenkezőleg kezd el cselekedni, mint ahogyan azt előtte még maga is hallotta, hogy hogyan is kellene cselekednie, hogy megmaradjon.

Az Istenhez, illetve az isteni beszédhez így hozzáálló ember Isten-tisztelete ebben a gyakorlati formában tehát teljesen hiábavaló. A hallottól más beszédeivel és egyéb más cselekedeteivel tehát igazából nem is elsősorban az Istent, és Őt követően pedig a többi embertársát csalja meg, hanem mindig elsősorban a tulajdon maga személyét. Így viselkedve pedig nem hogy szeplő nélkül megtartaná magát a világtól, hanem egyre jobban meghempereg a világ mocskában, azaz egyre tisztátalanabb lesz. Még szeplősebb lesz tehát, mintsem az előtte is álló, Jézus és Szűz Mária képezte jó példák alapján maga is szeplőtelenre tisztulna meg. Az ilyen ember a világi „dolgaiban” (cselekedeteiben), és a tárgyi javaiban ugyan lehet akár nagyon is gazdag, a hitében viszont, bármennyire is erősítgeti azt fennhangon a többi ember előtt, változatlanul „csóró szegény” marad, mégpedig magát is meglopó és megcsaló szegény. Ez az embertípus tehát még mindig csak látszatra szereti az Istent, igaz valójában tehát még maga is távol áll Tőle. A hite Istenben tehát még mindig halott, mert nem megcselekedett hit. A teljességével, mint ahogyan ezért teljességgel sem, a hite tehát még nincsen megcselekedve. A „csóró szegény” ember a neki tévesen az egész világot jelentő világgal, a tárgyi valósággal tehát még inkább van „szerelembe esve”, mintsem Istennel és az Isteni Teljességgel lenne maga is „szerelemben”. Ezért pedig továbbra is, még tehát a külső látszat ellenére is, ellenségeskedésben marad az Istennel, mintsem egyetértő barátságban lenne (kerülne) vagy maradna Vele. Ezzel a helytelen hozzáállással viszont nem igazi „kincset” gyűjt magának mintegy tehát már előre is az Isten országába való biztos bejutásához, hanem egyre csak a „rozsdát”, a tárgyi aranyat és ezüstöt, mely inkább csak elegézségteleníti, majd pedig az ideje előtt el is emészti, végül pedig el is pusztítja nem csak a testét, hanem vele egyben már a tulajdon lelkét is.

Ha tehát továbbra sem hallgatunk maradéktalanul az Isten szavára, akkor könnyen úgy járhatunk, hogy maga a lelkünk is gyógyíthatatlan marad, vagyis a tárgyi világba való „szerelembe esése”, azaz a jelen hibás nézete mellett való megmaradása miatt soha nem fog megmentődni az ide Isten által jellemzővé tett örökös haláltól, de a szintén lehetséges végleges elmúlásától sem.

Amennyiben továbbra is élni, azaz mindig csak élni akarunk, akkor egyedül csak a felülről való bölcsességre szabad hallgatnunk, mely legelőször is tiszta, békeszerető, igazságos, alázatos és engedelmes, irgalmassággal és hasonló jó tulajdonságokkal teljes, nem kételkedő, és ami talán a jelenlegi állapotú számunkra a legfontosabb: soha nem képmutató, vagyis soha nem hamis, soha nem hazug.

Minden jó és tökéletes adomány tehát csak felülről eredő lehet, az Istentől száll tehát alá, és csakis az menthet meg bennünket, ha Istenhez hasonlóan mi magunk is szüntelenül csak ezeket a jókat cselekedjük, vagyis ha csak ezeknek teszünk teljességgel eleget. Ezek a csupa jó tulajdonságok ugyanis mind az Istent képezik, ellentétben tehát a hazugsággal, az irigységgel, és a hozzájuk hasonló többi más negatív tulajdonsággal. Azok ugyanis sem önmagukban, sem pedig önmagában a közös egységükben soha nem lehetnek Isten, illetve még csak „istenek” sem, mert ezzel a Jó Isten azaz az Igaz Isten soha nem fog egyetérteni, miáltal pedig velük örökre már azonosulni sem. Inkább fogja tehát őket mindörökre elveszíteni illetve elveszejteni, azaz végül is végleg ki fogja törölni őket a tudattartalmának még az emlékezetéből is. Egyedül csak önmagukra maradva ezek a tulajdonságok valójában azonban majd maguk fogják magukat felemészteni, vagyis az ideiglenes létezésű magukat örökre nem létezővé tenni.

Ha tehát mi, eredetileg még valamennyien jó, de időközben megromlott emberek is mind meg nem változunk, azaz újra nem az Isteni Jóság irányába fordulunk, és maradunk is meg a teljességünkkel benne, akkor mi is, mint Istentől elfajzott emberiség (értelmetlenül gyilkoló „vadállatok”), már még csak az Isten emlékezetében sem fogunk majd megmaradni, nem hogy itt a földön élő emberekként.

Isten helyett tehát ne hallgassunk tovább a hamis tanítóinkra, akik nem teljességgel, hanem csak a kedvük szerint cselekszik meg az Isten beszédét, mert úgy inkább csak elveszejteni fogjuk magunkat, mintsem Istennek a tehát egyedül csak fölülről jöhető igazsága által megmenteni. Tegyük ezt meg, azaz csak Istenre hallgassunk még tehát akkor is, ha már az egész emberiséget együtt, még Jézus szellemi erőfeszítései illetve a teste megfeszítettése ellenére sem lehetne megmenteni!

EGY EMBERNEK KÉT FIA

Hogy nem lehet még mindig észrevenni, de nem is csak észrevenni, hanem végre már ésszel is felfogni, hogy mi fizikai világban élő testi emberek az „egy embernek” vagyis az Egy Istennek a két fia közül az egyik fia vagyunk? Mégpedig az ifjabbik, azaz az utóbb „született” fia.

Még talán a mai intelligenciánkkal sem lehet tisztán megérteni azt, hogy az Istennek a szellemi teremtménye és a fizikai teremtménye a két fia, vagyis hogy nekünk, a most éppen fizikai valóságokként fizikai világban élőknek a „bátyja” valójában az eredeti illetve elsőszülött szellemi valóság, természetesen a benne élő szellemi lelkekkel egyetemben?

Hogy-hogy nem világosodik még ma sem igazán meg a számunkra, hogy mi, Istennek a fizikai valóságában élő ifjabb, eredetileg tehát magunk is szellemi fiai vagyunk azok, akik kikértük Isten-Atyánktól a vagyonunkat, és azt szinte már mind eltékozolván az anyagvilág szolgálói lettünk? Hogy tehát Isten mindennél fontosabb szolgálata helyett az anyagvilág szolgálatába állítottuk magunkat?

Hát nem elég pontosan van leírva a példázatban, hogy mit is kell tennünk, hogy az Atyánk újra visszafogadjon bennünket a gazdagságába, a jelen világunk gazdagságához képest jóval gazdagabb eredetünk gazdagságába? Nem az van benne világosan leírva, hogy magunkba kell szállnunk, fel kell ébrednünk a tévelygéseinkből, és fel kell végre már kelniünk, majd pedig vissza kell térnünk az Igaz Atyánkhoz. Hát nem elég egyértelműen van leírva, hogy látván a hibáink beismerését és igaz megbánását, és a Hozzá való visszatérési szándékunk őszinteségét Istennek megesik rajtunk a szíve, elénk fut, és megcsókolgat bennünket?

Nem szinte már a szánkba is van adva a továbbiakban, hogy mit is kell ekkor mondanunk az Atyának? Nem még az ellene elkövetett vétkeink ellenére is visszafogad majd bennünket, örömeiben pedig felöltöztet bennünket mennyei ruházatba, és még nagy lakomát is rendez a tiszteletünkre, hogy visszatértünk Hozzá? Ugyanakkor pedig nem leírja azt is, hogy ezért a „bátyánk”, pontosabban Isten szellemi valóságát soha el nem hagyó testvéreink zúgolódni fognak, akiket Isten majd azzal fog megnyugtatni, hogy „(idősebb) Fiam”, te mindenkor velem vagy, és ezért mindenem egyben a tiéd is. Néked is vigadnod és örülnöd kellene, hogy ez a testvéred meghalt és feltámadott, illetve elveszett, és megtaláltatott.

Mi, itt a külső világban valójában tehát csak jövevényekként lakó emberek hát nem valóban még mindig bolondok vagyunk, hogy igazán még mindig nem vesszük észre, hogy aki bennünket, mint külső valóságot, illetve azzal egyben mint benne élőket is teremtett, az ugyanaz azzal, aki annak előtte a belső valóságot, azaz az elsődlegesnek minden körülmények között megmaradó szellemi valóságot teremtette?

Ha tehát esetleg még mindig nem értenénk, akkor jobb lenne, ha minél hamarabb végre már megértenénk, hogy Jézus valójában ezt a „két felet” jött megbékíteni egymással, és természetesen visszavezetni is bennünket, Istentől eltévelyedett, eredetileg tehát magunk is szellemi embereket Isten eredeti szellemi valóságába, illetve a transzcendens valóságába, a tévelygéseink ideje alatt időközben mintegy újjávarázsolt „Édenbe”? Isten ugyanis a „két fél” újbóli és újszerű (mintegy tehát megújult) egységét, a transzcendens egységet akarja, és nem pedig a két félnek egymástól való végérvényes elszakadását.

Ugyanakkor azonban azt sem felejtethetjük el, hogy Isten Jézus Krisztus által lényegében tehát magával is megbékéltetett bennünket. Jézus valójában tehát ezt a békéltetés szolgálatát adta át a tanítványainak, illetve a révükön már nekünk egyszerű embereknek is. Jézus tehát ezt értette azon, amikor is azt mondta, hogy: „Békesség legyen veletek”, vagy hogy: „Az én békémet adom nektek!” Az igazság tehát az, hogy Isten valójában Krisztusban békéltette meg magával a világot, többé tehát már nem az embereknek tulajdonítván az ő vétkeiket, hanem azokat mind magára vállalván helyettük.

Hát oly nehéz ezt nekünk földhözragadt, illetve vele egyben a fizikai világhoz is hozzátapadt embereknek mindnyájunknak megérteni, és mindezt pedig a sok valótlanság helyett már a háztetőkre állva is hirdetni, hogy Isten transzcendens valóságát, és az oda való eljutása biztos lehetőségét végre már minden földön élő ember egyaránt megismerhesse?

„HA EL NEM MEGYEK,”
(János 16 : 7-15)

A Fiúnak, vagyis a megszemélyesített Teremtő Erőnek vissza kellett mennie az Atyához, hogy a „Vigasztaló”, a Szent Lélek, azaz Isten Legtisztább Szellemi Tudata a teljességét képviselő részegységei révén egyaránt eljöhessen minden emberhez. Az Atya vagyis a Teremtő, a tulajdon Teremtő Ereje összességével együttesen tudja ugyanis megjeleníteni a Szent Lélek teljességét, azaz a Legtisztább Tudata „szikráinak” összességét, mely Lélek a személyeinkhez eljövő Őt mintázó és egyben képviselő részegységei révén vezet majd el bennünket minden isteni igazságra, végül pedig a maga (azaz végül is Isten) Teljességéhez, mint teljes és tökéletes Igazsághoz, illetve a révén pedig már egyben az Abszolút Igazsághoz, az Atyához, a Teremtő Istenhez, az Egyetlen Istenhez.

Ez a hozzánk eljövő Lélek-„mag” pedig Jézushoz hasonlóan majd szintén nem magától szól, hanem ő is csak azokat szólja, amiket az Atyától hall. Ezért azt is elmondja majd nekünk, hogy mik fognak bekövetkezni, amit tehát szintén közvetlenül az Atyától tud meg. Jézus, mivel Ő már teljes tökéletesen egységben van az Atyával, jogosan mondhatja tehát azt, hogy a Lélek tőle veszi azokat, amiket megjelenít nekünk, vagyis amiket megtudat velünk. Mindez pedig éppen úgy történik tehát, mint ahogyan mi is csak egy hozzánk személyesen eljövő, vagy bennünket valami más módon (pl. írásban) értesítő tudattársunktól tudhatunk meg teljes ismeretet olyan dolgokról, igazságokról, illetve események bekövetkeztéről, melyekről előtte még csak részint tudtunk, vagy pedig semmit sem tudtunk.

A Lélek fog tehát bennünket elvezetni majd minden igazságra, a teljes igazságra, és Ő lesz az is, aki megfeddi majd a világot is „bűn”, „igazság” és „ítélet” tekintetében is. A Lélek fogja tehát majd megértetni velünk azt is, hogy valójában mit is kellene értenünk a bűn, igazság, és az ítélet fogalmak alatt, mely fogalmak igazi jelentését a tanítóink többsége önös érdekből mindmáig félremagyarázott nekünk, illetve félreértetett velünk. A tanítóink tehát a nagyobbik részükben még mindig hamisak, ezért kell az isteni „segítség”-nek az Ő teljességét mintázó részegységei révén hozzánk emberekhez egyenként is eljönnie, majd végül pedig már a teljességében is megjelennie előttünk, illetve azzal egyidejűleg a teljes mindenség minden tagja előtt is.

A Szent Lélek teljességében történő megnyilvánulásával valójában magának Istennek a megnyilvánító, vagyis a megnyilvánítást végző vagy megvalósító része nyilvánul (majd) meg előttünk teremtmények előtt. Hogy azonban Isten Léleke a teljességében is megnyilvánulhasson, ahhoz a megnyilvánítói szerepet az Atyának és a Fiúnak, vagyis a Teremtő Értelemnek, és a Teremtő Erőnek szintén a teljességükkel kell magukra vállalniuk. A Jézus képében a személyes mivoltában megjelenült Teremtő Erő ezért mondta tehát azt, hogy ha én nem megyek vissza az Atyához, akkor nem tud hozzátok eljönni a Vigasztaló. A bennünket majd megvigasztaló Szent Lelket az Atyával közösen tehát csak abban az esetben tudja hozzánk elküldeni, ha Ő maga visszamegy az Atyához. (Az isteni „hármasság” egyik tagjának megnyilvánulását tehát valójában a másik két tag teszi illetve teheti lehetővé. Közülük viszont egyedül az Atya az, aki egymaga is képes magát bármikor, bárkin illetve bármin keresztül is, de akár csak az abszolút önmagában is megnyilvánítani, ha akarja.)

A Szent Léleknek, vagyis Isten Legtisztább Szellemi Tudatának a teljességében történő megnyilvánulásával azonban lényegében maga az Isten Teljessége kerül megnyilvánulásra, vagy még inkább kinyilatkoztatásra. Az Isten Atya-i mivolta ugyanis az isteni hármasságban egyazon a Szent Lélekkel, mint ahogyan ugyanúgy azonos a Teremtő Erejével, az „egyszülött” (az egymaga által „szülött”) Fiával is, akit a személyes formájában, mint ahogyan magát az Atyát is, Jézus képében ismerhettünk meg. Jézuson mintegy tehát keresztüljőve magával az Atyával, illetve az Atyának a Teremtő Erejével, azaz az „elsőszülöttjével” szembesülhettünk.

Az Atya személyes megnyilvánulása valójában tehát a Szent Lelke és a Teremtő Ereje révén valósult meg, a Fiú vele párhuzamban megtörténő személyes megnyilvánulását pedig az Atya és a Szent Lelke valósította meg. Mindezt pedig Isten angyalának, Gábrrielnek Máriához intézett beszéde is bizonyítja (Lukács 1 :35), mely így szól: „A Szent Lélek száll te reád, és a Magasságosnak (azaz az Atyának) ereje árnyékoz meg téged; azért ami születik is szentnek hivatik, Isten Fiának.”)

A Léleknek (mint Isten Igazságának) teljességében történő megjelenülésével a Mindenség vagy Teljesség minden résztvevője a Lélektől nyert isteni értelem illetve a Lélek értelmes tudása segítségével egyaránt rá fog jönni arra, hogy valójában mindig is a hamisság, a hazugság volt az, mely újra meg újra gátat vetett Isten, a Teremtő Értelem, és „Fia”, a Krisztus Jézusban megnyilvánult „Teremtő Ereje” személyes megismerése mellett a Lélek személyes formátumú megismerésének is. (Jézus megölésével Mária személyében ugyanis már csak sejtés szinten valósulhatott meg a személyes Lélek-Anya jelenlét, mely vigasztaló jelenlét Jézus gyermekkorában viszont nagyon is jelen volt, de Jézus személyének fontosabbsága miatt többnyire észrevétlen maradt az emberek számára.)

A Léleknek tehát mindenképpen el kell jönnie hozzánk földön élő emberekhez is, hogy az Atya és a Fiú után Őrá is teljes ismeretet szerezhessünk. Akkor illetve általa fogjuk tehát megérteni azt is, hogy miért is Ő a Vigasztaló, miért is Ő az Igazságnak Lelke, a Szeretetnek Lelke, és miért is Ő általa jön el egyaránt mindenkihez a teljes ismeret Istenről, és az Isteni Teljességről, azaz Isten végtelen nagy „országáról”, melynek mi emberek valójában mindig is a tagjai voltunk illetve vagyunk, csak tehát látszatra voltunk illetve vagyunk tőle elkülönítve. A Lélek megjelenésétől fogva viszont már mi, előtte a többségükben Istentől tehát még mindig „eltévelyedett” emberek is örökös tagjai leszünk Isten országának, ha ezt Isten még mindig így akarja.

Azonban mindaddig, míg az Isten Szent Lelke nem jön el hozzánk (mert azt még nem érdemeltük ki), vagy ha eljön, és nem fogadjuk Őt be magunkba, addig mindig csak feltételesen, és pedig az Isten által meghatározott megkötöttségek mellett lehetünk tagjai Isten teljességének, azaz az Isteni Egységnek.

Az Istenhez, a Szent Lelkéhez, és a Fiához való hazug hozzáállásunkkal tehát mindig csak ideiglenes (a saját magunk megvalósította időben élő, azaz csak „időleges”) lehetőségű tagjai lehetünk Isten Teljességének, örökös tagjai pedig sohasem.

Nagyon is jó lenne tehát, ha mindezt végre már a hamis tanítóink is végleg megértenék, míg mindannyian oda nem veszünk, az emberek széles tömegeihez való igazából tehát lelketlen, mintsem lelkes hozzáállásuknak köszönhetően.

JERUZSÁLEM (Lukács 19 : 43-)

Lukács evangéliumában Jézus itt azt mondja el, hogy Jeruzsálemre eljön az az idő, amikor az ellenségei (és ebbe beleértve azokat az izraeli vezető embereket is, akik a jelenlegi „falat” építtetik) köréje falakat illetve harcállásokat (rakétakilövő helyeket) fognak építeni, vagyis ezekkel az „utálatosságokkal” mintegy körülveszik a várost. Ezt a várost tehát minden oldal felől megnyomorgatják, végül pedig atom vagy nem atomtöltetű rakétákkal, de a földdel egyenlővé teszik. Így következik tehát be, hogy Jeruzsálemben kő kövön nem marad, és a pusztítás idejekor benne maradó emberek is a föld porával azonossá tételnek.

Mindez pedig azért fog a várossal (mely város egyébként egyben a Nagy Várost, azaz az egész Földet is szimbolizálja) és a benne élő emberekkel megtörténni, mert nem becsülték meg a „meglátogatásuk napját”, vagyis mert az emberek a többségükben még máig sem fogadták el annak kétségtelen tényét, hogy Jézus Krisztus képében maga az Isten látogatta meg őket, és igyekezett őket magához ebben a személyes formációjában is megjelenülve visszatéríteni. Az egész emberiséget példázó vagy mintázó izraeliták tehát az Isten Jézusban képviselt jelenlétének elutasításával az Igaz Isten imádatát ismét csak felcserélték a közösségük „elitjeinek” imáadására. Isten tehát hiába is igyekezett az izraeliták szimbolizálta egész emberiséget a „szárnyai” alá, azaz a dicsősége fénykörébe többször is visszavonni, mi emberek illetve emberi közösségek továbbra is, és sajnos még ma is ellenállunk ennek, és emiatt fog Isten újabb „napja” a földön elkövetkezni.

Jeruzsálem elpusztulása pedig akkor fog bekövetkezni, amikor az hadseregekkel lesz körülvéve, mely külföldi seregek egy része valószínűleg csak rendfenntartó erőként, vagy pedig „terrorista erők” elhárítása végett lesz jelen Izrael illetve Jeruzsálem térségében. Jézus erre az esetre azt javasolja, hogy az akkor ott tartózkodó emberek minden meneküljenek a hegyekbe, a hegyi barlangokba, és ne menjenek be vagy vissza Jeruzsálem közvetlen térségébe, mert akkor minden el fognak hullani a pogányokkal együtt, akiknek a lábaitól az időben tapodtatik, azaz elnyomattatik majd Jeruzsálem földje.

Ugyanebben az időben azonban a Napban, a Holdban, és a csillagokban is „jelek” azaz változások lesznek, melyeket az izraeli népet ért szorongatások, vagyis igen nagy valószínűséggel majd az atomholokaust fog kiváltani. Az éteri tenger az atomrobbantásoktól tehát majd habzani és zúgni fog. Ez pedig valójában azért történik majd meg, mert a Föld energetikai erővonalai, vagyis a Föld mágneses mezejének erővonalai a Jeruzsálem melletti Megiddó mezeje alatti rézmezőben futnak egyetlen csomópontba össze, aminek hatására az oda ledobott atombombák hatása igen nagyon megsokszorozódhat, mely iszonyatos erőhatás tehát még az éteri térbe is kiterjedhet illetve kihathat. Nos hát, ekkor fog majd bekövetkezni az Isten küldötte Jézus újabb eljövele is, amikor is az „igazak”, a megtisztultak már felemelhetik a fejüket, mert elkövetkezik az ő váltságuk. Ők ugyanis mivel Jézus megjelenésének köszönhetően már maguk is fényleni fognak, mintegy maga Jézus által fel lesznek emeltetve a magasabb létállapotba, azaz Isten transzcendens valóságába.

Ez a tehát már magára az egész Földre és a rajta élő egész emberiségre nézve egyaránt végzetet jelenthető történés azonban nagyon is eltávoztatható lenne az emberiség részéről, amennyiben a vezetőink, „eleink” vagy „elitjeink” ennek az eredetileg tehát a „Közel-keleten” fennálló, viszont onnét az egész világra is kiterjedhető problémának valóban a békés megoldását választanák, és nem pedig továbbra is csak színleg igyekeznének a békét megvalósítani az egyéni érdekeiknek, illetve a mögöttük álló országokkal közös érdekeiknek megfelelően. Egyenlőre azonban sajnos még úgy látszik, hogy Isten még nem tette, vagy pedig ezeket az embereket talán már nem is fogja méltókká tenni arra, hogy eltávoztassák azt a rettenetes csapást, mely tehát mind az egész Földre, mind pedig az egész emberiségre nézve bekövetkezzhet.

JÁNOS JELENÉSEKRŐL

A „pecsének” felbontása

(6 : 2-től 10 : 11-ig)

A fehér lovon ülő és nyíllal a kezében levő, akinek a dicsőség koronája adatik, Jézus Krisztussal azonos, aki Isten küldetésére eljött az emberek közé, és dicsőséget vett az Isten dicsőítéséért, hogy újra dicsőséget vehessen érte a mennyekben is.

A vörös lovon ülő pedig már annak szimbóluma, aki elveszi a Krisztus hozta és hagyta békességet a föld színéről. Ez a valójában tehát szintén szellemi valóságból lett fizikai valóság okozza azt, hogy az emberek egymásnak essenek, és egymást öldökljék, és akinek pontosan a szimbólum még jobb megérthetősége végett adatik majd a kezébe egy „nagy fegyver”. A földön most tehát éppen a vörös lovon ülő működésének korát is éljük. A most élő, magát a technikai fejlettsége végett „modern”-nek nevező ember ugyanis leginkább már csak az egyre hatásosabb gyilokeszközöknek illetve vérontó eszközöknek megalkotásán fáradozik, amivel egymást irthatja ki a föld színéről, a föld javainak (kincseinek, területeinek) birtoklása végett.

A fekete lovon ülő kezében viszont csak egy érték mérésére használatos mérőedény van. Azzal pedig, hogy mellette az van kihangsúlyozva illetve megerősítve, hogy az egy mérő búza egy dináros áráért az árpából három ugyanolyan mércényi jár, lényegében az van szimbolizálva, hogy a feketeség vagy sötétség szimbolizálta (Istenről való) tudatlanság korában az emberek elveszítik a helyes értékrendjüket a kalmárszellem (az irreális profitszerzés) elterjedése miatt. Az emberek tehát a valódi értéküket már nem is ismerve mindent aránytalanul magas árakon, a valódi értéküknek tehát nem megfelelő árakon árulnak egymásnak, miközben az igazán valós értéket, az életet, illetve az élet szentégét nem ismerik, és nem is tisztelik, ahogyan igazán magát az élet és halál Urát, Istent sem.

A „bort és az olajat ne bántsát” felhívás és egyben figyelmeztetés pedig arra vonatkozik, hogy a megélhetéshez alapvetően szükséges élelmet, és a tudást, különösen pedig a szellemi tudást nem szabadna profitért, azaz a jogos ellenértékét meghaladó pénzhaszonért, illetve az utóbbit egyáltalán pénzhaszonért árulni. Nos hát, jelenleg már éppen ezeknek is a korát éljük, tehát lényegében már a harmadik pecsét is felbontásra került.

A fakó, hamuszürke, (egyes fordításokban pedig sárga színű) lovon ülő viszont már a halál szimbóluma, és éppen ezért lovat és lovasát a pokol, vagyis az elkárhozás szelleme követi, mivel ez a szimbólum pontosan az elkárhozást is jelenti, azaz a már mérhetetlen mennyiségű kárnak az okozását, ami az emberek kezébe adott hatalom miatt következett be. A „modern ember” vagy „technika embere” a jelenlegi tevékenységeivel tehát a többségében már csak kárt okoz mindenkire és mindenre nézve is, melynek következtében van tehát jelen a Földön az éhhalál, a fegyveres öldöklés, és a természeti pusztítás is, aminek következtében pedig a Föld élőlényeinek és dolgainak negyedrésze szinte folyamatos pusztulásban van.

Lényegében tehát maga a magát a hamuszürke színével (acél-metál) fémjelző ipari technikának illetve technológiának a szellemi irányultságú szellemi fejlődésünkhöz képesti túlhaladottsága okozza az emberek és a többi élőlény, valamint a „dolgok” (itt tehát tárgyi alkotások) tömeges pusztulását. Nos hát, ha tetszik, ha nem, be kell látnunk, hogy már ez az újabb pecsét, vagyis a negyedik pecsét is felbontásra került.

Valószínűleg azonban már az ötödik pecsét is felbontásra került, vagyis bizonyos szinten már azok az emberi lelkek is elégtételt kaptak, akik ezeknek az előbbi emberi túlkapásoknak az áldozatai lettek.

A „jelek” tehát azt mutatják, hogy most éppen a hatodik pecsét felbontása előtt állunk, vagyis valójában már abban az időben élünk, amikor is a lassan már sorozatossá váló helyi földrengéseink után egy hatalmas, már az egész Földre kiterjedő rengés fogja majd megrázni a Földet, velünk rajta élő emberekkel együtt, mely iszonyatosan nagy földrengést már minden bizonnyal mi emberek magunk fogjuk okozni a csúcstechnikánk illetve csúcstechnológiánk

helytelen alkalmazása révén. E már az embereknek a „velejét” is megrázó történés következtében fog tehát majd a Nap is elsötétedni, a Hold pedig vérvörös színűvé válni, illetve fognak a csillagok is az égből lehullani. A helytelenül alkalmazott technikánk nem várt következményeinek hatására fog tehát majd a légkörünk jelentősebbik része is fölölünk illetve előlünk eltakarodni, mint egy hirtelen összegöngyölített könyvtekercs, és fognak a hegyek és szigetek is a helyükről elmenni, illetve közülük nem is egy eltűnni is.

Ekkor fogják tehát majd magukat a Föld vezető emberei (a hatalmasok és gazdagok) föld alatti, barlangokba, a tudósai által készített, szuper biztosnak tartott és ugyanilyen szintű kényelemmel ellátott kősziklákba vájt helyekre elrejtteni, hogy megmeneküljenek az Isten haragjától, mely igazából még csak azután fog bekövetkezni a hetedik pecsét feltörésével. Előtte azonban Isten angyalai még be fogják gyűjteni a föld négy „szegletében” (vagyis a föld egész területén, a négy fő irányban szétszórtan) élő igaz embereket, Isten hű, őszinte és alázatos szolgálait, szám szerint 144 000 embert. Ezek az emberek lesznek tehát azok, akiket Isten kivon és magához felemel a nyomorúságból, mert ők megtisztultak a Bárány vagyis Jézus Krisztus „vérében”, azaz szellemi tudatában (lelkében), az Istenről, Krisztus Jézusról, és az Isten országáról szóló szellemi tudás megértése, és a már a szellemében történő cselekedeteik által.

Ezt követi tehát majd a hetedik pecsét felbontása a hét figyelmeztető „trombitaszó” mellett, mely során Isten egy angyala legelőször is az égi oltár izzó szenét veti a Földre, melynek következménye a Földre zúduló izzó köeső, és a már tőle származó tűz, ami tehát a benne elpusztuló emberek vérével „elegy” lesz, vagyis a tűz el lesz vegyülve az emberek vérével (is). Ezzel azonban a Földnek még csak a harmadrésze fog elpusztulni. Ezt követően ugyanis egy nagy „repülő hegy”, vagyis egy kisbolygó elszabadult darabja vagy egy óriási aszteroida fog belezuhanni az egyik tengerbe vagy az óceánba, melynek következtében a benne élő lények, és a rajta éppen hajózó emberek és hajóik harmadrésze fog elpusztulni. (Itt azonban már minden bizonnyal megint csak „jajj” lesz a tengerparton élő embereknek is!)

Az újabb trombitaszóra azonban már egy „nagy csillag”, vagyis valószínűleg egy kisbolygónak már egy nagyobb darabja (talán éppen a Holdnak, vagy esetleg a Holdnak ütköző aszteroidának egy nagyobb töredéke) fog világító fáklyaként ráesni a Föld forrásvizeinek és folyóvizeinek a harmadára, azaz a szárazföld harmadrészére. Ezen Földre hulló csillag „üröm” neve pedig azt jelenti, hogy ez a csillag radioaktivitással telített, melynek következtében az érintett térség megmaradt, viszont a radioaktivitástól vérszínűvé vált forrásvizeiből és folyóiból ivó emberek is mind el fognak pusztulni.

Az újabb trombitaszóra a Napot, a Holdat, és a csillagokat pedig az a „csapás” éri, hogy az előbbi Földet ért csapásoktól a rajta keletkezett füst, gáz, gőz és porfelhőtől csak harmadrészükből, azaz csak igen gyengén érzékelhetjük a fényüket. Valójában tehát az irányunkban nem fogják majd tudni teljességgel érvényesíteni a fényüket, az útjukba álló sötét felhő miatt.

Az ötödik trombitaszóra azonban már leesik maga a csillag, azaz az száguldásától izzó gomolyaggá vált kisbolygó is a Földre, mely vélhetőleg azonban csak (?) ütközésnek hatására már a Föld legmélyebb kútja is meg fog nyílni, és az onnét előtörő (fekete) füst már teljesen el fogja homályosítani a Napot és a Föld közvetlen (vonzásában még megmaradt) levegőrétegét. Ekkor azonban a kisbolygó radioaktivitása (és valószínűleg a becsapódás következtében feltárult Föld kérge alatti olajmezők hirtelen égésének fekete füstje) öt hónapig tartó kinszenvedés után szintén tömegesen fogja elpusztítani az előző csapások ellenére még mindig életben maradt embereket.

A hatodik trombitaszó pedig már az ütközés következtében a Föld más térségeiben is bekövetkező (valószínűleg vulkanikus eredetű) kénköves tüzest és füstöt jelzi, melynek következményeként az emberi tömegnek újabb harmadrésze fog elpusztulni.

A hetedik angyal trombitaszerű hangjának idejekor azonban már az Isten „titka” is véghez fog menni, vagyis meg fog nyilvánulni minden test (valójában „testtudat”) előtt is az Isten Igazsága, amennyiben Isten ezt még mindig így akarja.

Ezen írásokban lényegében tehát az van az egész emberiség számára mintegy előrevetítve, hogy mi is lesz annak a következménye, hogy ők még az Isten személyes látogatása és hívása ellenére sem tértek mindnyájan vissza Hozzá, hanem a többségükben továbbra is a maguk fölött maguk gyakorolta uralomhoz ragaszkodnak, vagyis az Igaz Isten helyett továbbra is magukat, illetve magát a tárgyi tudományt és technikát, valamint a pénzt, a tehát szintén maguk gyártotta fizető eszközüket választották meg az istenüknek.

Hogy tehát mindezen előbbi szörnyűségek ne történjenek meg velünk, arról Isten akarata elsőbbsége után már egyedül csak mi magunk tehetünk, mint ahogyan arról is, hogy végül mégiscsak ezek az iszonyatos vagy rettenetes események valósuljanak meg, mégpedig a János tolmácsolásában előrevetítettek szerint.

Nos hát, éppen emiatt van tehát az egész mindenség izgalmas várakozásban, mert igazából nem lehet tudni, hogy Istennek velünk emberiséggel és Földdel kapcsolatban valójában mi is az akarata. Valóban az iszonyattal illetve rettenettel teljes „Vég”-e az egész emberiségre nézve, vagy már a teljes emberiségre nézve is maga a „Végső Valóság”, vagyis a boldog, öröm és gyönyörteljes Örökkévalóság?

A TENGERBŐL FELJÖVŐ HÉT FEJŰ ÉS TÍZ SZARVÚ VADÁLLAT

A Jelenések könyvéből ismert szimbolikus vadállat valójában nem más, mint a bábeli összeomlás után hét fő részre szakadt eredetileg még csak vallási hatalom.

A bábeli összeomlást valójában egy igen nagy mérvű kozmikus „karambol” jelentette, és egyben eredményezte is. Az addig csak egyetlen óceán „közepén” egy egységből álló szárazföld, az ezen kozmikus összeütközések (istenek háborúja?) okozta, egész Földet megrázó nagy földrengés, és annak utó rengései során gyakorlatilag tehát hét nagyobb részre szakadt. A tévhitekkel ellentétben a Babelben épült, Isten egeit elérni, és azt onnan ostromolva megrendíteni szándékozó emberek építette toronyépület összeomlása csak bibliai előképe volt az iszonyatos földrengés későbbi hatásának. E földrészekre való szétszakadásnak volt köszönhető az is, hogy az addig egységes nyelv is hét egymástól külön fejlődő főágra, majd abból pedig már számtalan oldalágra, illetve még további mellékágakra szakadt. Közülük azonban az eredeti tőtől a még mindig észrevehetetlenül vékony lényegi szálukkal még csak igen kevés számban szakadtak el. Erre az a bizonyíték, hogy minden különösebb erőlködés nélkül képesek vagyunk megtanulni, és beszélni is egymás nyelvét. (Sajnos az ember igazán még mindig nem jött rá, hogy a nyelveknek a tölcser alakú szájunkon keresztül jövő hangokként való „kiejtése”, és az ugyanezen hangok írásjelek által leírt „formája”, a hangok és betűk külső füllel és szemmel érzékelt vegyületei illetve vetületei „mások” csupán, a „lényegük” vagyis az értelmük azonban közös, azaz teljesen „egyöntetű”.)

Mint ahogyan egykoron az egyetlen óceán közepén állt, a termő és szikes részéből a halmaival, hegyeivel, sziklacsúcaival, köztük a csúcsok csúcsával kimagasodó szárazföld, úgy van a Lét folyamából, az örökké élő Értelme és Értelmes Tudat együttes folyamából kimagasodva, az értelmes élet „fája”, az „Élet-Fa” is. Több vallási irányzat ezt a „Fát” nagyon is helyesen a Tudás Fájának nevezi. Mindezt azonban megfogalmazhatjuk úgy is, hogy az Élő Értelme folyva és folyvást kiáradó terének vagy térségnek közepén áll, vagy (egy szökőkút több szintről lehulló oldalágaival körbetűzdelt, központosan feltornyosuló fő vízsugarához hasonlóan) magasodik fel az „élet fája”, egy tehát csúcsos oszlopszerű kiemelkedése a „forrásnak”. (Innen tehát, és nem pedig máshonnan a földből kiálló „pallós”, a fel-, „ágaskodó phallosz” illetve „hím-vessző” imádat!) Az ugyanezt szimbolizáló csodás kőépítményeket pedig még ma is megtalálhatjuk szinte minden egyes földrészen, de sajnos még mindig kevesen tudják teljességgel megfejteni ezek igazi, és tehát szintén közös jelentését.

A tehát lényegében oszlopot is mintázó, igazán valóságos „élet-fa” azonban nem csak létezik, hanem teremt azaz terem is. A tizenkét „fő” avagy isteni tulajdonság „gyümölcsét” termi havonta, vagyis a „szellemi gyümölcsöt” szüntelen gyakorisággal ontja magából. A „fa” lényegében tehát az ezen fő tulajdonságokat, mint szimbolikus gyümölcsöket, mintegy úgy árasztja magából. „Havonta” árasztja tehát őket, vagyis periodikus időközönként, és pedig az egymástól eltérő, viszont a lényegükben mégsem különböző tulajdonságokat még egymással is váltogatva. A fa „levelei” pedig a többi jó tulajdonság folyamatos birtokba vevési lehetőségét jelképezik a fő tulajdonságokról még részben vagy teljesen tudatlan tudatok számára. Az ilyen tudatok ugyanis azokat „fogyasztva” fokozatosan megtisztulnak, és azáltal már maguk is alkalmasakká válnak a „gyümölcsökből” is való szakításra, végül pedig a már csak az ezen „gyümölcsökből” azaz isteni tulajdonságokból való „táplálkozásra” is.

Visszatérve a földi élethez, kétségkívül megállapíthatjuk tehát, hogy az egykori Nagy Földrengést követően nem csak az addig egységet képező szárazföld szakadt szét hét részre, hanem az ezen „egy darabból álló” földön kialakult egyetlen vallás is hét ágra szakadt. A földterületekkel együtt hét fő részre szakadt, eredetileg tehát vallási hatalomból azonban a vége felé, de mondhatjuk úgy is, hogy a mai időkre, tíz világi hatalom, tíz világi illetve vallási vezetésű hatalom magasodott ki.

Az egykoron még egy egészségű azaz egyetlen „hatalom”, az előbbieknél megfelelően, lényegében tehát a szellemi mélységekből feltörően, az ugyanezen szellemi mélységekből létrejött felszíni vizeik összességéből emelkedett ki mint egyetlen nagy „fej”. Onnan illetve attól kezdődően pedig „tart” is, azaz magát mintegy képletesen maga a vizek felszínén fenntartva halad is a végzete felé, mely végzetet a mélység vizeibe való végleges visszaolvadása fogja jelenteni. A jobb megérthetőség végett azonban gondoljunk akár csak egy korabeli bábszínházra. Gondoljunk a „szín” négy lábon álló padjának „függönye” (a nézők előtt elfátyolozott része) fölött fel és alábukkanó bábfejre, vagy akár csak egy mélyvízben úszó ember fejére, aki a fejét mindig csak a nagyobbik vagy jelentősebbik része révén képes a vízből „kinn” azaz kívül tartani, hogy az újra meg újra, illetve egyszer aztán már végleg is alá ne bukjon.

Az egyből hét részre szétszakadt vallási királyságok mint „fők” vagy „fejek” mellett azonban a hét földrész urai, a földi királyok is megjelentek, tehát a világi fő vezetők is heten lettek. Legalábbis a történelem kezdetekor ők is csak heten voltak. Így jött tehát létre az így már hét szellemnek, és hét világinak mondható eredetű, összesen tehát tizennégy „nemzetség” is. Ezek a „nemzés” útján terjedő nemzetségek pedig tovább tagolódtak, sőt egymással is elegyedtek, de ennek itt és most nincsen jelentősége.

Az előbbiekből mostanra lett tíz főbb uradalom közül öt viszont már nem rendelkezik jelentős hatalommal. Ez az „öt” hatalom ugyanis inkább már csak a kettő leghatalmasabb által irányított, mintsem teljesen önálló hatalom.

Kettő tehát az egykori hét illetve tizennégy közül igen jelentős hatalommal bír, mely kettő közül az egyik már megvan, nagyon is érzékelhetően létezik. Ezt a „királyságot” pedig nem más, mint maga az óceánból kibukkanó szigeteken megtelepült USA, és részint még az elsősorban általa képviselt, Amerika-Anglia gerinc képezte NATO uralma „teszi ki”, illetve az egész világot már irányító, egyenlőre azonban még nem vezető hatalma „adja”.

A „másik hatalmas”, amelyik uralma igazán még nem jött el, az a most kialakulófélben levő európai hatalom, az európai közös (keresztény?) hatalom, melynek az írások szerint kevés ideig kell fennmaradnia, vagyis: „keves ideig kell annak uralkodni(a)”.

A földi „fenevadról” azonban nyugodtan el lehet mondhatni azt is, hogy az van is és nincs is. Az ugyanis ugyan eredetileg az egykori hét földi hatalom közül emelkedik majd ki, viszont a két fennmaradt hatalom között még nem dőlt el az elsőség kérdése. Az tehát van is és nincs is.

Ha viszont a kettejük közötti elsőbbség el fog dőlni, akkor majd az a csúcshatalom, az az új vezető hatalom is, a korábbi világhatalmakhoz vagy világuradalmakhoz hasonlóan a végzete felé fog majd tartani.

A „tíz szarv” pedig, mivel remélhetőleg most már érthetővé vált, hogy lényegében egy egyazon eredetű hatalom részeiről van szó, azokat az uradalmakat (országokat vagy államokat) jelképezi, amelyek igazán még nem kerültek hatalomra. Ezek viszont majd a kettő fennmaradt közül győztesként kikerülő hatalom mellett, mint annak „csatlósai”, a hozzájuk előzetesen való csatlakozásuk révén ugyanazon órában maguk is hatalmat nyernek. (A „Trianton” megelőzőleg a vezető világhatalom címére pályázó német hatalomhoz való csatlakozásunk erre kitűnő negatív példát szolgáltatott minden nemzet számára. Mi, sajnos még mindig csak a „kettős” politikát folytató mai magyarok azonban még mindig nem tanultunk belőle!)

A szintén negatív értelmű „java” pedig még csak ezután fog következni. A hatalom megszerzése után ugyanis ezek a győztes elsőnek „tapsoló” szarvak, vagy akkor inkább már csak „szarvacskák”, nemsokára össze fogják dugni a fejüket, és a közös „tanácsuk” határozata alapján háborút fognak majd indítani a vallások ellen, szimbolikus értelemben tehát Isten és Krisztus Jézus, az Isten Báránya ellen. A „tíz királyok” tehát meggyűlölik, és az emberekkel is meggyűlöltetik a vallást, és azt teljesen magára hagyják (minden addigi támogatásukat

megvonják tőle), de bele-bele is marnak, egyre jobban bomlasztják, végül pedig már „meg is égetik”, vagyis már nyíltan is megtámadják. Ezt pedig azért fogják megtenni, hogy az így fennmaradó már valóban csak „egyetlen hatalom” felé legyenek egy akarattal elkötelezettek lenni. (Ez lenne tehát a sokak által várva várt „globalizáció”).

Ez a tehát még a vallási hatalmat is leigázó csúcsbirodalom azonban a terjesztett tévhírekkel ellentétben egyedül csak addig fog fennmaradni, ameddig „az Isten beszédei be nem tellenek”, vagyis egy pillanattal sem tovább annál az időpontnál, amikor is Isten a jelenlegi világban létrehozott „Művére” személyesen is ki fogja majd jelenteni azt, hogy: „Meglett !”

A „négy elem” körforgása eredményezte nyomáskülönbség okozta „szél” ekkor (véltetőleg tehát a jelen időben) ugyanis majd ugyanúgy fel fogja majd „korbácsolni” az őstengert, azaz az értelmi tudattengert, mint amikor egykoron abból annak hatására négy vadállat, négy elállatiasodott szellemiség emelkedett ki.

Az egykori négy vadállat közül a mai első is tehát nem más, mint az „oroszlán sasszárnyakkal”, mely királyi állat a hitleri vadállat birodalmának bukását követően már csak az USA-val azonosítható. Ennek az egész világ fölötti uralomért oroszlánként küzdő állatnak az írások szerint a szárnyait majd ki fogják tépni, és két lábra (Egyesült Államok, NATO) fogják majd a szellemi hatalmak állítani, amivel az új értelmet, emberi értelmet fog kapni. A szárnyait részint már meg is vagdosták, de úgy néz ki, hogy mégsem értelmesedett meg tőle. A sasszárny egyébként az USA katonai címerének is a legfontosabb jellemző eleme. Az USA-címeré is, mivel a sasszárny a hitleri ugyanezen jelképen is ugyanazon fontossággal bírt.

A második vadállat az erős és mohó húsevő medvéhez hasonlatos, mely egyszerre három bordát is tart a szájában a fogai közt. Ez pedig a cári uralmat felváltó Szovjet birodalom megbukása óta az angol, francia, német gerinc képezte európai hatalmi csoportosulás, mely a Közép-keletet a természeti kincsei miatt egykoron katonailag a kezében, vagy még inkább a „markában” tartotta, később pedig már csak politikailag uralta, azaz továbbra is a szájában tartotta. Az utóbbi miatt van tehát, hogy már csak a szájában tartott, részint már lerágott véres bordákként van a három területi egység képezte egész „Közel-kelet” megjelenítve. A Közép-kelet vagy ismertebb nevén Közel-kelet ugyanis Afrika, Ázsia, és Európa találkozásának azon központi térsége, mely a keleti részével az Afrikával és Ázsiával való szorosabb érintkezése révén egyre jobban elkülönülni igyekszik Európától. Ez tehát a három „borda”, melyet a „medve” a szájában tart. Mára azonban az USA-nak a térségben való egyre erőteljesebb színrelépésével úgy néz ki, hogy csak tartott, mert az marakodni kezdett a „koncon”. Palesztina, és fővárosa Jeruzsálem tehát azért fontos stratégiai hely az egész világot uralni szándékozó vezető hatalom számára, mivel az egyszerre három földrész, Ázsia, Afrika, és Európa közös találkozási pontjánál fekszik. (Afrikát a Szuezi-csatorna megépítésével ugyan a „nagyvadak” megpróbálták leválasztani róla, viszont a felszíni vízzel való elválasztás nem eredményezte a kívánt elhatárolódást még csak területi szinten sem.)

Azt pedig, hogy a medve szimbolizálja ezt az európai közösséget, már csak abból is észre lehetne venni, hogy szinte egész Európa szerte az egyik legkedvesebb, és ezért talán egészen a mai korig a legáltalánosabb gyerekjáték is a „maci”.

A harmadik vadállatot a négy fejjel és négy madárszárnyal rendelkező párdúc jelenti, mely vadállat négy fejét ma Kína, Oroszország, India, és Japán képezi, de újabban megjelent mellettük az Észak- Korea illetve Irán kivételével nem túl jelentős Afrikai és Ázsiai, északi és déli hatalmak közössége is, mely utóbbiak a négy madárszárnyat vélhetően már szintén együttesen képezik. Ezen szintén atomhatalmaknak illetve lehetséges atomhatalmaknak, de az atommal még nem rendelkező hasonló hatalmaknak is, az a korábbi, de jelenlegi jellemzője is, hogy egészen a teljes kibontakozásukig a pumához hasonlóan szinte észrevétlenül elbújnak az esetleges áldozataik között, majd a rendkívül gyors futásuk révén sorra lerohanják az áldozataikat. Ez a gyors futás, most éppen Kína esetében figyelhető meg a legjobban, ugyanis

Kína gazdaságilag rendkívül gyors ütemben fejlődik. Vajon mi lesz ennek a gyors futásnak az egész világra kiható következménye? Talán mégiscsak jön a „vörös” után a „sárga veszedelem”, még ha az utóbbi már csak képletesen is okoz veszedelmet az egész világra nézve?

A negyedik vadállat viszont már olyan, mintha az előbbi fontosabb azaz erősebb állatokkal szimbolizált nemzetek vezető rétegeiből képződött volna. Ez a szimbólum ugyanis egy olyan szűkebb szövetségre utal, melynek az a célja, hogy a többieket letapossa. Ez tehát a „rég-új” tíz szarvú vadállat. A tíz szarvból azaz tíz hatalom közül kiemelkedőt, a kiemelkedő növekedésű hatalomra szert tevőt, a jelen esetben tehát még az amerikai, és az amerikai szervezésű észak-atlanti vezetői réteg jelenti. Az újabb értelemben azonban a tíz közül három „szakasztottat” (az előbb-utóbb tehát leszakadásra kerülőt) már a francia, a német, és az amerikaiakhoz a közös eredetük, nyelvük, illetve egyes közös hagyományaik és szokásaik révén még mindig legközelebb álló angol vezetői réteg alakítja.

A negyedik vadállat lényegében tehát még „tíz szarvúnak” mondható. Ennek a tíz hatalomnak a vezetői fognak majd az írás szerint hadüzenet nélküli háborút indítani a „szentek” vagyis a vallások ellen, és talán fölérjük is fognak majd „kerekedni”. Hatalmukba, azaz révükön az „egyszarvú” hatalmába kerülnek tehát a „szentek” (vallások) ideig-óráig, de az is meglehet, hogy a próféták által megjelölt három és fél évig. Az írások szerint tehát mindenképpen megalkotják a negyedik királyságot, azaz a „negyedik birodalmat”.

Az egyenlőre tehát még kettő közül kiemelkedőfélben, azaz a ma gyakorlatilag még láthatatlan harca révén történő növekedése folyamatában lévő hatalom azonban az akár még jó értelemben is vehető globalizálás helyett az egész Földet, és vele együtt az egész emberiséget is, már csak rabigába hajtani akarja majd. Ha pedig a Föld és az ember már haszontalanná válik a számára, akkor azokat habozás nélkül lehetetlenné tenni, majd eltaposni, összezúzni, valami módon tehát mindenképpen csak bekebelezni akarja, nem pedig őket az eddigi szenvedéseiktől megváltani, és örökre felszabadítani, mint azt vele ellentétben a mindig igazságos Isteni Hatalom tenné, és remélhetőleg meg is fogja majd hamarosan tenni.

Mi emberi tudatok a mára kialakult helyzetet látva azonban már csak reménykedhetünk abban, hogy az értelmi tudattenger feneketlen mélysége előbb vagy utóbb, de nagy hirtelenséggel, azaz egyetlen villanásnyi idő alatt elnyeli majd ezt a végül is magunk magunk nyakába akasztott, kíméletlen és igazságtalan uralmat. Köszönhetjük ezt tehát magunknak, mert igenis mi magunk vagyunk azok, akik ezt az uralmat emelték a fejük fölé, az Istennek mindig csak jogosságon és igazságosságon alapuló, mindenki számára egyaránt csak jót hozó uralma helyett.

Már tehát egyedül csak reménykedhetünk abban, hogy az Istentől való eltévelyedésünk majd mégiscsak jól fog végződni a számunkra, ugyanis a jelenlegi „jelek” már mind azt mutatják, hogy már nyakig benne vagyunk a „finisben”!

AZ UTOLSÓ IDŐ JELEI

Pál apostol a leveleiben igen intenzíven figyelmeztet bennünket arra, hogy el fog következni az az idő, amikor az Istenről szóló tiszta és teljes tudást az emberek majd nem fogják elszenvedni, hanem helyette a saját kívánságaiknak megfelelően állítanak ki maguk közül tanítókat, akik már csak azokat mondják nekik Istennel kapcsolatban, amire nekik „viszket” a fülük, vagyis már mindig csak azokat, amiket ők szeretnének hallani az Istenről. Ezzel pedig pontosan az Igazságtól fogják elfordítani a füleiket, és helyette az Igazságról vagyis az Istenről szóló meséknek (nem igaz szavaknak) fordítják oda azokat.

Jézus, és az apostolok is tehát már előre elmondták, hogy az utolsó időt, vagyis az emberiség végnapjait arról ismerhetjük fel, hogy egyre többen lesznek emberek, akik megcsúfolják, kigúnyolják és kifigurázzák Krisztust, vagyis akik már csak a tulajdon maguk istentelen kívánságaikban járnak. Ezek valójában tehát azok az érzéki emberek, akik csak az érzéki élvezetekkel törődnek, mert bennük már nincsen meg az Istennek Szent Lelke, vagyis már elhagyta őket az Isten Legtisztább Tudatának a szikrája, akit mi lelkiismeretnek is nevezünk, és ezért ők már csak a tárgyi vágyaik rabjai maradtak, nem pedig Isten hűséges szolgálói, noha közülük nem is kevesen folyton az Istenről, Krisztusról, és a lélekről „papolnak”. Ezek az emberek ennek ellenére tehát mindig csak a tulajdon vágyaik, és nem pedig az Isten kívánságai illetve elvárásai szerint járnak, a szájuk éppen ezért folyton csak kevélységeket szól, és csak haszonlesésből személyimádóak, vagyis még magukat is csak azért imádják és imádtatják, hogy anyagi hasznuk származhasson belőle. Ezek közül tehát egy sem Isten után járó, azaz egy sem Istent valóban követő ember, hanem mind csak a test illetve a külső forma után járó ember. Ezek az emberek hamisan azt vallják, hogy ismerik Istent, holott a cselekedeteikkel tagadják, vagyis egyben meg is cáfolják ezt a kijelentésüket.

Onnét tudhatjuk tehát, hogy az utolsó időben vagyunk, hogy az emberek többségén már csak azt figyelhetjük meg, hogy ők mindig elsősorban illetve már csak magukat szeretik, folyton csak pénz és egyéb más anyagi javak után sóvárognak, haszonlesők, önmagukkal kérkedők, kevélyek, gőgösek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, hálátlanok, tisztátlanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, könyörtelenek, rágalmazók, fenyegetődzők, kegyetlenek, az emberi jósnak nem kedvelői, árulók, hamis tanúságot tevők, hazudók, gyűlölködők, mértéktelenek, vakmerők, és inkább a testi gyönyöröknek illetve élvezeteknek a kedvelői, mintsem Isten szeretői, azaz mindig elsősorban az Istent szerető emberek lesznek. Ezekben az emberekben tehát csak látszatra van illetve talán már csak lehet is meg az isteni kegyesség, az emberekhez való őszinte jó akarat, mert minden tevékenységükkel inkább már csak megtagadják annak minden erejét. Ezek az emberek tehát azok, akik benyomulnak a többi emberek csoportjaiba, és a helytelen nézeteik rabjává teszik az Istennel és egymással szembeni vétkeikkel már amúgy is megterhelt, és maguk is sokféle vágyaktól és kívánságoktól hajtott többi embert. Ezek a társaikat ámitó emberek pedig egyre csak növekedni fognak a romlottságukban, eltévelyítván tehát másokat, maguk pedig csak egyre jobban el fognak tévelyedni az Igazságtól, vagyis Istentől.

Ezek az emberek, noha a tárgyi tanulmányaik mellett maguk is mindenkor minden cselekedetükből is tanulnak, az Igazság ismeretére soha nem fognak eljutni. Ezek ugyanis pontosan ellene vannak az Igazságnak, tehát megromlott elméjű, hitre nézve nem becsületes emberek. Ennél többre azonban soha nem is fognak jutni, mivel az esztelenségükkel párosuló istentelenségük éppen úgy nyilvánvalóvá lesz, mint ahogyan a Mózesnek ellene álló Jánnes és Jámbrés istentelensége is az egész nép előtt nyilvánvalóvá vált.

Hogy tehát valóban is rájövünk, hogy most már valóban az utolsó időkben járunk, ahhoz már valójában nem is kell olyan sokat gondolkodnunk, ugyanis már az is elég, ha jól megfigyeljük akár csak a legszűkebb környezetünkben élő embereket is. Ami ugyanis már a legkisebb emberi egységünkre a családra nézve is igaz, akkor az hogy ne lehetne a

legnagyobb emberi egységre, az egész emberiségre nézve is igaz. A tudományos ismereteinkből ugyanis talán már mindenki számára nyilvánvaló, hogy az egész legkisebb részegysége az egészet mintázza.

De vajon Isten az egész emberiségnek meddig ad kiutat ebből a már-már kilátástalan helyzetéből?

A kérdés tehát az, hogy nem mégiscsak az egyéni ember az egész emberiség legkisebb részegysége, aki tehát még időben változtathat azon, hogy mégse az utolsó idők jöjjenek el az emberiségre, hanem végre már az örök és gondtalan idők, vagyis a boldog időtlenség?

VALÓBAN VÉG-E A „VÉG”?

Az idő dinamikája valójában világmozgás, mely mozgás a jelen nézetünkben ismeretlen kezdettől a vége felé tart.

Ha azonban a jó a létrejött rosszat semlegesíti, akkor minden egymással ellentétes pólus, így tehát a kezdet és a vég is egyetlen harmóniába fog összeolvadni. A tökéletes harmónia létrejötte által pedig meg fog szűnni a fizikai értelemben vett idő is, ugyanis a harcoss ellenállás megszűnésével a múlandó időnek többé már nem lesz értelme.

Jelenleg viszont a békés örökkévalóságtól még eléggé távol állunk, ugyanis még mindig nem ismertük meg az oda elvezető igazi tudást. Nem emlékezünk azonban még csak az eredetünkre sem, és ezért még mindig építjük a bábeli tornyot, vagyis még mi is egyre csak Isten, az Örökkévalóság ellen harcolunk, mintsem inkább már csak mellette.

Az Istentől eltévelyedett vezetőink az anyagi hasznuk érdekében arra manipulálnak bennünket, hogy a magunk dicsőségére építgessük továbbra is a saját tornyainkat, és onnan, illetve ma már azokkal is hadakozzunk az Isten ellen, ne pedig helyette a vezető csillagra, Jézus Krisztusra figyeljünk minden már létező toronyépítményből, így tehát a tulajdon testünkkel illetve testünkben elért szellemi magaslatainkról is. Amennyiben azonban Krisztus Jézus helyett az eltévelyedett vezetőinkre hallgatunk, könnyen úgy járhatunk, hogy Isten megint csak megelégtelve az ellene való, szinte már szüntelenné vált lázadásunkat, tűzvészt fog majd ránk zúdítani a magasból.

Minden bizonnyal nem véletlenül dőlt le Amerikában sem az emberi nagyságot, emberi hatalmat és gazdagságot jelképező két torony. De ez valószínűleg még csak a kezdet. Az Igazság, vagyis Isten ismeretének hiányában a csúcsponton ugyanis már irgalmatlan nagy háború lesz. Az ember egyszerre fog tehát háborúzni az Isten és az istenek ellen, a nemzetek egymás ellen, szülő a gyermeke ellen, gyermek a szülője ellen, elvadult ember ember ellen, testvér testvér ellen. Érzelem nélküli eláztatásodás fog tehát bekövetkezni, amiből isteni segítség nélkül igen lassan fog majd egy új emberiség kifejlődni. Az apokalipszis után ezt az új emberiséget pedig vélhetőleg majd az itt rekedt Istenről tudó papok és tudósok fogják majd tanítani és emlékeztetni az előző világ végére, mint ahogyan azt a pusztulásuk előtt nagy sietséggel Egyiptomba menekült atlantisziak is tették.

Platón szerint Atlantisz lakói Isten gyermekei voltak. Bölcséik azonban a hatalom és gazdagság utáni őrült egyéni vágyakozásukban azt hitték, hogy ők már itt a Földön is elérhetik az erény és boldogság csúcsát a gondolati tetteiket illetve erejüket megjelenítő tárgyi technikájuk révén. Ezáltal viszont olyan rezgéseket bocsátottak ki magukból és a világukból, melyekkel megzavarták, majd részint fel is borították a Kozmosz addig körülöttük is egyensúlyban lévő rezgésszintjét, miáltal kitört a térségben a „ kozmikus káosz”. A kozmikus vihar egyik végeredménye tehát nem véletlenül lett a valami módon a mai időkre is jellemzővé vált földrengéseket és áradásokat, mint baljós előjeleket követő meteorzápor, majd egy vagy több óriásmeteor becsapódása. Több mint valószínű tehát, hogy emiatt tűnt el Atlantisz szigete a tenger hullámaiban egyetlen nap és éjszaka leforgása alatt.

De vajon a jóslatoknak megfelelően lesz-e újra Atlantisz? Nagyon is vélhetően lesz, mert Isten követe, Jézus, az írások szerint másodszor is el fog a Földre jönni. Az eddigi előjelek ugyanis azt mutatják, hogy igen is elképzelhető, hogy az addig bekövetkező földrengések majd újra a tengerszint fölé fogják emelni az egykori várost, míg sok most felszínen levő város pedig a tengerszint alá fog süllyedni.

Lassan tehát már nem is lehet kérdéses többé, hogy majd mi is úgy fogjuk végezni, mint egykoron az atlantisziak.

A tudósok éppen most feszegetik a Föld és élővilága egyszer már korábban is bekövetkezett végét, mely végnek feltételezhetőleg az lett a következménye, hogy a földkéreg

elfordulásával a Föld pólusai helyet cseréltek, róla majd teljesen kipusztult az élet, de azzal egyidejűleg mintegy előről kezdődött a rajta tehát mintegy már újonnan kialakuló élet.

Mi mai emberek is most valójában tehát a csúcsot lassan elhagyva a hanyatlás, vagyis a vég felé járunk, mely egyben majd egy új kezdetet is fog jelenteni mind a számunkra, mind pedig a Föld és az egész élővilága számára. Nagyon is lehetséges tehát, hogy most éppen egy újabb „aranykorszak” előtt állunk.

Mivel azonban már azt is jól tudjuk, hogy minden élő energia hat egymásra, ne felejtjük el, hogy az általunk kibocsátott egymástól eltérő erejű rezgésekként jelentkező gondolati és fizikai energiák többlete előbb-utóbb a bolygóközi térben is ki fogja fejteni a hatását, az egykori atlantiszi emberekéhez hasonlóan. A köztes térbe kijutott negatív energiák a hasonlóságon alapuló vonzerejük következtében ugyanis magukhoz fogják vonzani a bolygóközökben összegyülemlett többi negatív energiákat, melyek együttesen aztán már jelentősen felkorlácsolhatják az előtte tehát még nyugodtan ringatózó éteri tengert avagy éteri óceánt, ami aztán már akár végzetes következménnyel is járhat a Földünkre nézve, de akár a közelünkben keringő bolygótársaira nézve is.

Az igazság az, hogy mindig csak annyi negatív energia maradhat a Föld vonzásában, amennyi szinkronban van a földön jelenlévő pozitív szellemi és fizikai energiákkal. Ez a folyamatosan fennálló egyensúly okozza tehát azt is, hogy a Föld nem imbolyog a tengelye körüli forgása közben, mint egy dülöngélő „kalyiba”.

A földön többletként képződő pozitív szellemi és fizikai energiák azonban eltaszítják maguktól (lényegében azonban a Föld közeléből is) a negatív energiákat, hogy azok a legközvetlenebb térségükben ne juthassanak túlsúlyba. Nos hát ezek a negatív energiák ezért kerülnek ki az űrbe, és gyűlnek a hasonlóságukból adódó egymás iránti vonzerejüknek köszönhetően kisebb-nagyobb egységekbe össze. Az űrben rekedt és e módon összegyűlt negatív pólusú energiák viszont az adott térségben korábban még meglévő „gravitációs egység”, avagy tehát a stabil egyensúlyt biztosító „gravitációs állandó” megváltoztatásával könnyen előidézhethetnek egy bolygóközi katasztrófát. A változás bekövetkeztekor pedig akár még teljesen váratlanul is, iszonyatos meteorzápor zúdulhat a Földre, és természetesen a legközvetlenebb bolygótársára a Holdra is. A Holdat pedig a kisebb tömegénél fogva egy óriásmeteor könnyen ki is billentheti a pályájából, minek következtében az akár az egészével is nekiütközhet a Földnek, és kimozdíthatja azt az addigi egyensúlyából. Ismét bekövetkezhet tehát a földön a pólusváltás, vagyis az idő kerekét (is) szimbolizáló Föld megint csak visszakerülhet az eredeti állásába.

Amikor tehát a kozmikus egyensúly átbillen a negatív javára, akkor mindenképpen eljön a vég, mely vég valójában nem más, mint egy újabb pozitív időszak kezdete. Ilyenkor ugyanis a véget okozó negatív lesz az, amelyik alámerül, a pozitív pedig mintegy ismét, és lehet, hogy egyben már utoljára is, de biztosan előtérbe, azaz fölültre kerül.

Mindezen előbbieken azonban lényegében már előre „meg vannak írva”, vagyis a lényegi vonatkozásaikban már előre eltervezettek az Isten által, és úgy is lesznek megvalósítva, amennyiben továbbra sem szüntetjük meg az eltúlzott negatív szellemi és fizikai energia kibocsátásunkat.

Már azonban a mai fantasztikus írók is megírták mintegy tehát előre a lehetséges meteorbecsapódásokat, de ma már a tudomány sem tartja kizártnak az akár váratlanul is bekövetkezhető óriásmeteor becsapódást. Verne Gyula viszont már még korábban megírta a Hold Földnek való ütközését, de mindez meg van írva az Isten közel kétezres éves könyvében, a Bibliában is. A hetvenkettedik zsoltárban például egyértelműen le van írva, hogy hamarosan majd olyan időszak fog következni, amikor nem lesz holdja a földnek: „Virágozzék az ő (Krisztus Jézus) idejében az igaz és a béke teljessége, a míg nem lesz a hold.” Mi emberek azonban nem akarjuk még az Isten szavainak igazságát sem elhinni, mert mi önző, öntelt és gőgös emberek, még egyre csak mást akarunk, mint amit az Isten akar. Mi tehát nem erre a

gyászos végre vágyunk, viszont mégsem teszünk meg mindent annak érdekében, hogy ne ez következzen be, vagyis hogy Isten látván a látványos megjavulásunkat, módosítson az eredeti elhatározásán.

Egyszer és mindenkorra tehát véget kellene vetnünk az öldöklő és nem öldöklő harcnak, a véres és nem véres háborúknak Isten és egymás ellen, mert a háború a „hasznos hasonlót vonz” elven, mindig csak újabb háborút illetve háborúságokat szül, nem pedig mindenkinek egyaránt békét. Az étellel és a békével is egyazon Istenhez és egymáshoz így továbbra is harcosan hozzáállva tehát soha nem kerülhetjük el a gyászos véget.

Ha tehát még idejében nem teszünk ellene, akkor a kataklizma a mi esetünkben is be fog majd következni, pontosan tehát az Isten által előre jelzettek, előre megmondottak szerint.

Késői reagálás esetén a „nagy csillag” tehát végül valóban neki fog ütközni a Földnek. Előtte tehát napokig kettős napot fogunk látni (ezt egyébként Nostradamus is előre jelezte), majd a felénk közeledő „napnak” a fénye hétszer nagyobb lesz a Napnál, vagyis egyszer még az „estvének idején” is nappali világosság lesz. A Nap ugyanis egyre erőteljesebben fog tükröződni a felénk száguldó izzó Holdon, vagy éppen csak (?) egy izzó óriásmeteoron.

Ekkor fog tehát majd az is bekövetkezni, hogy sokan már a rettegetől, sokan pedig az ózonréteg „eltakarodásával” őket már közvetlenül érő ultraibolya és gammasugárzástól elpusztulnak. Isten ígérete szerint azonban a benne teljes szívvel és őszintén hívó, az ekkor mintegy óriási villanásként megjelent Jézushoz hasonlóan „kifehéredett” azaz megtisztult lelkek majd maguk is vissza fogják magukról tükrözni a testük felé irányuló vakító fénysugarakat, és ezért ők nem fognak iszonyú kínok közepette meghalni az égető sugárzásban. Ők ugyanis abban a dermesztő pillanatban majd minden át fognak változni szellemivé, mint ahogyan Jézus is átváltozott a hegyen a három tanítványa szemeláttára.

A tisztán fizikai testekre a halál ártalmát hozó sugarak uralóját Isten pedig „Abaddon”-ként vagyis „Vesztőként” nevezi meg a Bibliában, aki elmondása szerint egyben a Teljesség anyaga, de a „mélység kútjának” anyaga is. Istentől ő kapja tehát meg a „mélység gödrének kulcsát”, mely kulcs valójában tehát az Istenről és az Isteni Teljeségről való teljes és tiszta tudás mindenki számára történő megnyitására szolgál. Isten szellemi mélységeit, és a Teljességét képező „Mindenséget” tehát a testi halálunk illetve az átváltozásunk pillanatában valamennyien meg fogjuk a számunkra elérhető teljességben ismerni.

A Szentírás pontosítása szerint a vég ezen előbbi kialakulásának kezdetét három és fél évvel meg fogja előzni egy harmadik világháború, melyben Isten „szent helye” Jeruzsálem el fog esni. A feltételezhetően atompusztítás következtében kialakult atomháború után pedig az emberek még mindig megtérhetnek Istenhez, és akkor még ők is csatlakozhatnak majd Krisztus országához, az elkövetkező Új világhoz. Három és fél évbe (vagy inkább csak napba?) fog ugyanis majd telni, mire a Kozmoszba kikerült negatív rezgéshullámok el fogják indítani a térségben kozmikus káoszt, vagyis meg fogják rendíteni már az éteri tengert is. Az éteri tenger felénk történő válaszcspását pedig már az előbbiekből megismerhettük.

Az Istenhez való megtérés lehetőségét pedig ez alatt a három és fél év (nap?) alatt két Isten által küldött újabb próféta fogja majd hirdetni, illetve az isteni hatalommal is való felruházásuk révén tanítani is az Isten igazságát, igazságosságát és jogosságát, és természetesen az országának mibenlétét is. Aki viszont majd ennek ellenére sem fog hinni Istenben, annak lelke már örök időkre is elveszik, ami már valóban maga az igazi pokol lesz azon emberek számára.

Ézsaiás próféciain keresztül Isten előre meghatározta azonban még azt is, hogy sem az ezoterikus varázslások, sem a spiritiszta szeánszok nem fognak majd tudni bennünket megmenteni. De nem tudnak majd bennünket megmenteni a tudós asztrológusok és a csillagászok sem, akik az újhold idején, a Hold meteorbecsapódások hevétől és tűzétől vérvörössé válásakor megismertetik velünk a Hold, vagy tehát maga az óriásmeteor Földre zuhanásának előjeleit, és elmondják nekünk, hogy a becsapódáskor mi fog velünk történni. Ez

ugyanis olyan gyorsan fog lezajlani, mint ahogyan az már előre le van írva. Előbb fognak tehát a híres tudósaink is szénné égni, mintsem hogy lenne rá idejük a várható katasztrófáról minden földön élő embert tájékoztatni, nem hogy valamiféle lépést is megtenni a katasztrófa elhárítása érdekében. A veszedelmet tehát még a legtitkoltabb technikáik révén sem lehetnek képesek majd elkerülni.

A vég, a végső idő, vagy az idők végezte a Biblia szerint tehát akkor fog majd bekövetkezni, ha elvégeztetik a „szent nép erejének rontása”, illetve ha a „lepecsételt könyv”, vagyis a Biblia „kódja” megfejtésre (rejtett értelme megismerésre) kerül. Talán még inkább azonban akkor, ha azt az emberiség jelen vezetői is úgy akarják. A vég ugyanis nagyon is elodázható, és meg is másítható. Valójában tehát minden Istenen, Istent követően pedig már egyedül csak rajtunk embereken múlik.

A vég után tehát egyre több ember fog majd tudakozódni, mert mindig nagyobb lesz a mindenségről való tudás, és talán még időben rá fogunk jönni arra is, hogy a csak az Istentől kaphatott szabad akaratunk révén akár tehát még a legutolsó pillanatban is választhatjuk a békességet mindenkinek. Mind tehát Istennek, mind pedig embernek. Mindenkinek mindig csak jót akarva a múlandó élet helyett választhatjuk tehát magát a végtelenséget is, ahonnet végül is mindannyian származunk.

A bibliai „példánykép” nép, a zsidó nép országának fővárosára, Jeruzsálemre legelőször is leselkedő vég valójában tehát elodázható, megváltoztatható. Ez azonban egyedül csak Izraelnek és a főbb világi nagyhatalmaknak jelenlegi vezetőin, és természetesen rajtunk, az őket, mint előjáróinkat megválasztó embereken múlik. Istent követően tehát velük együtt fogunk dönteni felőle, hogy az majd mikor is fog bekövetkezni, illetve hogy az bekövetkezik-e egyáltalán.

Ha tehát még idejében van, akkor döntsünk mindannyian a békés vég, a végső valóság, az örökkévalóság, vagyis egyedül csak Isten mellett, és akkor talán, még ha csak egy futó pillanat erejéig is, de még a tulajdon fizikai szemeinkkel is bizton meggyőződhetünk majd felőle, hogy Isten sem akar mást minden jóra való, és ezért magát jóvá is tehető teremtményének, mint az ott és akkor már a számunkra is feltárulkozó békés végtelenséget.

Tegyük hát magunkat minden jóvá, és a harcok okozta gyászos vég helyett mindenki válassza inkább a békés végtelenséget!

UTÓSZÓKÉNT

Mivel Krisztus nem csak az Út és az Élet, hanem az Igazság is, a személyes véleményem az, hogy aki Krisztus nevét vallja, annak minden hazugságtól el kell állnia, ugyanakkor pedig ellene is kell állnia a hazugságnak! Mindenféle hazugságtól tartózkodnia kell tehát, különben maga is „igaztalannak” azaz hazugnak minősül. Ameddig pedig hazudik az ember, addig soha nem lehet tiszta, azaz „igaz”, mint amilyen az Isten igazsága van. E tisztaság hiányában tehát senki sem lehet hasonló az Istenhez, hanem inkább már csak a „hazugság atyjához” hasonlíthat. Isten ugyanis a hazugság jegyét soha nem hordta, és soha nem is fogja semmilyen formában sem magán hordani. Ez a tulajdonság, illetve annak különféle válfajai ugyanis egyáltalán nem az Istentől eredtek, tehát nem Tőle lettek, hanem már a teremtménye illetve teremtményei által. Isten tehát a maga felülmúlhatatlan tisztaságát soha nem is fogja beszennyezni semmiféle hazugsággal, még tehát „kegyes hazugsággal” sem! Ha ugyanis ezt Ő maga is megtenné, akkor azzal már nem is lehetne „Makulátlan Isten”. Ezt pedig Isten nem engedheti meg, és soha nem is fogja megengedni magának, mert ezzel akár még a csak egyedül az „egyetlen” magát megillető teljes tökéletes szuverenitása is megdőlhethet. Isten azonban éppen ezért maga az Abszolút Igazság is, mely szintű Igazságban tehát egyáltalán nincsen helye semmiféle hazugságnak, még tehát csak lehetséges szinten sem.

Az igazság tehát az, hogy ha a tanítóink többsége így folytatja továbbra is, akkor a „Bárány feleségét” nem a magát átlátszó tisztaságúvá, „makulátlanná” avagy „szeplőtelené”, azaz „üvegtisztaságúvá” tenni még csak szándékozó „földi egyház” fogja majd jelenteni, hanem a mennyből alászállott üvegtisztaságú „ház”. Az „égi háznak” ugyanis pontosan a „földi egyház” nem elég tisztasága végett kell majd alászállnia, és azt mintegy helyettesítenie kell. A „földi egyház” ugyanis a még ma is tartó titkolózása révén tehát inkább csak elveszíti annak lehetőségét, hogy ő maga is Jézushoz hasonlóan felemelkedjen a mennybe, és az égi „(egy)házépület”, azaz Isten szellemi építménye fő templomának, az azt itt a földön többé tehát már nem csak mintázó, hanem valóságos „oldalhajójává” váljon az átszellemülésével. A „földi egyház” tehát, ha így folytatja tovább, akkor az elmaradó mennybe történő folytonos felemelkedése helyett, inkább már csak egyre alább fog szállni.

Az igazsághoz azonban hozzátartozik még az is, hogy Isten dicsősége itt a földön egyenlőre még csak ebben a mennyből alászálló „házban”, vagyis a „mennyei Jeruzsálemben” lakozhat tartósan, azaz örökké. A földi egyházak templomai ugyanis, de az egyetlen közös nagytemplom, a Jeruzsálemi templom is, még mindig alkalmatlanok erre. Még ugyanis nem elég tiszták.

Ebbe a Földre szállt tündöklően ragyogó tisztaságú „házba” vagy „városba” azonban majd egyedül csak az igazán tiszták, az igazán szeplőtelenek, a „szentek” mehetnek be, illetve járhatnak ki és be egyaránt. A „szentek” avagy „igazak” pedig azok, akiket maga az Igazság, illetve maga az Isten teljes igazsága tisztává tett, azaz megszentelt az „igazsága”, a róla szóló tiszta, igaz, és tehát teljes ismeret által. Az Istenről szóló ismeretek jelentik tehát egyaránt minden ember számára a létező legnagyobb kincset, a létező legnagyobb gazdagságot, a legfőbb javakat.

A jelenlegi tanítóinknak vajon nem kellene-e újfent is elgondolkodniuk Anániás és Safira esetén, akik az összes javuk (minden értékük illetve gazdagságuk) egy részének saját hasznukra való visszatartásával az Úr lelkének megkísértésébe estek?

Az Istenről, Krisztus Jézusról, és az Isten országáról szóló lényegi ismereteknek, melyek tehát mind a legnagyobb kincset, a létező legrágább javakat, legnagyobb értékeket jelenthetnék egyaránt minden ember számára, mert azok már magát az örök életet, azaz végül is magát az Istent jelentik, a legszélesebb embertömegektől való visszatartásával (elhallgatásával, eltitkolásával) a tanítóink a többségükben vajon nem maguk is kísértik az Istent?

Nem akkor lennének a tanítóink velünk tanítványokkal „egy szívvel és lélekkel”, ha ők maguk is minden javukat, vagyis az Istenről való minden ismeretüket, azaz minden tudásukat maradéktalanul közzétennék, vagyis minden ember számára egyaránt elérhetővé tennék?

Hát még mindig nem veszik a tanítóink észre, hogy a tárgyi javak egyszerűen csak a szimbólumai a szellemi javaknak?

Nem akarják talán tudni, hogy nem csak a tárgyi javaikat kellene az embereknek egymással önzetlenül megosztaniuk, hanem még inkább és még önzetlenebbül az Istenről és országáról szóló teljes és helyes lényegi, és a „Lényeggel” azaz Istennel csak kapcsolatos tudást kellene egymással megosztaniuk? Nem ezt a másiknál jóval fontosabb szellemi kenyeret kellene tehát inkább osztogatniuk nekik is egyaránt minden ember számára?

Nem mégiscsak inkább a „belső” azaz szellemi közösséget kellene minden tanítónak erősítenie, mintsem a „vallási”-nak nevezett csoportosulásaik tagjai összeadta tárgyi javakat a maguk elosztása alá vonni, élvezve annak minden előnyét, miközben az ilyen jellegű csoportosulások tagjainak nagytöbbségi része, hozzájuk képest teljes nyomorban, így mintegy tehát már kétoldalú elnyomásban is él? (Ekkor pedig a világi hatalom elnyomásáról még csak említést sem tettünk!)

Hol van, és miben nyilvánul tehát meg a tanítóink osztozása a többségi részt képező tagok illetve tanítványok nyomorúságában, hát még Krisztus Jézus szenvedéseiben? A vallási csoportosulások többségi tagjait képező tanítványok legnagyobb része nem inkább részesül Krisztus szenvedéseiben, vagy a Krisztuséhoz hasonló szenvedésekben, mintsem maguk a tanítók? (Isten után természetesen mindig tisztelet a kivételnek is!)

Azt hiszem, hogy az előbbiek alapján azt már biztosan leszögezhetjük, hogy az emberi élet célja az Istenhez, avagy tehát az Igazsághoz való végleges visszatérés, de legalábbis a szabad ki-be járás az üvegtisztaságú „házba”. Éppen ezért Jézus célja is ugyanaz volt, mint Istené. Ő maga is azon volt tehát, hogy Istenhez vezessen el, vagy még inkább vezessen vissza minden embert. Jézus éppen ezért hagyta magát még ütlegetni is, mintsem maga ütlegette volna az embereket azért, hogy azok „visszataláljanak”, és vissza is menjenek Istenhez. Jézus tehát igazi szellemi vezető volt, aki egyedül csak a szó szelíd hangú erejével igyekezett hatni az emberekre. Ő tehát, ellentétben sok mai vezetővel (akik egyben a tanítóink is), nem olyan végrehajtó hatalom volt, aki elsősorban gyakorlati úton, kényszerítő erők illetve eszközök, azaz emberi gyakorlati rendelkezések, és ember megszabta büntetések alkalmazása által kívánta az emberekkel az Istenhez való visszatérést végrehajtatni.

Nos hát, ezt a kiválóan jó példát kellene követniük a bennünket tanítóknak, és természetesen nekünk magunknak is, ha minden meg akarunk tisztulni, vagyis ha valóban „minden-szentek” akarunk lenni, ahogyan azt Isten akarja, vagy látván a jelenlegi még mindig nem helyes hozzáállásunkat talán már csak akarta?

VÉGEZETÜL AZ ELTITKOLT „TELJES IGAZSÁG”-RÓL

Amennyiben a „titok” eredeti definícióját nézzük, akkor meg kell állapítanunk, hogy a „titok” valójában nem más, mint a végérvényesen soha el nem rejthető, tehát csupán csak látszatra elrejtett vagy elrejthető „Igazság”!

„Mert semmi oly elfedezett dolog nincsen, mellynek nem kell megnyilatkoznia, sem oly titok: mellynek meg nem kell tudatnia.” (Lukács 12:2)

Az igazság éppen ezért az igaz valójában nem tud „nem megnyilvánult” lenni sem. Az igazán valós igazság ugyanakkor soha nem mond, és nem is mondhat ellent önmagának, és tulajdonképpen ezért nincsen, és nem is áll ellentétben más igazságokkal sem.

Az igazságot pedig nem lehet még csak semmissé tenni se, nemhogy semminek vagy semmisnek tekinteni. Az igazság ugyanis megváltoztathatatlan, és emiatt viszont már örök lényeg, aki vagy ami mindig is volt, van, és lesz is!

„Semminek tekinteni” azt jelenti, hogy valamit a tiszta értelmünkkel semmivé teszünk, azaz semmissé („semmi se”-vé, vagyis nem létezővé) nyilvánítunk. Lényegében tehát a megnyilvánult állapotából nem nyilvánvalóvá teszünk. Nos hát, az igazsággal még ezt sem tehetjük meg, mert az igazság akkor is, illetve annak ellenére is nyilvánvaló marad. A tiszta igazságot tehát lehetetlen még csak eltitkolni is, nem hogy azt nem „megnyilvánulttá” avagy „nem létezővé” tenni. Nos, az intelligencia mai korában talán erre már a vallási vezetőinknek is rá kellett volna jönniük Jézusnak előbb idézett, Lukács által lerögzített szavai alapján. A vallások földi meghatározói, a teológus doktorok ugyanis nagyon is helyesen minden azt állítják, hogy az egymással egységet alkotó, azaz egységben lévő Isten és Jézus minden szava igaz, illetve minden szava igazság. Ezen előbbi isteni vagyis igaz szavak szerint még tehát az Isten titkainak is nyilvánvalóvá kell válniuk, „meg kell tudatniuk” mindenkivel, nemhogy a földi vallási vezetőinknek, mint az emberek lelki pásztoraiknak Istennel kapcsolatos, a maguk előnyének megtartása miatt eltitkosított, azaz az emberek tömegei előtt valójában csak elrejtett illetve elpalástolt ismereteinek.

Mózes azért takarta el kendővel az ő arcának fényességét (Istennek az arcára irányított dicsfényének napokig eltartó kisugárzását), hogy a nép a nagy fényességtől ne ijedjen meg. Ugyanakkor azonban azért is eltakarta előlük a ragyogó arca látványát, hogy majd ne vehessék észre a múlandó dicsfény megszűnésének a pillanatát, vagyis hogy ne észlelhessék, hogy Isten mikor is törli azt le róla.

Mózesnek a társai előtt eltitkolt vagy tehát elleplezett fényességes ábrázata azonban valójában azt is, és mintegy már előre is szimbolizálta, hogy a zsidó nép tagjainak az elméje pontosan ezen visszatartott megismertetés végett fog eltompulni, azaz végül is vakká és süketté válni egészen ótestamentumi idők végéig, vagyis egészen Krisztus Jézus megjelenéséig, aki aztán már felnyitotta a vak szemeket és süket füleket.

Jézus Krisztus ellentétben tehát Mózesrel, már nem titkolta, nem leplezte el az emberek előtt az átszellemült ábrázatát, de az átszellemült egész testét sem, ahogyan az Istenről, magáról, és az Isten országáról szóló részigazságokat, de a teljes igazságot sem tartotta meg magának. Jézus érdeke ugyanis e tekintetben is egyedül csak Isten érdekeivel egyezett meg, vagyis Jézusnak különösen e tekintetben, mint ahogyan semmi más területen sem, semmi de semmi önös érdeke nem volt. Jézus magának tehát soha semmiben nem kedvezett, de nem kedvezett még a közvetlen szerettei, és a legközvetlenebb baráti közössége, sőt a szeretett tanítványa számára sem. (Ez is ugyanis egyedül csak Isten joga lehet.) Aki tehát őszinte szándékkal, őszinte érdeklődéssel kérdezte Őt, annak Ő mindenféle megkülönböztetés nélkül, de az illető őszinteségét látva akár még kérdés nélkül is elmondta Isten igazságát az általa egyenesen az Istentől ismertek szerint. A nem önző érdekből kérdező vagy érdeklődő kívánságára tehát akár abban a teljességben is, amit Ő ismert, ahogyan Ő azt az Atyától hallotta.

A Jézusi példára most már valóban ránézve talán újfent meg kellene tehát vizsgálniuk a lelkiismeretüket a mai tanítóinknak, hogy valóban mindenben követik-e a Mesterüket, Krisztus Jézust, vagy az Isten-ismertetés területén még ők is mindig csak a mózesi szinten, az elleplezés szintjén vannak (azaz Isten igaz arculatát továbbra is elleplezik), holott Jézus Krisztus már mind az ószövetségről, mind pedig tulajdon magáról is már igen nagyon régen, már tehát lassan több mint kétezer éve eltávolította a leplet. Hogyan lehet tehát az, hogy mi, az Isten népe, a szorgos „igehirdetéseik” ellenére még mindig nem látjuk a lelki szemeinkkel, és még csak meg sem halljuk a füleinkkel, hogy igazán kis az Isten, és milyen is az Isten orcája illetve országa? Az Istenről és országáról való igaz és teljes tudás talán még ma is csak a kiváltságosokat illeti meg, mint hajdanán, noha Isten Könyvében, a Bibliában maga Krisztus, a Megváltó Isten is kijelenti, hogy Isten nem személyválogató?

Hol van, kinél van tehát a teljes igazság, ha ugyanezen tanítóink kijelentései szerint, az írások szerint, de maga Krisztus Jézus elmondása szerint is, a Teljes Igazság, és vele együtt az Isteni Teljesség igazsága is, Jézus által már elérkezett hozzánk földön élő emberekhez. Hol van, tehát, és ki tartja azt az egész emberiségtől vissza? Ki leplezi, ki titkolja el a Teljes Igazságot illetve a Teljesség igazságát még ma is előlünk? Talán csak már nem személyesen maga a Földre már emberi alakban is levettetett „minden hazugság és elleplezés atyja”? De vajon milyen álruhába bújva végzi ezt? Talán álcaként nem az „Igazság angyalának” a ruháját öltötte máris magára a valójában tehát „sötétség angyala”, hogy véghezvihesse az ördögi tervét, az akár tehát végérvényesen is megvalósulásra kerülhető két külön „oldalra” (önállóan működő szellemi, illetve önállóan működő fizikai „félre”) történő „szakadást” illetően?

A titkolódzó tanítóinknak a mai emberi intelligenciájukkal tehát már maguknak is meg kellene érteniük, hogy az igazság az, hogy: „... semmi olly elfedezett dolog nincsen, melynek meg nem kell nyilatkoznia, sem olly titok: melynek meg nem kell tudatnia.” Amit tehát titkon mondanak, vagy egyszerűen csak elhallgatnak előlünk a vezetőink illetve tanítóink, azok majd mind nyilván lesznek hallattatva. Amit pedig ezek az emberek, mint titkos társaságok vezetői és tagjai a titkos rejtekhelyeiken, vagyis a nagynyilvánosság részéről nem látogatható helyeken suttognak egymás fülébe, azok mind napvilágra fognak kerülni, és mintegy a házak tetején elhelyezett hangszórók révén lesznek majd kihirdetve, azaz végül is megtudatva lesznek egyaránt minden emberrel. Ez tehát így lesz még az eltitkolt Isten-tudással is. Egyedül ugyanis az azonos szintű Isten-tudása révén lehet minden földön élő ember egyaránt gazdag. Ez tehát az Isten akarata, ha esetleg még mindig nem értenék az Istentől idézettek a mohó és telhetetlen előljáróink és tanítóink!

